

ŽIVOT NA TOMTO SVĚTĚ

HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

Úvod

Této ženě je přes sedmdesát let. Zajímalo vás někdy, jak by člověk jejího věku ohodnotil svůj život?

To, co si tato žena o svém životě určite vybaví je, jak rychle jí život utekl.

Tato žena by jednoduše poznamenala, že její život nebyl až tak dlouhý, jak si představovala, když jí bylo „náct“. V té době jí pravděpodobně ani nepřišlo na mysl, že jednou zestárne a že její mládí a touhy tak rychle pominou. Nicméně dnes je ohromena tím, že už má sedmdesát let svého života za sebou.

Bude-li se snažit vybavit si svůj životní příběh později v životě, její vzpomínky nezaberou více než pět nebo šest hodin vyprávění. To je vše, co zůstane z jejího „sedmdesát let dlouhého života“.

Mysl, věkem opotřebovaná, je zamětnána mnoha otázkami. Ve skutečnosti jsou to důležité otázky, které je třeba zvážít a nalézt pravdivé odpovědi, abychom mohli pochopit všechny aspekty života. „Jaký je vlastně smysl tohoto života, který tak rychle utíká? Proč bych měl být pozitivní s těmi všemi problémy, které mi stáří přineslo? Co přinese budoucnost?“

Možné odpovědi na tyto otázky se dají zařadit do dvou hlavních kategorií: otázky zodpovězeny lidmi, kteří důvěřují Bohu a otázky zodpovězeny nevěřícími, kteří Bohu nedůvěřují.

Někdo, kdo nevěří v Boha, by řekl: „Strávila jsem život tím, že jsem se marně snažila něčeho dosáhnout. Sedmdesát let mého života uteklo, ale popravdě, já jsem ještě nebyla schopna pochopit, pro co jsem vlastně žila a za čím jsem se hnala. Když jsem byla malé dítě, středem mého života byli mí rodiče. Z jejich lásky jsem čerpala radost a pocit štěstí. Později, jako mladá žena, jsem se věnovala mému manželovi a dětem. V té době jsem si stanovila mnoho cílů. Nicméně jakmile jsem jich docílila, ukázalo se, že každý z nich byl jen přechodný rozmar. Po oslavě mého úspěchu jsem mířila za dalšími cíly, které mě tak zaneprázdnily, že mě ani nenapadlo přemýšlet o pravém smyslu života. Teď v pokojném stáří, ve svých sedmdesáti letech, se snažím nalézt smysl v těch uplynulých letech. Lze ho najít v tom, že jsem žila pro lidi, které si má paměť teď tak matně vybavuje? Pro mé rodiče? Pro mého muže, kterého jsem před několika lety ztratila? Nebo pro mé děti, které vídám tak zřídka, protože už mají svůj

vlastní život a rodinu? Vážně nevím. Jediné co popravdě cítím je, že jsem blízko smrti. Brzy přijde můj čas a já se stanu jen mlhavou vzpomínkou pro lidi, kteří mě znali. Co přijde potom? Opravdu netuším. Dokonce jen myšlenka na to mi nahání hrůzu.“

Vskutku je zde důvod, proč se tato žena cítí tak beznadějně. Zcela jednoduše, je to proto, že neporozuměla tomu, že svět kolem nás, všechno živé i lidské bytosti mají v životě poslání, které jim bylo předurčeno. Tato poslání jsou výsledkem toho, že vše bylo stvořeno. Inteligentní člověk si všimne, že každý detail v tomto nekonečně rozmanitém světě v sobě ukrývá určitý smysl, design a moudrost. A právě toto ho vede k rozeznání Stvořitele. Dále usoudí, jestliže všechny živé věci nejsou jen důsledkem náhodného nebo bezmyšlenkovitého procesu, tak zde přece musí existovat za určitým důležitým účelem. V Koránu, jenž je poslední přežívající autentický průvodce zjevený lidstvu k následování správné cesty, nám Bůh opakovaně připomíná smysl našeho života, který my zapomínáme, čímž nás vyzývá k jasnosti naší mysli a vědomí. (*Výklad předkladu významu*)

„A On je ten, jenž nebesa a zemi v šesti dnech stvořil, zatímco trůn Jeho se nad vodou vznášel, aby vyzkoušel, kdo z vás lepší bude ve skutečích.“ (Kapitola 11: Húd, Verš 7)

Pro věřící je tento verš dostačujícím vysvětlením účelu života. Vědí, že tento život je místem, kde budou podlehat zkouškám a testům od jejich Stvořitele. Proto také doufají, že v této zkoušce uspějí a budou přijati do ráje, a tudíž získají potěšení Boha.

V zájmu srozumitelnosti, je nicméně nutno poznamenat: ti, kdo věří v existenci Boha, nemusí mít opravdovou víru; tito lidé nekládají svou důvěru v Boha. Mnoho lidí dnes uznává, že Bůh stvořil svět, přesto však jen málo chápou dopad této skutečnosti na jejich životy. A z toho důvodu nevedou své životy, jak by měli. Tito lidé sice obecně tvrdí, že Bůh stvořil svět, ale zároveň věří, že se Bůh dál o svět nezajímá.

Bůh adresuje tento klamný dojem v následujícím verši Koránu (*výklad předkladu významu*):

„Když se jich zeptáš: "Kdo stvořil nebesa a zemi?", jistě odpoví: "Bůh." Rci: "Chvála Bohu!" Však většina z nich nic neví.“ (Kapitola 31: Luqmán, Verš 25)

„Zeptáš-li se jich, kdo je stvořil, věru odvětlí: "Bůh!" Jak se tedy mohli od Něho odvrátit?“ (Kapitola 43: Zlaté ozdoby, Verš 87)

Díky tomuto nedorozumění lidé nedokáží vztahovat své dennodenní životy na skutečnost, že mají Stvořitele. Toto je hlavní důvod, proč si každý jedinec stanoví své vlastní zásady a morální hodnoty, které se navíc formulují vlivem příslušné kultury, společnosti a rodiny. Tyto zásady pak slouží jako příručka k životu až do té doby, než přijde smrt. Lidé řídicí se svým morálním kodexem vždy najdou útěchu v plané

naději, že špatné činy budou dočasně potrestány v pekle. Ten stejný rozum napovídá, že po tomto utrpení bude následovat věčný život v ráji. Takovéto smýšlení bezděčně ulehčuje obavy z hrozivého trestu na konci života. Někteří lidé nad tímto tématem ani nepřemýšlejí. Chtějí si život užít do poslední kapky a na příští život nedbají.

Bohužel, takové smýšlení je velice zrádné a opak je pravdou. Ti, kteří předstírají, že si přítomností Boha nejsou vědomi, si budou velice zoufat. Korán charakterizuje tyto lidi následovně (*výklad předkladu významu*):

„Znají jen vnější stránky života pozemského, zatímco k životu budoucímu jsou lhostejní.“ (Kapitola 30: Byzantinci, Verš 7)

Bezpochyb tito lidé zcela nepochopili pravý účel a tvář tohoto světa a nikdy si nemyslí, že život na tomto světě není věčný.

Lidé často používají fráze o krátkosti života jako například: „Žij naplno, dokud to jde“, „Život je krátký“, „Nikdo nežije věčně“, které vlastně také vyjadřují povahu tohoto světa. Přesto však jsou tyto fráze o nesporném spojení s tímto světem než oným. Odráží se v nich tak všeobecný postoj lidí k otázkám života a smrti. Díky této silné závislosti na tomto životě, rozhovory o smrti jsou doprovázeny vtipkováním nebo změnou tématu ve snaze zmírnit vážnost tohoto tématu. Úmyslně se snaží zeslabit důležitost této podstatné otázky.

Smrtelnost je bezpochyb závažné téma k hloubání. Až do tohoto okamžiku si člověk možná nebyl vědom, jaký dosah tato skutečnost má. Nicméně jakmile dokáže ocenit její realitu, měl by přehodnotit svůj život a očekávání. Nikdy není pozdě poprosit Boha o odpuštění a přeorientovat své skutky a postoj k životu k oddanosti do vůle Boží. Život je krátký; lidská duše je však nesmrtelná. Během tohoto krátkého života bychom neměli nechat naše dočasné touhy nás kontrolovat. Člověk by měl odolávat pokušení a vyhýbat se všemu, co zesiluje jeho závislost na tomto životě. Opomíjení příštího života kvůli přechodnému blahobytu v tomto životě je zajisté pošetilé.

Nevěřící, kteří nemohou tento fakt pochopit a zapomínají na Boha, tak prožijí svůj život nadarmo. Kromě toho ale vědí, že je nemožné uspokojit jejich tužby. Tito lidé jsou vždy zklamaní a vyžadují ještě více toho, než co právě vlastní. Jejich touhy a přání jsou nekonečné. Avšak tento svět není vhodným místem k uspokojení těchto přání.

Nic na tomto světě netrvá věčně. Čas odebírá na kráse tomu co je nové a co je dobré. Ještě než zbrusu nové auto stačí vyjít z módy, už se navrhuje, vyrábí a představuje na trh jiný model. Nápodobně jsou tu tací, kteří si samou dychtivostí po nádherných panských sídlech nebo zámožných domech s pozlaceným interiérem, kde je více pokojů než bydlících, přestanou vážit vlastního domu a nechají se zaslepit závistí.

Nekonečná honba za novým a lepším, nepřikládání žádné hodnoty tomu, co už bylo dosaženo, znehodnocení starého a vkládání všech nadějí do něčeho nového: toto jsou začarované kruhy, do kterých lidé upadají od počátku historie. Nicméně inteligentní člověk by se měl na okamžik zastavit a položit si otázku: Proč se honí za dočasnými ambicemi a jaké výhody mu to přináší? Nakonec by měl dojít k závěru, že má toto stanovisko zásadní problém. Nicméně lidé, kteří k tomuto závěru nedojdou, se budou dál marně snažit uskutečnit jejich sny.

Nikdo ale přeci neví, co se může přihodit za pár hodin: kdykoliv někdo z nás může mít nehodu, utrpět vážné poranění nebo se stát invalidou. Navíc, čas letí a odpočítává nám, jak blízko jsme svému konci. Každým dnem jsme tomu osudnému dnu blíže. Smrt bezpochyby maže všechny ambice, nenasytnost a touhy tohoto světa. Pohřbeni hluboko v zemi, majetek ani prestiž nám k ničemu nepomůžou. Majetek, se kterým tak skoupě zacházíme, včetně našeho těla, se v zemi rozpadne a rozplyne. Nehledě na to zda je někdo majetný či chudý, krásný či ošklivý, každý z nás bude jeden den zabalen do obyčejného pohřebního plátna.

Věříme, že tato kniha, „Pravda o životě na tomto světě“ nabízí vysvětlení odhalující pravou podstatu lidského života. Tento život je krátký a záludný a pozemské touhy se mohou zdát fascinující a plné očekávání. Avšak opak je pravdou. Tato kniha vám umožní život a všechny jeho skutečnosti chápat. A budete-li mít zájem, pomůže vám přehodnotit vaši životní dráhu. Bůh ukládá věřícím povinnost, aby ostatní varovali a vyzývali k tomu, aby žili podle Boží vůle. V následujícím verši Bůh praví (*výklad předkladu významu*):

„Slib Boží se věru uskuteční, necht' vás tedy neoklame život pozemský ...“ (Kapitola 31: Luqmán, Verš 33)

Život na tomto světě

Náš vesmír je dokonale uspořádaný. Nespočetné miliardy hvězd a galaxií se pohybují v jednotlivých oběžných drahách, a přesto jsou v uplném souladu. Galaxie, které se skládají z téměř 300 miliard hvězd plují jedna přes druhou a k údivu každého z nás, během těchto ohromných pohybů nedojde k žádné srážce. Tento pořádek nelze přisuzovat náhodné shodě. Navíc rychlost, kterou se tělesa ve vesmíru pohybují, je mimo chapání lidského smýšlení. Fyzikální rozměry vesmíru jsou enormní ve srovnání s měřítky, které používáme na Zemi. Miliardové až trilionové množství hvězd, planet a galaxií, jenž lze pojmout jen s pomocí matematických vzorců, obíhají ve vesmíru jejich příslušné dráhy neskutečnou rychlostí.

Například, Země se otáčí kolem své osy tak, že předměty na jejím povrchu se pohybují průměrnou rychlostí okolo 1670 km za hodinu. Průměrná lineární rychlost

Země otáčející se kolem Slunce je 108 000 km za hodinu. Tyto údaje se však týkají jen planety Země. Budeme-li se věnovat dimenzím, které se nacházejí mimo solární soustavu, pak narazíme na mnohem více ohromující čísla. Ve vesmíru platí, že čím větší soustava, tím větší rychlost. Sluneční soustava obíhá kolem středu galaxie rychlostí 720 000 km za hodinu. Rychlost samotné Mléčné Dráhy, kterou tvoří něco přes 200 miliard hvězd, je 950 000 km za hodinu. Tento neustálý pohyb je nepředstavitelný. Země a sluneční soustava dohromady každý rok ujdou 500 miliard kilometrů od bodu, ve kterém se nacházely minulý rok.

V těchto rozpínavých posunech existuje neuvěřitelná rovnováha a vypovídá tak o tom, že život na Zemi je založen na velice delikátní vyváženosti.

Nepatrná nebo dokonce milimetrová odchylka v oběžné dráze nebeských těles by znamenala velice vážné následky. Některé následky by mohly být natolik zhoubné, že by dokázaly znemožnit život na Zemi. A právě v těchto systémech, kde působí jak náramná rovnováha tak kolosální rychlost, může k ohromným nehodám dojít každou chvíli. Nicméně, my se věnujeme našim životům dole na zemi a na všudypřítomné nebezpečí ve vesmíru zapomínáme. Těch několik téměř zanedbatelných srážek, které se ve vesmíru odehrávají a o kterých víme, nás jen utvrzuje v tom, že jsme obklopeni dokonalým, stabilním a bezpečným mechanismem.

Lidé nad touto problematikou velice nepřemýšlí. Proto nikdy nepostřehnou tu pozoruhodnou síť propletených okolností a podmínek, bez kterých by nám život na zemi nebyl umožněn. Nikdy také nepochopí, že porozumění pravé podstaty jejich života je velice důležité. Prostě žijí bez jakéhokoliv přemítání nad tím, jak tato obrovská a přitom tak delikátní rovnováha vlastně vznikla.

Přitom je člověk vybaven schopností přemýšlet. Jestliže se člověk smysluplně nezamyslí nad tím, čím je obklopen, tak tu skutečnost nikdy neuvidí nebo nebude mít nejmenší ponětí, proč byl svět stvořen a kdo řídí tento mimořádný chod s tímto dokonalým rytmem.

Ten, kdo se nad těmito otázkami zamyslí a pochopí jejich význam, se ocitne tváří v tvář nevyhnutelné skutečnosti: svět, ve kterém žijeme je zde díky Stvořiteli, jehož přítomnost a vlastnosti jsou součástí všeho, co existuje. Země, nepatrný bod ve vesmíru, existuje za určitým účelem. Nic se v průběhu našeho života neděje bezdůvodně. Stvořitel, Jehož tvorba, síla a moudrost se odráží všude kolem nás, nenechal člověka jen tak. Udělil mu důležitý úkol.

Bůh poukazuje na důvod existence člověka na zemi v následujícím verši Koránu (*výklad předkladu významu*):

„Jenž stvořil smrt i život, aby vyzkoušel, kdo z vás bude v skutcích nejlepší – a On mocný je i odpouštějící.“ (Súra al-Mulk: 2)

„Věru jsme člověka stvořili z kapky semene, ze směsí, zkoušejíce jej. A slyšícím a vidoucím jsme jej učinili.“ (Súra al-Insán: 2)

Bůh dále v Koránu objasňuje, že nic se neděje bezdůvodně (*výklad předkladu významu*):

„My nebesa a zemi a vše, co je mezi nimi, jsme pro zábavu nestvořili; kdybychom se byli chtěli pobavit, našli bychom si zábavu u Sebe, kdybychom už tak učinit zamýšleli.“ (Súra al-Anbijá‘: 16-17)

Tajemství světa

Bůh poukazuje na účel člověka v následujícím verši:

„To, co na zemi jest, učinili jsme okrasou její, abychom vyzkoušeli, kdo z nich v konání svém je nejlepší.“ (Súra al-Kahf: 7)

Proto Bůh očekává, že mu bude člověk oddaným služebníkem po celý svůj život. Jinak řečeno, svět je místem, kde lze rozpoznat ty, kdo jsou bohabojní od těch, kdo jsou Bohu nevděční. V tomto „uspořádání“ bok po boku existuje dobro a zlo, dokonalost a nedokonalost. Člověk je zkoušen mnoha způsoby. Nakonec věřící budou vyčleněni od nevěřících a postoupí do Ráje. V Koránu je popsáno následující:

„Což si lidé myslí, že budou ponecháni na pokoji, když řeknou: „Uvěřili jsme,“ a že zkoušení nebudou? Vždyt‘ jsme již zkoušeli ty, kdož před nimi byli, a Bůh věru pozná ty, kdo pravdu mluví, i ty, kdo lháři jsou.“ (Súra al-‘Ankabút: 2-3)

Aby člověk pochopil podstatu této zkoušky, musí dostatečně porozumět svému Stvořiteli, jehož existence a odkazy jsou viditelné ve všem, co existuje. On je Stvořitel, Majitel nekonečné síly, vědomosti a moudrosti.

„On je Bůh, stvořitel, tvůrce i utvářející. Jemu přísluší jména překrásna a Jeho slaví vše, co na nebesích je i na zemi – On mocný je i moudrý!“ (Súra al-Hašr: 24)

Bůh stvořil člověka z hmoty, obdaroval ho mnoha rysy a poskytl mu mnoho přízně. Nikdo nenabyde schopnost vidět, slyšet, chodit nebo dýchat z ničeho nic. Mimoto tyto komplexní vlastnosti byly do jeho těla zasazeny v matčině lůně před jeho narozením a v době, kdy nebyl schopen vnímat vnější svět.

Je očekáváno, že člověk jenž byl obdarován těmito vlastnostmi bude Bohu oddán. Nicméně Bůh v Koránu zmiňuje, že většina lidí má nežádoucí chování a lidé jsou

jejich Tvůrci nevděční tím, že odmítají být Bohu poslušní. Domnívají se, že život je dlouhý a jejich život závisí na nich.

Proto je jejich životním krédem „užít si život naplno dokud to jde“. Na smrt a život po smrti zapomínají. Jejich snahou je si život užít a dosáhnout lepší životní úrovně. Bůh tuto vazbu na pozemský život těchto lidí vysvětluje následujícím verš:

*„Ti, kdož milují tento svět pomíjivý, nedbají na den obtížný, jež mají před sebou.“
(Súra al-Insán: 27)*

Nevěřící usilují o to, aby mohli okusit všechna potěšení tohoto života. Život však, jak verš naznačuje, utíká velice rychle. Právě toto je klíčový detail, na který si většina lidí ani nevzpomene.

Popřemýšlejme nad příkladem, který nám tuto otázku více upřesní.

Pár vteřin nebo několik hodin?

Zamyslete se nad typickou dovolenou: Po měsících pilné práce si zamluvíte vaši dvoutydenní dovolenou. Po vyčerpávající osmihodinnové cestě dorazíte do vašeho oblíbeného rekreačního letoviska. Recepce je plná rekreatantů. Dokonce poznáváte známé tváře a pozdravíte se. Venku je teplo a nechce se vám ztrácet ani minuta užívání si slunce a uklidňujícího moře. Bez plynutí času rychle najdete svůj pokoj, obléknete se do plavek a hurá na pláž. Konečně se koupete v křišťálově čisté vodě, ale najednou vás vyleká hlas: „Vstávat, přijdeš pozdě do práce!“

Nesmysl, říkáte si. V tom okamžiku si nedokážete dát dohromady co se děje; mezi tím, co vidíte a slyšíte je nepochopitelný nesoulad. Po otevření očí se dozvídáte, že jste ve svém pokoji. Jste velice udiveni, že to vše byl jen pouhý sen. Překvapením zvoláte: „Řídil jsem osm hodin, než jsem se tam dostal. Cítil jsem ty sluneční paprsky ve snu i přes to, že tady venku dnes mrzne. Vnímám vodu, jak mi cáká na můj obličej.“

Osm hodin jízdy do střediska, čekání v hale, zkrátka to vše, co se týkalo vaší dovolené byl vlastně jen sen, který trval pár vteřin. I přes tu nerozeznatelnou podobu s realitou to, co jste tak opravdově prožívali, byl jen pouhý sen.

Toto napovídá, že my také můžeme být probuzeni ze života na zemi, tak jako jsme probuzeni ze snů. Poté se nevěřící budou podobně udivovat. V průběhu jejich života se nedokázali osvobodit od mylné představy, že budou vést dlouhý život. Avšak až přijde čas jejich znovuzrození pochopí, že ten úsek času, kterým jejich 60 nebo 70 let dlouhý život byl, utekl jako by měl trvání pouhých pár vteřin. Bůh odkazuje na tento fakt v Koránu:

„A pak se Bůh otáže: „ Jaký počet let jste na zemi setrvali?“ Odpovědí: „Setrvali jsme tam den či jeho část. Zeptej se těch kdož počítat umějí!“ I On odpoví: „ Setrvali jste tam pouze dobu nepatrnou, ach, kéž byste byli věděli!““

(Súra al-Mu‘minún: 112 – 114)

Ať již to bude deset let nebo sto, člověk si nakonec uvědomí, jak krátký byl jeho život, jak je zmíněno v daném verši. Připomíná to příklad muže, který se vzbudí ze snu a hořce prožívá vytrácející se dojmy z příjemné, dlouhé dovolené a rázem si uvědomí, že šlo pouze o krátce trvající sen. Nápodobně, člověk bude zaražen tím, jak je život krátký, až všechno ostatní z jeho života bude zapomenuto. Bůh přikazuje důkladnou pozornost tomuto faktu v následujícím verši Koránu:

„Ti, jimž dostalo se vědění i víry, však řeknou: „Věru jste tak zůstali, jak psáno je v knize Boží, až do dne vzkříšení. A toto zde je den vzkříšení, však vy jste to neznali.““

(Súra al-Rúm: 55)

I ti, kdo žijí 70 let, neméně než ti, kdo žijí několik hodin nebo několik dní, mají vymezený čas na tomto světě... Je-li vymezen, musí jednoho dne skončit. Ať je život dlouhý osmdesát nebo sto let, každým dnem je člověk blíže svému osudovému dnu. Ve skutečnosti člověk tuto skutečnost zažívá v průběhu svého života. Bez ohledu na to, jak dlouhodobý plan si navrhuje, jednoho dne dosáhne určitého času, kdy svůj cíl uskuteční. Každý cíl nebo předmět, který považujeme za převratný moment v našem životě, se nakonec jeví jako pouhý povrchní přechod.

Představte si například chlapce, který nedávno začal střední školu. Jako tradičně se nemůže dočkat až odmaturuje. Netrpělivě se na tento moment těší. Nicméně brzy na to se hlásí na universitu. V této fázi svého života si ani nedokáže vzpomenout na ta dlouhá léta, které prožil na střední škole. V hlavě už má jiné myšlenky. Chce využít těchto vzácných let, aby se připravil pro budoucnost. Proto si sestaví několik plánů. Zanedlouho je zaneprázdněný zařizováním jeho nadcházející svatby, velice jedinečné události, kterou nadšeně očekává. Čas však utíká rychleji, než si kdy představoval a po mnoha míjejících letech se ocitá jako živitel rodiny. V letech, kdy se stává dědečkem, starým mužem se zhoršujícím zdravím, se mu těžko vybavují události, ze kterých se v mládí tak těšil. Melancholické vzpomínky se vytrácejí. Problémy, které ho tížily jako mladíka, ho už více nezajímají. Před očima se mu rozprostírá jen několik snímků z minulosti. Jeho předurčený čas se blíží. Čas, který mu zbývá je velice omezený: několik let, měsíců nebo možná dokonce jen dní. Klasický příběh člověka končí, bez vyjímky, zde u pohřbu, kterého se zúčastní nejbližší členové rodiny, důvěrní přátelé a příbuzní. Realita je taková, že nikdo není imunní proti tomuto konci.

Avšak Bůh člověka od počátku dějin informoval o přechodné povaze tohoto světa a vylíčil posmrtný život, kde nalezne opravdové a věčné sídlo. Podrobnosti týkající se nebe a pekla jsou promítnuty v Božích odkazech. Ale přesto člověk zapomíná na tuto podstatnou skutečnost a investuje veškeré snahy do tohoto života, ač je to jen přestupný a krátký život. Nicméně jen ti, kdož zaujmou racionální přístup k životu, si navodí jasnost mysli a vědomí a dojde jim, že je nemožné cokoliv srovnávat s životem, který bude věčný. Proto životním cílem člověka by mělo být zabezpečení vstupu do ráje, věčného místa Boží blahovůle a nekonečného bohatství.

Jediný způsob, jak tohoto dosáhnout, je držet se čisté víry a usilovat o to, aby byl Bůh s námi spokojen. Ti, kteří se nesnaží zamýšlet nad nevyhnutelným koncem tohoto života, a kteří mají životní postoj odrážející jejich ignoranci, si zajisté zaslouží věčné zatracení. Bůh v Koránu líčí děsivý konec, který tyto lidi nemine:

„A v den, kdy Bůh je shromáždí, bude jim připadat, jako by nestrávili v hrobech ani hodinu jednu ze dne, a poznají se vzájemně. A tehdy utrpí ztrátu ti, kdo setkání s Bohem za lež prohlašovali a správnou cestou vedeni nebyli.“ (Súra Junes: 45)

„Bud' trpělivý, jako byli trpěliví ti z poslů, kteří byli nadáni rozhodností pevnou. A nesnaž se uspíšit pro ně příchod dne, kdy spatří to, co jim bylo slíbeno, a bude se jim zdát, že setrvali v hrobech jen jednu hodinu dne. A toto je sdělení! A kdo jiný bude zahuben než lid hanebníků?“ (Súra al-Akháf: 35)

Bezuzdné ambice

Jak jsme již dříve zmínili čas, který obyčejný člověk stráví na tomto světě je krátký jako „mrknutí okem“. Nicméně ať už člověk v životě vlastní cokoliv, nedosáhne skutečné spokojenosti, dokud neuvěří v Boha a nepřipomíná si Ho.

Od okamžiku kdy se člověk stane dospělým touží po bohatství, moci a prestiži. Však kupodivu člověk má jen omezené prostředky jak dosáhnout těchto tužeb; je naprosto nemožné vlastnit vše, co si člověk přeje. Na ukonejšení jeho snů nestačí ani blahobyt, ani úspěch nebo jakákoliv forma prosperity. Lidské životy jsou, bez ohledu na společenské postavení nebo pohlaví, téměř vždy omezeny pouze na šest nebo sedm desetiletí. Po doznění tohoto času smrt učiní všechny pozemní záliby a potěšení bezvýznamnými.

Ten, kdo má sklony k bezuzdným ambicím se vždy ocitá nevléčitelně „nespokojeným“. Tato nespokojenost se prolíná s každou etapou života, zatímco příčiny se mění podle času a podmínek. Vůle dosáhnout těchto snů dokáže přimět člověka pustit se téměř do čehokoliv. Je tak ponořen do svých ambic, že je ochoten čelit každému následku, i kdyby to mělo znamenat, že ztratí lásku své rodiny nebo se úplně vyčlení. A přesto, když dosáhne svého cíle, to „kouzlo“ se vypaří. Ztratí zájem

o svůj již uskutečněný záměr. Nenaplněn dosažením svého cíle, začne ihned hledat další a pilně se snaží jej uskutečnit. A tak to jde stále dokola.

Nespoutaná ctižádost je typickým rysem nevěřícího. Tato vlastnost je s ním až do jeho smrti. Nikdy není spokojen s tím, co vlastní. Je to proto, že chce všechno, aby uspokojil svou sobeckou chamtivost a nezajímá se o to, aby si získal přízeň Boha. Navíc dalším důvodem, proč lidé chtějí všechno vlastnit a trmácí se za majetkem, je chloubka. Lidé přestanou dbát na to, že Bůh stanovil nějaké hranice. Je tedy jasné, že Bůh nedovolí tomu, kdo je tak nepoddajný, aby na tomto světě dosáhl duševního klidu. Bůh praví v jednom verši Koránu (*výklad předkladu významu*):

„a ty, kdož uvěřili a jichž srdce se uklidňují při vzpomínce na Boha - jak jinak, než vzpomínkou na Boha se mohou srdce uklidnit?“ (Al-Ra'd: 28)

Záludný svět

Člověka obklopují nespočetné ukázky dokonalosti stvoření po celém světě: nádherné krajiny, milióny různých druhů flóry, modré nebe, mraky nasycené deštěm nebo lidské tělo – dokonalý organismus vybavený komplikovanými mechanismy. Toto vše jsou úchvatné příklady stvoření.

Pozorování motýla rozevírajícího svá křídélka, která zobrazují nádherné spletené vzory a vypovídají tak o jeho identitě, je zážitek k nezapomenutí. Peří ptačí hlavičky je tak jemné a třpytné, že připomíná drahý černý samet, nebo příjemné barvy a vůně květin, to vše je pro lidi zázračné.

Každý, téměř bez výjimky je přitahován krásným obličejem. Pro některé lidi jsou zámožné paláce, zlatem zdobené interiéry a luxusní auta ty nejvzácnější majetky. Člověk touží po mnoha dalších předmětech v životě, ale krása čehokoliv, co vlastníme, časem vyprchá.

Od okamžiku, kdy utrheme ze stromu ovoce, postupně tmavne, až se nakonec zkaží. Vůně květin zaplní naše pokoje jen na určitou dobu. Jejich barvy se začnou ztrácet a květiny uvadnou. I ten nejhezčí obličej začne vrásčit po několika desetiletích: léta se podepíší na pokožce a šediny ve vlasech začlení tento krásný obličej mezi ostatní stárnoucí lidi. Uplynulá léta vymažou stopy zdravé pokožky nebo začervenalých tváří jako v dospívání. Budovy potřebují renovaci, automobily vyjdou z módy a co hůře zreziví. Jednoduše vše kolem nás podlehne zubům času. Někdo to vníma jako přirozený proces. Nicméně toto podává jasnou zprávu: „Nic není imunní proti účinkům času“.

Navíc každá rostlina, živočich a člověk na světě – přesněji řečeno, každý živý organismus – je smrtelný. Skutečnost, že se – díky porodům – světová populace po několika století nezmenšuje, by nás neměla přimět ignorovat skutečnost smrti.

Ale přesto bezuzdná vášně, očarování majetkem a bohatstvím člověka silně ovlivňuje. Chtíč po majetku ho bezděčně ovládá. Jedna věc by však měla zůstat na paměti: Bůh je jediným Vlastníkem všeho. Živí tvorové budou naživu, dokud si to tak Bůh přeje a zemřou, až rozhodne o jejich smrti. Bůh nabádá člověka o tom přemýšlet v následujícím verši:

„Život pozemský se věru podobá vodě, kterou jsme seslali z nebe: mísí se s rostlinstvem země, jímž lidé a zvířata se živí. A když země se přioděje ozdobami svými a krásnou se stane, tu domnívají se její obyvatelé, že jsou vládci jejími; však zasáhne je rozkaz Náš v noci či ve dne a učiníme ji jako pole pokosené, tak jako by včera nebyla ani vzkvétala. A takto činíme znamení Svá srozumitelnými pro lid přemýšlivý.“
(Junes: 24)

Tento verš napovídá, že vše na této zemi co je považováno za pěkné a krásné, ztratí jeden den svou krásu. Navíc zmizí z povrchu této země. Toto je důležitá věc, nad kterou je nutné zauvažovat, jelikož Bůh nás informuje o tom, že udává tyto příklady „pro ty, kdo rozum používají“. Jako inteligentní bytost je od člověka očekáváno myslet a brát si lekce z událostí a konečně si určovat racionální cíle ve svém životě. „Myšlenka“ a „chápání“ jsou unikátní vlastnosti člověka; bez těchto vlastností by člověk postrádal jeho nejvýznačnější rysy a dostal by se na úroveň nižší, než jsou zvířata. Zvířata také vedou život v mnoha směrech obdobný lidským životům: dýchají, rozmnožují se a jednoho dne umírají. Živočichové nikdy nepřemýšlí nad tím proč a jak byli narozeni nebo že jeden den zemřou. Je samozřejmé, že se nesnaží pochopit skutečný účel tohoto života; není od nich očekáváno, aby přemýšleli nad smyslem jejich stvoření nebo nad Stvořitelem.

Nicméně člověk je zodpovědný vůči Bohu za růst svého vědomí o Bohu tím, že o Jeho příkazech bude přemýšlet a pamatovat si je. Dále je od něj očekáváno, že porozumí tomu, že tento svět existuje jen na omezenou dobu. Ti, kdo opravdu porozumí těmto skutečnostem, budou vyhledávat Boží vedení a osvětlení tak, že budou vykonávat dobré skutky.

Neuposlechnou-li však, čeká je strádání jak na tomto světě, tak ve světě posmrtném. Člověk může sice zbohatnout, ale nikdy nedosáhne štěstí. Krása a sláva sebou většinou nesou neúplné štěstí místo radostného života. Například slavná osoba, která se kdysi slunila v obdivcích svých fanoušků, se později potýká s vážnými zdravotními potížemi. Jednoho dne umírá osamocena v malém hotelovém pokoji, aniž by při ní někdo stál a staral se o ni.

Příklady z Koránu o tom, že tento svět je klamný

Bůh opakovaně v Koránu zdůrazňuje, že toto je „svět, kde všechna potěšení jsou odsouzena k zániku“. Bůh vypráví příběhy tehdejších společností, mužů a žen minulosti, kteří se těšili ze svých bohatství, slávy nebo společenského postavení, a přesto je potkal nešťastný konec. Přesně to samé postihlo dva muže, o kterých se mluví v kapitole Jeskyně:

„Uved' jim podobenství o dvou mužích, z nichž jednomu jsme dvě zahrady révy vinné dali, obklopené palmami, a mezi nimi jsme obilí zaseli; Obě zahrady plody své přinesly a pána svého v ničem nezklamaly a mezi oběma jsme řece téci dali. A měl ovoce a řekl druhu svému při rozhovoru: "Mám více majetku než ty a mocnější jsem i rodem svým." Pak do zahrady své vstoupil a sám sobě ukřivdil říkáje: "Že někdy toto zanikne, si nemyslím, a nedomnívám se, že kdy dostaví se Hodina: A věru i kdybych navrácen byl k Pánu svému, něco lepšího než toto naleznu tam výměnou." I pravil mu druh jeho v rozhovoru: "Chceš být nevděčný vůči tomu, jenž stvořil tě z prachu, pak z kapky semene a nakonec tě obdařil lidskou podobou? Však já hovořím: On je Bůh, Pán můj, a já k Pánu svému nepřidružuji nikoho. Kéž bys byl, když do zahrady své jsi vstoupil, pronesl: Necht' stane se, co Bůh chce, a není moci kromě u Boha! A vidíš-li mne majetkem a dětmi chudšího, možná, že mne Bůh obdaří lepším, než tvá je zahrada. A možná že postihne ji z nebes pohromou, takže stane se jednou zrána zemí pustou. Či voda její v hlubinách země zmizí a tobě se nezdaří nalézt novou." A stalo se tak a plody jeho byly zničeny a jal se majitel lomit rukama nad tím, co vynaložil na ni a že od základů je zpusťována nyní, a volal: "Kéž bych byl nikoho k Pánu svému nepřidružoval!" A neměl čeled' žádnou, jež by mu pomohla kromě Boha, a nedočkal se pomoci. A tady přísluší ochrana jen Bohu skutečnému; a On nejlepší je v odměňování a k nejlepšímu vede konci. A uved' jim podobenství o životě pozemském: podobá se vodě, již sesíláme z nebe a s níž se mísí rostlinstvo země a pak stane se suchou travinou, již větry rozvanou. A Bůh všemocný je nad věcí každou. Majetek a synové jsou života pozemského ozdobou, však zbožné skutky, jež trvalé hodnoty jsou, u Pána tvého lepší odměnu i naději míti budou." (Al-Kahf: 32-46)

Vychloubání majetkem činí člověka směšným. Toto je stejnopisný Boží zákon. Bohatství a moc jsou dary od Boha a mohou být kdykoli odebrány. Příběh „lidí z ráje“, který je popsán v Koránu, je tomu dalším příkladem:

„A podrobujeme je zkoušce podobné té, již podrobili jsme majitele zahrady, kteří přísahali, že půjdou do ní zrána úrodu sklidit, však nepronesli: "Bude-li Bůh chtít!" A zatímco spali, jedna z metel Pána tvého ji navštívila, takže za jitra zahrada jak očesána byla. A zrána na sebe volali: "Pojďme časně na svá pole, abychom všechno sklidili!" A na cestu se vydali a vzájemně si šeptali: "Jen aby nám sem dnes žádný nuzák nepřišel!" A tak za jitra vyrazili, aby rozhodnutí své vyplnili, však vidouce zahradu, vykřikli: "Věru jsme v bludu byli! Ba co víc, vždyť nezbylo nám vůbec nic!" I pravil nejobežřetnější z nich: "Což neříkal jsem vám, že slávu Boží pronéstí jsme

měli?" A zvolali: "Sláva budiž Pánu našemu, vždyť vskutku jsme nespravedliví byli." A vzájemně si výčitky činili řkouce: "Běda nám, vpravdě jsme vzpurní byli! Ale snad Pán náš výměnou za ni nám lepší dá, vždyť my věru po Pánu svém touhu máme!" Takový bývá trest na tomto světě, však trest na onom světě ještě větší bude - kéž by si to uvědomili!" (Al-Qalam: 17-33)

Bystré oko si z těchto veršů ihned uvědomí, že Bůh v tomto příběhu neuvádí příklady ateistů. Ti, kdo byli zmíněni jsou právě ti, kdo v Boha věří, ale jejich srdce jsou lhostejná natolik, aby pamatovali Boha, neboť jsou svému Stvořiteli nevděční. Pyšní se majetkem, kterým je Bůh obštědřil a zcela zapomínají, že tyto majetky jsou pouze prostředky, které by se měly používat tak, jak si Bůh přeje. Ano, oni tvrdí, že Bůh existuje a je mocný; nicméně jejich srdce jsou plná pýchy, ambicí a sobectví.

Příběh Qárúna, který byl jedním z lidu Mojžíšova, je vyprávěn v Koránu jako příklad typického boháče světáckého charakteru. Jak Qárún tak ti, kdož touží po prestiži a bohatství, jsou takzvaní věřící, kteří zahodí své náboženství za majetek, a přijdou tak o blažený život věčný a jejich ztráta je navěké ochuzení.

„Qárún byl jedním z lidu Mojžíšova, avšak vzpurně jednal s nimi, neboť jsme mu tolik pokladů dali, že klíče jeho těžké byly i pro houf lidí plných síly. A hle, pravil mu lid jeho: "Nejasej příliš, neboť Bůh nemá rád ty, kdož příliš jásají! Spíše usiluj pomoci toho, co ti Bůh daroval, o dosažení příbytku posledního! Nezapomínej na úděl svůj v životě pozemském a čiň dobré tak, jak Bůh učinil dobré tobě! A neusiluj o pohoršení na zemi, vždyť Bůh nemá rád ty, kdož pohoršení šíří!" Odpověděl: "Všeho toho se mi dostalo jen díky vědění mému vlastnímu!" Což nevěděl, že Bůh zahubil již před ním celá pokolení, jež mocnější byla než on silou a mohutnější bohatstvím? Ale hříšníci nebudou dotazováni na viny své! A vyšel k lidu svému s ozdobami svými; ti, kdož toužili po radovánkách života pozemského, zvolali: "Kéž bychom měli něco podobného tomu, čeho dostalo se Qárúnovi, neb on věru vlastníkem je blahobytu nesmírného!" Naopak ti, jimž bylo dáno vědění, řekli: "Běda vám, odměna Boží je lepší pro toho, kdo uvěřil a zbožné skutky konal, však setkají se s ní toliko trpěliví." A dali jsme pohltit zemi Qárúna i jeho dům a neměl družiny, jež by mu byla pomohla kromě Boha, a nebyl z těch, jimž pomoc by byla poskytnuta. A nazítří zrána ti, kdož včera ještě toužili na jeho místě být, zvolali: "Zdá se, že Bůh věru hojně uštědřuje obživu i odměňuje ji tomu ze služebníků Svých, komu chce. Kdyby nám byl Bůh neposkytl milost Svou, věru by nás byl dal pohltit zemí. Zdá se, že nevěřící vskutku nebudou blažení!" A toto je příbytek poslední. My připravíme jej těm, kdož zpupní nechtěli být na zemi a pohoršení nešířili - a věru dobrý bude konec bohobojných. Kdo přijde s dobrými skutky, tomu dostane se ještě lepšího než ony, ale kdo přijde se špatnými . . . tedy budou odměněni ti, kdož zlé skutky páchali, jedině podle toho, co dělali.“ (Al-Kasas: 76-84)

Hlavní přestupek, kterého se Qárún dopustil, bylo, že se viděl odděleně a nezávisle na Bohu. Opravdu, jak verš napovídá, nepopíral existenci Boží, ale jednoduše se domníval že – díky jeho lepším vlastnostem – si zasloužil moc a bohatství, kterými ho Bůh obdařil. Všichni lidé na světě jsou však služebníky Boha a jejich majetky jim nejsou dány jen proto, že si je zaslouží. Vše, co je člověku dáno, je Boží milost. Je-li si toho člověk vědom, nedovolí mu to být nevděčným a namyšleným vůči svému Stvořiteli jen proto, že zbohatl. Bude se naopak cítit zavázaným a ukáže svůj vděk tím, že bude pro Boha konat dobré skutky. Toto je jednoznačně nejlepší a nejvznešenější cesta, jak prokázat Bohu vděk. Na druhé straně Qárún a ti, kdož usilují být jako Qárún si uvědomí, že konají bezbožné skutky, až je postihne neštěstí. Budou-li nadále pokračovat a vzpírat se proti Bohu, upadnou na ně nakonec škody, které je úplně zničí. Jejich konec bude nevyhnutelný: Peklo, zlověstné místo, ve kterém už zůstanou!

„Vězte, že život pozemský je pouze hra a zábava, marná okrasa, vzájemné vychloubání mezi vámi a soupeření v rozmnožování majetku a dětí. A podobá se dešti: nevěřícím se líbí rostlinstvo, jež z něho vyrůstá, avšak potom vadne a vidíš je zežloutlé, až nakonec se stane slámou suchou. A v životě budoucím je jednak trest přísný, avšak i odpuštění a zalíbení se Bohu. A život pozemský není leč užívání klamavé.“ (Al-Hadíd: 20)

Slabosti člověka

Bůh stvořil člověka v nejdokonalejší podobě a vybavil ho dokonalými vlastnostmi. Jeho nadřazenost nad všemi tvory – demonstrována jeho výraznými inteligenčními schopnostmi myslet a chápat, a jeho připravenost se učit a vzdělávat – je nepopíratelná.

Zamysleli jste se někdy proč, i přes tyto vznešené rysy, má člověk tak křehké tělo, které vždy lehce podlehne vnějším a vnitřním hrozbám? Proč je vystaveno útokům mikrobů a bakterií, které jsou tak nicotné, že prostému oku nejsou viditelné? Proč musí strávit určitou část dne udržováním sám sebe v čistotě? Proč se musí starat o své tělo? A proč postupem času stárne?

Lidé považují tyto potřeby za přirozené jevy. Zatímco je to tak, že lidská potřeba, sebezpečí, existuje za určitým účelem. Každý detail lidských potřeb byl stvořen uvážene. Verš „*člověk byl stvořen slabým*“ (Kapitola 4: Ženy, Verš 28) je manifestem tohoto faktu.

Lidské potřeby, které jsou nekonečné, byly stvořeny úmyslně, aby člověk porozuměl tomu, že je Božím služebníkem, a že tento svět je pro něj dočasným sídlem.

Člověk nemá jakýkoliv vliv na to, kdy a kde se narodí. Stejně tak nikdy neví, kde a jak zemře. Navíc všechny jeho snahy zbavit se negativních vlivů v jeho životě jsou marné a beznadějně.

Člověk má opravdu křehkou povahu vyžadující hodně opatrnosti, aby přežil. Je v podstatě nechráněn a chabý vůči nenadálým a nepředvídatelným incidentům, ke kterým ve světě dochází. Stejně tak je vystaven nečekaným zdravotním problémům, nehledě na to zda je obyvatelem vyspělé civilizace nebo daleké zaostalé horské vesnice. Je zcela možné, že člověka může každou chvíli zasáhnout nevyhlášená nebo smrtelná nemoc. Kdykoli může dojít k nehodě s nenapravitelným poškozením stability těla nebo nejzáviděníhodnější krásy. Navíc se to týká všech lidí: postavení, vrstev a ras, atd., není žádná výjimka tomuto údělu. Jednoho dne se může neočekávanou příhodou zcela změnit život jak celebrity s milióny fanoušků tak i obyčejného pastýře.

Lidské tělo je slabý organismus složený z kostí a měkké tkáně vážící v průměru 70 – 80 kilogramů. Chrání ho pouze tenká kůže. Tato citlivá pokožka se nepochybně může poranit nebo pohmoždit. Popraská nebo se vysuší, je-li podrobena přílišnému slunění nebo silnému větru. Člověk, ve snaze se nepoddát přírodním vlivům, musí být ostražitý proti dopadům životního prostředí.

I přes to, že je člověk vybaven zázračnými tělesnými systémy tyto „materiály“ – tělo, svaly, kosti, nervové tkáně, kardiovaskulární systém a tuk – podléhají rozkladu. Namísto živých tkání a tuků, kdyby byl člověk z jiného materiálu, který by nedovolil přístup vnějším vetřelcům, jako jsou mikroby a bakterie, šance onemocnění by takřka neexistovala. Bohužel masová hmota těla je ten nejkřehčí materiál; ponecháno-li při pokojové teplotě po nějaký čas, začne se rozkládat a dokonce ho napadnou červi.

Člověk cítí základní potřeby svého těla jako neustálou připomínku Boha. Je-li člověk vystaven chladnému počasí, může si přivodit zdravotní problémy; jeho imunitní systém se může postupně „hroutit“. V těchto situacích lidské tělo selhává udržet si stálou tělesnou teplotu (37° Celsia), která je nezbytná pro zdravý organismus. Jeho srdeční tep se zpomalí, krevní cévy se zúží a tepenní tlak stoupne. Tělo se začíná třást, aby znovu nabylo teplo. Snížená tělesná teplota na 35° C doprovázená zpomaleným pulsem a zúženými krevními cévami na ruku, nohou a prstech signalizují životaohrožující stav. Člověk s tělesnou teplotou 35° C zažívá těžkou disorientaci a neustále propadá spánku. Mentální funkce se zpomalí. Tyto následky má na svědomí jen nepatrný pokles v tělesné teplotě. Co když je tělo vystaveno ještě krutějšímu počasí přivádějící teplotu těla pod 33° C – nastává ztráta vědomí. Při 24° C selhává dýchací funkce. Mozek je poškozen při 20° C a nakonec při 19° C srdce přestává bít a nevyhnutelně přichází konec: smrt.

Toto je pouze jeden z příkladů, který se bude v následujících stránkách knihy více rozvádět. Důvod pro uvádění těchto příkladů je zdůraznění toho, že kvůli neúprosným faktorům ohrožující život, člověk nikdy nenalezne skutečnou spokojenost ve svém životě. Cílem je připomenou čtenářům, že člověk by se měl vyhnout zaslepenému poutání na tento život a přestat se hnát celý svůj život za sny. Místo toho by měl vždy pamatovat na Boha a skutečný život; život po smrti.

Tam je věčný ráj člověku zaslíben. Jak čtenáři sami uvidí z nadcházejících stránek, ráj je místem dokonalosti. V nebi bude člověk nadobro izolován od fyzických slabostí, nedokonalostí, které potkával na zemi. Vše, co si bude přát, mu bude jednoduše na dosah. Navíc únava, žízeň, vyčerpanost, hlad nebo poranění v nebi neexistují.

Dalším účelem této knihy je pomoci lidem zauvažovat nad jejich skutečnou povahou a následovně tak hlouběji porozumět indefinitivní nadřazenosti Svořitele. Bůh toto uvádí v následném verši:

*Lidé, vy chudáci jste na Boha odkázáni, zatímco On soběstačný je a chvályhodný.
(Kapitola 35: Stvořitel nebo Andělé, Verš 14)*

Tělesné potřeby

Člověk čelí mnoha tělesným riskům. Udržování těla a okolí v čistotě a usilovné pečování o ně jsou břemenem na celý život. Chce-li člověk zmírnit zdravotní ohrožení, musí se o své tělo starat. Ještě více překvapující je, že doba, kterou člověk stráví nad těmito úkoly je značná. Často se setkáváme s průzkumy, které byly sestaveny, aby se zjistilo kolik času se stráví holením, koupáním, péčí o vlasy, péčí o pokožku, manikúrou, atd. Výsledky průzkumů jsou ohromující a odhalují, kolik drahocenného času tyto každodenní úlohy konzumují.

Během našeho života se střetneme se spoustou lidí. Doma, v kanceláři, na ulici nebo v nákupních střediscích potkáme mnoho lidí elegantně oblečených předvádějící svou parádu. Zpozorujeme lidi oholené, se zářivými vlasy a čistotnými těly, nažehlené košile, naleštěné boty. Takovéto pečlivé parádění však vyžaduje čas a námahu.

V momentě, kdy se člověk ráno probudí až do té doby, než jde spát, je zaměstnán nekonečným koloběhem udržování čistoty a svěžesti. Po probuzení prvním místem, kam zamíříme, je koupelna; během noci se bakterie v našich ústech plodí a způsobují nepříjemnou chuť a dech, nutící nás si ihned vyčistit naše zuby. Nicméně příprava na nový den neznamená si jen vyčistit zuby. Pouhé umytí obličeje a rukou rovněž nestačí. Během dne se vlasy zamastí a tělo znečistí. V noci během snění je nemožné se nepotit. Jelikož jediným způsobem, jak se zbavit nepříjemného tělesného zápachu a potu je sprcha, člověk to cítí jako urgentní potřebu. Necítil by se pohodlně jít do práce s nečistými vlasy nebo zapoceným tělem.

Různorodost přípravků používaných pro péči a čistotu těla tak, aby se člověk mohl pohybovat mezi ostatními, je široká. Toto je zajisté dostatečná evidence, že tělesné potřeby jsou nekonečné. Kromě vody a mýdla, potřebujeme početné čistící tělové přípravky: šampón, kondicionér, zubní pasta, zubní bělicí pasta, zubní nit, vatůvky, tělový pudr, krém na obličej, tělový krém a seznam pokračuje dál a dál. Vedle těchto přípravků se v laboratořích vyvíjí další výrobky vylepšující péči o tělo.

Stejně jako péči o tělo každý by měl také strávit dost času udržováním oblečení, domu a okolí v čistotě. Člověk nemůže být čistotným, dokud není v čistém prostředí.

Zkrátka určitá část života je strávena pouze péčí o potřeby těla. Navíc je k tomu zapotřebí mnoho čistících přípravků. Bůh stvořil člověka s mnoha slabostmi, avšak poskytuje nám metody, abychom tyto slabosti mohli dočasně zakrýt a zůstat tak v dobrém stavu, aniž by si těchto slabostí ostatní lidé všimli. Kromě toho je člověk obdarován dostatečnou inteligencí, aby našel způsoby jak tyto „slabosti“ zakrýt. Jestliže neprojektujeme tyto metody jak zůstat čistí a svěží, zkrátka začneme působit odpudivě.

Navíc člověk nemůže zůstat čistým velice dlouho. Z osvěžení, které nám sprcha dala, nezbude po několika hodinách nic; zůstat svěžími lze jen relativně krátkou dobu. Potřebujeme se sprchovat alespoň jednou denně. Stejně tak si potřebujeme čistit pravidelně zuby; bakterie v ústní dutině se rychle přemění do jejich dřívější podoby. Žena, která tráví hodiny před zrcadlem malováním, se vzbudí druhý den bez známek tohoto krásného make-upu na obličej. Mimoto, neočistí-li si obličej pořádně, po neúplném odlícení její obličej může vypadat ještě hůř. Oholený muž, který tak působí upraveně, se potřebuje následující ráno oholit znova.

Je důležité porozumět, že všechny tyto potřeby byly stvořeny za určitým účelem. Toto je názorně demonstrováno na příkladu: Když se tělesná teplota zvedá, potíme se. Pot zanechává nepříjemný zápach. Toto je nevyhnutelný proces pro každého, kdo žije na tomto světě. Nicméně, nemuselo tomu tak být! Například, rostliny se nikdy nepotí. Růže nikdy nezapáchá i přes to, že je zasazena v kompostované půdě, je vyživována hnojivem a pobývá v prostředí prachu a hlíny. Za všech těchto podmínek má i tak překrásnou vůni. A to jsme ještě nezmínili, že nepotřebuje žádnou péči o tělo. Ať je na kůži aplikováno sebevíc kosmetiky, téměř nikdo si nemůže udržet ustavičně příjemnou vůni.

Kromě toho, všechny tyto potřeby těla týkající se hygieny, životosprávy jsou nezbytné pro zdraví. Tělo potřebuje delikátní rovnováhu bílkovin, vláknin, cukrů, vitamínů a spoustu minerálů. Jakmile je tato rovnováha narušena, může nastat vážné poškození tělesných funkcí: imunní systém ztrácí své ochranné schopnosti a

zanechává tělo oslabené a vystavené nemocím. Proto tedy platí, že životosprávě by se měla věnovat stejná pozornost jako péči o tělo.

Dříve zmíněné byly slabosti, které jsou pozorovány na těle. Nicméně otázka zůstává: uvědomujeme si všichni tyto slabosti? Nebo si myslíme, že jsou přirozené, protože všichni lidé na celém světě tyto slabosti sdílí. Na paměti bychom však měli mít, že Bůh mohl člověka stvořit dokonalého bez těchto nedostatků. Každý člověk mohl být tak čistý a voňavý jako růže. A tak, tato fakta by nás nakonec měla vést k ponaučení a rozvážnosti a vybízet nás k jasnosti mysli a chápání; člověk, který vidí své slabosti jako připomínku Boha, by měl pochopit, proč je na světě a pokusit se vést důstojný život jako služebník Boží.

Patnáct let bez „vědomí“

Každý musí strávit něco ze svého času spánkem. Bez ohledu na to, jak moc práce má nebo jak se snaží spánek překonat, je nevyhnutelné, že usne a pobude v posteli alespoň čtvrtinu dne. Člověk je proto při vědomí pouze osmnáct hodin denně; zbytek času – minimálně šest hodin denně v průměru – stráví v úplném nevědomí. Zhodnotíme-li to z tohoto hlediska, přicházíme na pozoruhodné zjištění: jednu čtvrtinu průměrných 60 let života je stráveno v úplném „bezvědomí“.

Dá se tedy spánku nějakou alternativou vyhnout? Co se stane někomu, kdo říká: „Já spát nechci?“

Nejprve budou jeho oči zarudlé a barva jeho pleti bledá. Překračuje-li se doba bdění, nastane ztráta vědomí. Zavírání očí a neschopnost se soustředit jsou počáteční fáze usínání. Toto je nevyhnutelný proces a všichni, krásní nebo oškliví, bohatí či chudí, prožívají stejný průběh.

Podobně jako u smrti, těsně před spánkem tělo přestává vnímat okolní svět a nereaguje na jakýkoli podnět. Smysly, které byly před malou chvílí vyjímečně bystré, začínají selhávat. Mezitím se pozměňuje vnímání. Tělo ztlumuje všechny funkce na minimum, což vede k disorientaci místa a času a pomalejším tělesným pohybům. Tento stav je svým způsobem rozdílný oproti smrti, která je definovatelná jako stav, kdy duše opouští tělo. Zatímco spící tělo leží v posteli, jeho duševno prožívá úplně odlišné životy a odlišná místa. Během snění se člověk může ocitnout na pláži v horký letní den, nevědom si toho, že spí v posteli. Smrt má také stejnou povrchní podobnost: odlučuje duši od těla, které v tomto životě používala a odnáší ji pryč do jiného světa a nového těla. Z tohoto důvodu Bůh v Koránu, jenž je posledním přežívajícím autentickým průvodcem zjevený lidstvu k následování správné cesty, nám opakovaně připomíná podobnost spánku a smrti.

On je ten, jenž vás v noci odvolává a jenž zná, co za dne jste vykonali, a potom vás za dne probudí, aby se dovršila lhůta vám stanovená. A posléze budete k Němu navraceni a On vás zpraví o tom, co jste dělali." (Kapitola 6: Dobytek, Verš 60)

Bůh povolává k sobě duše ve chvíli smrti jejich a ty, jež nezemřely, v době spánku jejich. A podržuje u sebe ty, o jejichž smrti rozhodl, a odesílá ostatní na lhůtu stanovenou. A věru jsou v tom znamení pro lid, který přemýšlí. (Kapitola 39: Skupiny, Verš 42)

Zcela zbaven všech smyslových funkcí, jinými slovy „v mrtvém bezvědomí“, člověk stráví třetinu svého života spánkem. Avšak málo nad tímto faktem uvažuje. Nedochází mu, že (při spánku) opouští vše, co považuje za důležité na tomto světě. Důležitou zkoušku, obrovské sumy peněz ztracené na burze nebo všední osobní problémy. Zkrátka vše, co se jeví kriticky důležité během dne se rozplyne, jakmile člověk usne. Jednoduše to znamená, že dojde k přerušení vztahu s tímto světem.

Všechny příklady, které byly doposud předloženy, byly jasným dokladem toho, jak je život krátký a kolik času je stráveno nad neodkladnými pravidelnými úkoly. Když se odečte čas strávený nad neodkladnými povinnostmi, člověk si uvědomí, jak málo času mu zbývá na takzvané radosti života. Ohlédne-li se člověk zpět, je zaražen tím, kolik času zabralo stravování, péče o tělo, spánek nebo úsilí dosáhnout lepší životní úrovně.

Sečtení času stráveného nad pravidelnými aktivitami důležitými k přežití stojí bezpochyby za úvahu. Jak již dříve bylo uvedeno, nejméně 15–20 let našeho života prospíme. Prvních 5–10 let z těch zbývajících 40 – 45 let se ovšem stráví v dětství, které se považuje za období téměř neuvědomělého stavu. Jinými slovy, šedesátiletý muž strávil asi půlku svého života bez „vědomí“. Co se týče té druhé poloviny jeho života, k dispozici je několik statistik. Tyto výpočty například zahrnují čas strávený přípravou stravy, konzumováním jídla, koupáním se nebo sezením v dopravních zácpách. A tento seznam může klidně pokračovat. Na závěr se dá říci že to, co zbývá z „dlouhého“ života, je jen 3 – 5 let. Jaký je význam tohoto krátkého života ve srovnání s životem věčným?

Je to tak, v tomto momentě narůstá mezera mezi těmi, kdo mají víru a nevěřícími. Nevěřící, kteří uctívají život jenom na této zemi, mají problém si ho užít, jak nejvíce to jde. Jsou to beztak marné snahy: tento svět je jednak krátký a jednak je život obličen „slabostmi“. A co více, protože nevěřící nedůvěřují Bohu, žijí narušený život. Život, který je narušen obavami a strachem.

Na druhou stranu, ti kteří víru mají, stráví svůj život připomínáním si Boha a Jeho přítomnosti v každém momentě: během všech běžných a otravných povinností jako je péče o tělo, stravování, příjem tekutin, postávání, sezení, ukládání se k spánku, starání se o obživu, atd. Vedou život tak, aby dělali Bohu radost. Proto také vedou klidnější

život a jsou zcela izolováni od všech pozemských starostí a obav. Nakonec dosáhnou ráje, místa, které znamená věčné štěstí. Konečný smysl života je nápodobně uveden ve verši:

A bohabojní budou dotázáni: "Co tedy seslal Pán váš?" I odvěti: "Dobrodiní!" Těm, kdož dobré v životě tomto činili, těm dobré patří, však pobyt na světě onom bude lepší. A jak krásný bude příbytek bohabojných! (Kapitola 16: Včely, Verš 30 – 31)

Nemoci a nehody

Nemoc také připomíná člověku, jak je zranitelný díky svým slabostem. Tělo, dobře chráněné proti všem druhům vnějšího nebezpečí, je vážně ohroženo obyčejnými viry, nemoc vyvolávajícími faktory, které jsou prostému oku neviditelné. Tento proces se zdá nerozumný: vždyť Bůh vybavil člověka s velice kompletními systémy, obzvláště imunní systém, který by se dal popsat jako „vítězná armáda“ nad nepřáteli. A přece, i přes tu sílu a obranu, které tělo vlastní lidé často onemocní. Lidé zřídka přemítají nad tím, že byli vybaveni těmito znamenitými systémy. Bůh nemusel povolit mikrobusům, které nastartují nemoc, aby způsobili trápení. Virusy, mikroby nebo bakterie nemusely ohrožovat tělo: tyto malé „nepřátelé“ nemuseli vůbec existovat. A přes to i dnes se může kdokoliv stát terčem vážné nemoci, která byla vyvolána zanedbatelnou příčinou. Například jediný virus, který se do těla dostane přes malé škrábnutí na kůži, se může za krátkou chvíli rozšířit po celém těle a napadnout důležité orgány. I přes pokročilou technologii, obyčejná chřipka může ohrozit život mnoha lidí. Historie byla svědkem případů, kdy chřipka dokonce změnila demografické složení země. Například v roce 1918 dvacetpět miliónu lidí zemřelo na následky chřipky. Podobně v roce 1995 si epidemie vyžádala třicet tisíc životů, nejhorší ztrátu doposud v Německu zaznamenanou.

Nebezpečí přetrvává dodnes: virus může zaútočit každou chvíli a může se snadno stát pro kohokoliv životu ohrožujícím nebo také se může vzácná nemoc probudit po téměř dvaceti letech izolace. Vnímání všech těchto případů jako přírodní proces a nezamyšlení se nad nimi je vážnou chybou. Bůh seslal lidstvu nemoci za určitým účelem. Takto ti, kdož jsou arogantní, možná najdou příležitost pochopit opravdový dosah jejich schopností. Kromě toho je to dobrý způsob, jak ocenit skutečnou povahu tohoto života.

Vedle nemocí představují vážné riziko nehody. Každý den se v novinách objeví titulek o autonehodách. Nehody jsou značnou součástí vysílání zpráv v rádiu a televizi. A přes to, i když jsme si nehod dobře vědomi, nikdy si nemyslíme, že se to může kdykoliv přihodit i nám. Kolem nás je tisíce faktorů, které mohou odklonit děj našeho života. Například člověk může ztratit rovnováhu a spadnout uprostřed silnice. Jako následek tohoto obyčejného pádu může utrpět krvácení do mozku nebo zlomenou nohu. Nebo zatímco člověk večeří, se může udusit na rybí kůstce. Příčiny

mohou znít malicherně, ale každý den tisíce lidí kolem světa čelí nehodám, jako jsou tyto, a které je těžké si představit.

Tato fakta by nás měla přimět porozumět, jak nicotné je se vázat na tento svět a měli bychom dojít k závěru, že vše co nám bylo poskytnuto, je pouze dočasnou laskavostí, která nás na tomto světě zkouší. Je neuvěřitelné jak člověk, ač neschopen bojovat proti neviditelnému viru, si troufá ukazovat svou povýšenost nad Všemocným Bohem.

Není pochyb, že je to Bůh, kdo stvořil člověka a On je Ten, kdo ho ochraňuje proti všem nebezpečím. Vzato z tohoto pohledu, nehody a nemoci nám ukazují, kdo jsme. Nehledě na to jak silným se člověk cítí, není schopen zabránit žádnému neštěstí, ale Bůh je. Bůh stvořil všechny nemoci a další situace, aby člověku připoměl jeho slabosti.

Tento svět je místem, kde je člověk zkoušen. Každý je považován zodpovědným za snahu si získat Jeho přízeň. Na konci této zkoušky ti, kteří mají ujasněné a uspořádané vědomosti o Bohu, aniž by mu přisuzovali partnery, a poslouchají Jeho zákazům a příkazům, budou pobývat v ráji navěky. Ti, kteří nezmění svou namyšlenost a dávají přednost tomuto světu a svým touhám, tak ztratí blaženost věčného života a pohodlí. Místo toho budou trpět navěky a nikdy nebudou osvobozeni od starostí, slabostí a soužení ani v tomto světě ani v posmrtném životě.

Následky nemocí a nehod

Jak již bylo uvedeno, nemoce a nehody jsou události, kterými Bůh člověka zkouší. Tváří v tvář této situaci, věrný člověk se ihned obrátí na Boha s modlitbami a hledá u Něj ochranu. Je si dobře vědom toho, že nic kromě Boha ho nezachrání před trápením. Je si také vědom, že jeho trpělivost, oddanost a důvěra v Boha jsou ověřovány. Prorok Abrahám je v Koránu chválen za jeho vzorový přístup. Jeho úpřímná modlitba je ta, která by měla být opakována všemi věřícími. V Koránu je k tomu referováno následovně:

“...Ten kdo krmí mne a napájí, a když nemocen jsem, mne uzdraví; Kdo zemřít mi dá a pak mě oživí.” (Kapitola 26: Básníci, Verš 79 – 81)

Na druhé straně prorok Ajúb (Jób) se také stal vzorem všem věřícím, protože hledal trpělivost jen u Boha, když čelil vážné nemoci:

Vzpomeň též služebníka Našeho Jóba, když volal k Pánu svému: "Satan se mne dotkl strádáním a mukami." (Kapitola 38: Sád, Verš 41)

Toto strádání posiluje věrnost věřících vůči jejich Stvořiteli a pomáhá jim zmoudřet. Proto je každá útrapa „obohacením“. Nevěřící na druhou stranu považují všechny

druhy nehod a nemocí za „neštěstí“. Neuvědomují si, že všechno má svůj důvod, a že trpělivost, kterou prokazujeme během potíží, bude odměněna v životě po smrti, a proto nevěřící upadají do velkého soužení. Vskutku v prostředí založeném na popírání existence Boha, kde lidé zauímají materialistický postoj, nemoci a nehody přináší zármutek těm, kdo víru nemají. To, co lidé po nehodě nebo nemoci obecně zažívají ve společnosti, kde jsou morální hodnoty a názory diktované materialistickým smýšlením, je, že jejich blízcí „přátelé“ je náhle opouští a to i přes to, že jejich nehodu nebo nemoc přežili. Tato odluka nastane jednoduše proto, že jejich bývalí přátelé považují přátelství nebo péči o někoho, kdo je nesnázích za břemeno. Nehledě na to kolik lásky a péče člověk investoval za „zlatých dobých časů“, jakmile onemocní – například je připoután na lůžko nebo se stane invalidou – všechna láska se vypaří. Dalším důvodem, proč lidé přichází o zájem o druhé, je ztráta dobrého vzhledu nebo určitých schopností. Toto je také možno očekávat v materialistické společnosti, protože lidé hodnotí druhé podle jejich fyzických stránek. Tudíž jakmile se objeví tělesný defekt, hodnota spojená s tímto člověkem se také vytrácí.

Například choť nebo blízký příbuzný někoho, kdo je fyzicky postižený, si rázem začíná stěžovat, jak je náročné se starat o postiženého příbuzného. Často lamentují nad tím, jak jim štěstí nepřeje. Většina z nich argumentuje tím, že jsou ještě mladí a že si nezaslouží být zatěžkáni takovouto tragédií. Toto je pouze sebe-odůvodnění toho, proč nechtějí pečovat a starat se o jejich invalidního příbuzného. Jiní na druhou stranu asistují pacientovi nebo postiženému jen proto, že se bojí toho, co by si ostatní pomysleli, kdyby je opustili. Pomluvy, které se budou šířit, jim zkrátka v jejich rozhodnutí brání. V období útrap sliby věrnosti dané za šťastných časů jsou najednou nahrazeny samolibými a sobeckými emocemi.

Tyto příhody by nás neměly překvapit ve společnosti, kde některé podoby chování, jako je oddanost, jsou prokazovány pouze v případě, kde je vidět užitek. Není divu, že ve společnosti, kde jsou vybudována materialistická měřítká a navíc, co je důležitější, kde lidé nemají strach z Boha, je nemožné očekávat, že někdo zůstane loajálním někomu jinému, jestliže z toho nic nezíská. Přece nemůžeme očekávat od někoho, aby byl upřímným a čestným k druhým, když za to nic nedostane, ledaže dotyčný věří, že bude potrestán nebo odměněn. Pomoc bližnímu je považována za slabomyslnost v materialistické společnosti. Je to proto, že nemá smysl prokazovat loajálnost někomu kdo, pravděpodobně za několik desítek let přestane navěky existovat. Vzhledem k tomu že v prostředí, kde jsou obě strany přesvědčené, že budou žít krátce a pak zemřou, se tato mentalita zdá pochopitelná. Proč by tedy neměli dávat přednost pohodlnému a jednoduchému způsobu života?

Bohužel opak je pravdou. Ti, kteří důvěřují Bohu a uvědomují si před Ním své slabosti a bojí se Ho, hodnotí druhé lidi tak, jak to po nich Bůh chce. Nejvznešenějším povahovým rysem člověka před Bohem je jeho bojácnost, respekt a tudíž jeho urozené chování vyplývá z těchto kvalit. Jestliže bohabojný člověk projevuje morální

dokonalost na tomto světě, dosáhne tělesné a psychické dokonalosti navěky. Na základě této vědomosti fyzické nedostatky na tomto světě ztrácí na významu. Tento slib je pro věřící od Boha. Toto je také hlavní důvod, proč věřící prokazují úctu a lásku jeden druhému. Pečují jeden o druhého i přes fyzické postižení a manifestují tímto celoživotní věrnost jeden druhému.

Tato velká mezera v uvažování mezi věřícími a nevěřícími a rozdílné myšlenkové procesy, které prožívají, jsou velice důležité. Zášť a hněv jsou vyloučeny ze srdcí věřících, místo toho u nich převládá mír a jistota. Zatímco mysl nevěřícím je poznamenaná pocity zklamání, nespokojeností a nešťastností. Dalo by se to vysvětlit jako trest přivolán materialistickou společností, která nevěřící obklopuje. Avšak ve skutečnosti je to neštěstí od Boha pro ty, kteří nevěří. Ti, kteří se domnívají, že nebudou souzeni za jejich přestupky, budou překvapeni, až bude v Den soudu vysloven rozsudek nad jejich nežádoucím chováním – hrubostí, nevírou a nevěrností.

Nechť si ti, kdož nevěří, nemyslí, že odklad, který jsme jim povolili, je pro ně dobrý; povolili jsme jim odklad jen proto, aby hříchy své ještě rozmnožili, a je očekává trest zahanbující. (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 178)

Pozdní léta života

Plynoucí léta mají ničivý dopad na tělo člověka. Jak léta ubíhají, tělo, nejcennější majetek, který člověk vlastní, prochází nevratným procesem destrukce. Změny, které člověk během svého života zažívá, jsou vystiženy v Koránu následovně:

Bůh je ten, jenž stvořil vás slabými, po slabosti pak sílu dal a posléze opět ze síly slabost a sivost učinil. On tvoří, co chce, a On vševědoucí je i všemohoucí. (Kapitola 30: Byzanci, Verš: 54)

Pozdější roky života jsou dobou, která je nejvíce opomíjena v plánech na budoucnost dospělého, nepočítáme-li horlivý proces strádání peněz na důchod. Vskutku lidé, kteří se ocitají v pokročilém věku, se obvykle zdráhají zabývat tím, že se pomalu blíží k smrti. Snaží-li se někdo mluvit o stáří, druzí se cítí znepokojeně a raději změní toto „nepříjemné“ téma, co nejrychleji to jde. Starosti každodenního života nám také pomáhají se vyhnout myšlenkám na ty pravděpodobně mizerná léta stáří. A tak je to odloženo až do dne, kdy se s tím člověk setká. Bezpochyby hlavním důvodem pro toto vyhýbaní je domněnka, že člověk má nekonečně mnoho času, než si ho smrt vyzvedne. Tato běžná mylná představa je popsána v Koránu:

Ba naopak, nechali jsme je i otce jejich užívat světa tohoto tak, až prodloužily se životy jejich. (Kapitola 21: Proroci, Verš 44)

Toto klamné ponětí často vede k velkému zármutku. Je to jednoduše proto, že ať je člověk starý jak chce, jediné opravdové vlastnictví, které mu zůstává z minulosti, jsou

matně vybavené vzpomínky. Sotva si vybaví vzpomínky na dětství. Je pro něj dokonce těžké si přesně vybavit, co se odehrálo během posledních deseti let. Veliké ambice mladíka, důležitá rozhodnutí a cíle, kterým byl oddán, vše ztratilo svůj význam, jakmile jich dosáhl a jakmile k nim dospěl. Má-li tedy převyprávět svůj „dlouhý“ životní příběh, bude se snažit zbytečně.

Toto by člověka, ať dospívajícího nebo dospělého, mělo pobídnout k tomu, aby ve svém životě udělal důležité rozhodnutí. Například je-li vám čtyřicet a očekáváte, že budete žít do poloviny svých šedesáti – což vám zaručeno není – těchto zbývajících dvacet let utečou zajisté stejně rychle jako těch předcházejících čtyřicet let. Toto platí stejně tak, i když je váš život o mnoho delší, protože těch zbývajících třicet či čtyřicet let uteče, než si toho dokonce všimnete. Toto je zajisté ustavičná připomínka té pravé povahy tohoto světa. Jednoho dne všechny živé duše na této zemi opustí tento svět a nikdy se nevrátí.

Proto by člověk měl dát stranou své předsudky a být ve svém životě realnějším. Čas odbíjí velice rychle a každý den přináší, místo svižnější dynamiky a mladšího těla, jen další oslabení fyzicky a zhoršení v přemýšlení. Zkrátka stárnutí je projevem lidské neschopnosti kontrolovat své vlastní tělo, život a osud. Nepříznivé důsledky času jsou viditelné. Bůh nás o tomto informuje v následujícím verši:

Bůh vás stvořil a posléze vás k sobě povolá. A jsou mezi vámi někteří, kdo věku sešlosti dosáhnou a nic z toho znát nebudou, co již věděli. A Bůh věru je vševědoucí, všemohoucí. (Kapitola 16: Včely, Verš 70)

V medicíně se pokročilé stáří nazývá takzvaně „druhé dětství“. Proto staří lidé během této pozdní fáze života, potřebují, stejně jako děti, péči, protože jejich tělesné a mentální funkce prochází určitými změnami.

Se stárnutím se začínají objevovat tělesné a mentální vlastnosti, které přísluší dětství. Staří lidé mají potíže provádět aktivity, které vyžadují fyzickou zdatnost. Změny v úsudku, zhoršení v přemýšlení, potíže s chozením, udržením rovnováhy a závady řeči, zhoršená paměť a postupná ztráta paměti, a změny v náladách a chování jsou příkladem jen několika příznaků nemoci, se kterými se stáří běžně potýká.

Zkrátka po určité době se lidé navrátí do stavu dětské závislosti, jak fyzické tak i mentální.

Život začíná i končí ve stavu, kdy se člověk stává batoletem. Toto není evidentně náhodný proces. Je možné, že člověk by zůstal mladým až do té doby než zemře. Ale Bůh člověku připomíná jeho dočasnou funkci na tomto světě tím, že nechává kvalitu jeho života upadat v určitých fázích života. Tento proces slouží jako jasná připomínka toho, že život utíká. Bůh tuto záležitost vysvětluje v níže uvedeném verši:

Lidé, jste-li na pochybách ohledně zmrtvýchvstání, vzpomeňte si, že stvořili jsme vás nejdřív z prachu, pak z kapky semene, pak z kapky přilnavé, pak z kousku masa ztvárněného či beztvářého - abychom vám to objasnili. A umístíme do lůna to, co chceme, až do lůny stanovené, potom vás z něho vyvedeme jako kojence, až posléze dosáhnete dospělosti své. A některý z vás je povolán k Pánu dříve a některý z vás je vržen do věku sešlosti, takže neví nic z toho, co dříve již věděl. A vidíš zemi neplodnou, však když na ni sešleme vodu, pohne se a vzedme a dá vyrůst různým druhům rostlin nádherných. (Kapitola 22: Pouť, Verš 5)

Tělesné potíže spojené s věkem

Nehledě na to kolik máte peněz nebo jak dobré zdraví máte, každý nakonec bude čelit neschopnosti a dalším komplikacím spojeným s věkem, některé z nich jsou níže popsány:

Kůže je jistě důležitým ukazatelem v hodnocení, jak kdo vypadá. Je to podstatná součást krásy. Je-li odstraněno jen několik milimetrů čtverečních tkáně, člověk se slabým žaludkem shledá tento pohled velice odpudivým. Je to výhradně proto, že kromě ochrany těla proti vnějším rizikům, kůže tělu také poskytuje jemný a estetický vzhled. Toto je bezpochyb velice důležitá funkce kůže. Konec konců, jestliže se někdo považuje za dobře vypadající, je to převážně díky své pokožce, kousku masa vážícího celkem kolem dvou a půl kilogramů, který pokrývá tělo. A přes to k údivu je to jediný orgán, který je viditelně poznamenaný stářím člověka.

Jak člověk stárne, pokožka ztrácí elastickou strukturu, jelikož stavební proteiny, které vytváří „kostru“ její spodní vrstvy, se stávají citlivými a ztrácejí odolnost. Proto se také objevují na obličeji vrásky a rýhy, které jsou pro mnoho lidí noční můrou. Činnost mazných žláz ve svrchní vrstvě kůže se zpomaluje a způsobuje vysušování. Zkrátka je tělo podstoupeno vnějším vlivům, protože propustnost pokožky se zvyšuje. Jako následek tohoto procesu staří lidé trpí vážnými poruchami spánku, povrchními zraněními a svěděním, které se nazývá „svědění stáří“. Stejně tak nastává poškození spodních vrstev kůže. Znovuobnovování kožní tkániny a mechanismus výměny substancí přestává z velké části fungovat, čímž dochází k zárodkům a pokládání základů pro vývin nádorů.

Pevnost kostí je také velice důležitá pro lidské tělo. Pro staré lidi je zřídka úspěšné udržet si vzpřímený postoj, zatímco pro mladé je to mnohem jednodušší. Chůze se shrbeným postojem okrádá člověka o jeho ušlechtilost i povýšenost a vysílá zprávu, že člověk už nadále nemá své tělo pod kontrolou. Proto jde také o ztrátu jeho strojeného chování a půvabu.

Projevy stárnutí nejsou omezeny jen na ty výše vyjmenované. Staří lidé jsou náchylní k vyvinutí ztráty smyslů, protože nervové buňky se přestávají po určitém věku

obnovovat. Staří lidé trpí prostorovou disorientací, která nastane při reakci na prudkost světla způsobenou slábnutím očí. Toto je velice důležité, jelikož to znamená omezenou schopnost vidění: pestrost barev, uspořádání předmětů a jejich rozměry se rozmazávají. Pro staré lidi jsou to bezpochybně těžké situace, na které si musí zvyknout. Člověk nemusel zažívat fyzickou destrukci stárnutí: jak stárnul, mohl jednoduše sílit a být zdravějším. Ačkoliv tento scénář neznáme, delší život mohl nabídnout neslýchané možnosti pro osobní a sociální naplnění života. Čas mohl vylepšit kvalitu života, více ho zpříjemnit. Nicméně systém, který byl pro lidstvo určen jako adekvátní, je ten, který je založen na upadající kvalitě života tím, jak člověk stárne.

Toto je další důkaz, že tento svět je dočasný. Bůh nám opakovaně připomíná tuto skutečnost v Koránu a napomíná věřící, aby o tom přemýšleli:

Život pozemský se věru podobá vodě, kterou jsme seslali z nebe: mísí se s rostlinstvem země, jímž lidé a zvířata se živí. A když země se přírodě ozdobami svými a krásnou se stane, tu domnívají se její obyvatelé, že jsou vládci jejími; však zasáhne je rozkaz Náš v noci či ve dne a učiníme ji jako pole pokosené, tak jako by včera nebyla ani vzkvétala. A takto činíme znamení Svá srozumitelnými pro lid přemýšlivý. (Kapitola 10: Jonáš, Verš 24)

Po určitém období života, během kterého se člověk považuje za fyzicky a psychicky zdatného a vnímá celý svět ze svého vlastního stanoviska, náhle prochází obdobím, kdy ztrácí vše, co si dříve tak užíval. Tento proces je nevyhnutelný a neodvratný. Je to jen proto, že Bůh stvořil tento svět jako dočasné místo k bydlení a učinil ho nedokonalým, aby sloužil jako upomínka na posmrtný život.

Lekce, které bychom si měli odnést z toho, jak prožívají stáří slavné celebrity

Stárnutí je nezamezitelné. Nikdo bez žádné výjimky tomu nemůže utéct. A přece pohled na stárnoucí slavnou osobnost má na nás silný dopad, protože její fyzický úpadek je veřejně vystaven. Pozorování toho, jak lidé proslulí svou slávou, bohatstvím a krásou podléhají stáří, je zajisté připomínkou, jak je tento život krátký a nevýznamný.

Tento fakt je možné pozorovat každý den na stech příkladů kolem nás. Inteligentní, zdravý a slavný člověk, kdysi symbol krásy, se jednoho dne objeví v novinách, magazínu nebo televizi s tělesným nebo psychickým postižením. Toto je konec, který potká téměř každého. A přece, slavné osobnosti mají v naší paměti zvláštní místo; proces jejich stárnutí a ztráta jejich šarmu působí na naše emoce hlouběji. Na následujících stránkách uvidíte fotografie některých slavných osob. Každá z nich je jasným důkazem toho, že nehledě na to, jak je kdo krásný, úspěšný nebo mladý, stáří je nevyhnutelný konec pro každého člověka.

VKLAD OBRÁZKŮ - PICTURES

Smrt

Život utíká minutu po minutě. Je vám jasné, že jste každým dnem smrti blíže nebo že smrt je vám stejně blízko jako ostatním lidem?

Jak je nám řečeno ve verši „*Duše každá smrti okusí, a potom budete k Nám navraceni*“ (Kapitola 29: Pavouk, Verš 57), každý kdo kdy na této zemi pobýval, je předurčen smrti. Bez výjimky každý zemře. Dnes už těžko najdeme stopy po těch mnoha lidech, kteří zesnuli. Ti, kteří právě žijí nebo a ti, kteří teprve žít budou, potkají smrt v jejich osudový den. I přes to se lidé dívají na smrt jako na událost, která se jich netýká.

Zamyslete se nad miminkem, které právě na tomto světě otevřelo oči a nad člověkem, který právě naposledy vydechne. Ani jeden z nich nemá vliv na jejich příchod a odchod. Jen Bůh ovládá moc, kterou vdechuje život nebo ho odebere.

Vsichni lidé žijí do určitého dne a poté zemřou. V následujícím verši v Koránu Bůh poukazuje na běžný postoj k smrti:

Rci: "Smrt, před níž prcháte, se s vámi věru setká! Potom budete navraceni k Tomu, jenž zná nepoznatelné i všeobecně známé, a On vás již poučí o všem, co jste dělali!"
(Kapitola 62: Pátek, Verš 8)

Většina lidí se vyhýbá myšlenkám na smrt. V denním shonu zaobírají člověka zcela jiné otázky: na kterou školu se zapsat, pro kterou společnost pracovat, kterou barvu oblečení si obléct příští ráno, co uvařit na večeři; toto jsou druhy hlavních starostí nad kterými uvažujeme. Život je brán jako koloběh těchto běžných záležitostí. Pokusy bavit se o smrti jsou vždy přerušeny těmi, kteří se necítí pohodlně o tom slyšet. Člověku se nechce zabývat tímto nepříjemným předmětem, protože předpokládá, že smrt přijde až bude starý. Nicméně by se mělo pamatovat na to, že nikdy není zaručeno, že budeme žít příští hodinu. Každý den je člověk svědkem smrti lidí kolem sebe, ale málo přemýšlí nad dnem, kdy ostatní budou svědky jeho vlastní smrti. Nikdy si nemyslí, že na něj čeká tento konec.

Přitom když si smrt přijde člověka vyzvednout, všechny „reality“ života se najednou vypaří. Žádné vzpomínky na „zlaté dobré časy“ nepřetrvávají na tomto světě. Zamyslete se nad tím, co vše jste schopni právě teď dělat: můžete mrkat očima, pohybovat tělem, mluvit, smát se; všechno toto jsou funkce vašeho těla. Nyní zauvažujte nad stavem a tvarem vašeho těla, až budete po smrti.

V momentě, kdy naposledy vydechnete se nestanete nic než hromadou hmoty. Vaše tělo, němé a nehybné, bude přeneseno do márnice. Tam ho naposledy omyjí. Zabalené

do roucha bude vaše tělo přemístěno v rakvi do hrobu. Až budete v zemi, pokryje vás půda. Toto je konec vašeho příběhu. Od této chvíle jste jednoduše jedním z jmen uvedených na mramorové desce na hrobě.

Během prvních měsíců až roků váš hrob bude navštěvován pravidelně. Postupem času bude přicházet méně lidí. Desítky let později už nepřijde nikdo.

Mezitím vaši nejbližší rodinní členové budou prožívat vaši smrt jinak. U vás doma, váš pokoj a postel budou prázdné. Po pohřbu něco málo co vám patří bude uschováno doma, většina vašich věcí a bot, atd bude darována těm, kdo je potřebují. Vaše složka ve veřejném rejstříku bude vymazána nebo archivována. Během prvních let vás někteří budou oplakávat. Avšak čas bude mazat vzpomínky, které jste tu zanechali. Čtyři nebo pět desetiletí později tu zůstane jen pár lidí, kteří si vás pamatují. Zanedlouho nastoupí nová generace a nikdo z vaší generace už nebude na této zemi existovat. Je-li na vás vzpomínáno nebo ne, je pro vás bezcenné.

Zatímco se toto vše odehrává na zemi, mrtvé tělo pod zemí začne podstupovat rychlý proces rozkladu. Brzo po pohřbení se bakterie a červi kvůli nedostatku kyslíku začnou rozmnožovat a působit. Plyny, které tyto organismy zanechávají, nafouknou tělo, počínaje od břicha a pozmění jeho tvar a vzhled. Zakrvená pěna se vyplaví z pusy a nosu následkem tlaku plynů, které tlačí na bránici. Jak rozklad postupuje tělem, ochlupení těla, nehty, chodidla a dlaně odpadnou. Návazně na tuto vnější změnu těla, vnitřní orgány jako jsou plíce, srdce a játra se také začnou rozkládat. Mezitím se v břišní krajině odehrává hrůzná scéna, kde kůže už nemůže vydržet tlak plynů a náhle se protrhne a rozšíří nesnesitelně odpuzující zápach. Začínajíc od lebky se svaly uvolní ze svých příslušných míst. Kůže a měkké tkáně se úplně rozpadnou. Mozek se rozloží a začne vypadat jako jíl. Tento proces bude pokračovat až do té doby, než z těla nezůstane nic než kostra.

Šance se znovu vrátit do starého života neexistuje. Sejít se u stolu k večeři s rodinou, zajít se bavit do společnosti nebo mít váženou pozici už nikdy nebude možné.

Zkrátka tu „hromadu masa a kostí“, již přiřazujeme identitu, čeká velice ošklivý konec. Na druhou stranu vy – tedy spíše vaše duše – opustí toto tělo v momentě, kdy naposledy vydechnete. Vaše pozůstatky – vaše tělo – se stane součástí země.

Ano, ale za jakým účelem k tomuto všemu dochází?

Kdyby Bůh chtěl, vaše tělo by nikdy takto nedopadlo. To, že se tomu tak děje, nese vlastně samo o sobě velice důležitou zprávu.

Příšerný konec, který na člověka čeká, by ho měl přimět k tomu, aby uznal, že není pouhým tělem, ale že má duši „obalenou“ tělem. Jinak řečeno, člověk musí uznat, že

existuje i mimo své tělo. Dále člověk by měl vidět podstatu smrti svého těla, které se snaží vlastnit, jakoby měl na tomto dočasném světě zůstat navěky. Avšak toto tělo, které považuje za tak důležité, se jednoho dne rozpadne a bude provrtáno červy a nakonec z něj zůstane jen kostra. Tento den může nastat velice brzy.

Přes všechna tato fakta lidská psychika tíhne k tomu, že člověk ignoruje to, co se mu nelíbí nebo nechce. Má dokonce tendence popírat existenci věcí, které se vyhýbá řešit. V otázce smrti je tato tendence velice patrná. Jedině pohřeb nebo náhlá smrt blízkého člena rodiny zaměří pozornost na tuto realitu. Téměř každý vidí smrt jako něco vzdáleného. Domněnka je ta, že ti kdo zemřeli ve spánku nebo v autonehodě, jsou jiní lidé a to, co se jim stalo, se nám nikdy stát nemůže. Všichni si myslí, že je příliš brzo na to, aby zemřeli a že před sebou mají vždy dost let.

Velice pravděpodobně lidé, kteří zemřeli na cestě do školy nebo při spěchu, aby stihli pracovní schůzku, sdíleli stejnou domněnku. Zřejmě si nemysleli, že příští den budou noviny publikovat zprávu o jejich smrti. Je zcela možné, že při čtení těchto řádek, neočekáváte, že zemřete brzy na to, co je dočtete nebo ani nad touto možností neuvažujete. Zajisté si myslíte, že je na vás příliš brzo zemřít, protože je tolik věcí, které musíte dokončit. Nicméně toto je pouhé vyhýbání se smrti a je naprosto marné se jí snažit utéct:

Rci: "Nic vám neprospěje útek váš; jestliže utíkáte před smrtí přirozenou či před zabitím, beztak budete užívat světa jen nepatrně." (Kapitola 33: Spojenci, Verš 16)

Člověk, který byl stvořen samostatně, by si měl uvědomit že také samostatně zemře. A přesto během svého života žije člověk téměř závislý na majetku. Jediným smyslem jeho života se stává vlastnit ještě více. A stejně si nikdo do hrobu nemůže své věci vzít sebou. Tělo je pohřbeno zabalené do plátna utkaného z nejlevnějšího materiálu. Tělo do tohoto světa vstupuje samostatně a také tak odchází. Jediný majetek, který si sebou může vzít, až zemře, je jeho víra nebo nevíra.

Bůh je ten, jenž stvořil vás slabými, po slabosti pak sílu dal a posléze opět ze síly slabost a sivost učinil. On tvoří, co chce, a On vševědoucí je i všemohoucí. (Kapitola 30: Byzantinci, Verš 54)

Poznámky, které musím objasnit se Selin, sestrou která mi překlad poslala.

- 1) Podobně v roce !!!!!!!1995 (to musí být chyba), si epidemie vyžádala třicet tisíc životů, nejhorší ztrátu dosud zaznamenanou v Německu.

Hledala jsem to na internete. Nasla jsem, ze meli nejakou epidemii, ale nehovorili uz o cislech.

(Strana 6)

2) Text je potřeba doplnit obrázkami (strana 12)

Lákavost pozemských věcí

Během života máme určité cíle, kterých chceme dosáhnout. Jedny z nejběžnějších cílů, které sdílíme téměř všichni, jsou: bohatství, majetek, lepší postavení, partner a děti. Snažíme se proto uspořádat svoje plány a snahy tak, abychom tyto cíle jednou uskutečnili. I přestože lidé bez pochyb ví, že vše jednou zestárne a zanikne, stejně nedokáží svou hlubokou závislost na pozemských věcech udržet. Nejnovější auta vyjdou jednoho dne z módy; úrodná půda se přirozeným procesem vyčerpá, stárí připraví krásné lidi o jejich vzhled. Ale hlavně každý člověk na této zemi zemře a zanechá po sobě všechno, co vlastnil. Ať si je člověk sebevíce vědom této nezvratné reality, stejně prokazuje majetku nevysvětlitelnou oddanost.

Ti, kdo prožijí svůj život slepým uctíváním pozemských věcí, si uvědomí, že promarnili celý svůj život honbou za iluzemi. Tato absurdní realita jim dojde až po jejich smrti. Teprve pak jim bude hlavní smysl života jasný - být poctivým Božím služebníkem.

Bůh v Koránu věnuje této „hluboké náklonnosti“ značnou pozornost v následujícím verši:

Je okrášlena pro lidi láska vášnivá k ženám, k synům, k nahromaděným kintárům zlata a stříbra, k čistokrevným koním, ke stádům i k polím obdělaným. To vše je však jen užívání života pozemského, zatímco u Boha je útočiště nejkrásnější. (Kapitola 3: Rod Imránův, Verš 14)

Lidé jsou v životě kvůli svým záležitostem – bohatství, manželkám a manželům, dětem, podnikání – neustále v plném proudu. Nicméně kdyby dokázali ocenit Boží moc a velkolepost, tak by pochopili, že vše, co člověk vlastní, mu bylo uděleno z dobré vůle Boží. Poté by jim došlo, že jejich jediným smyslem je sloužit Bohu. Bohužel pozemské požitky rozmazaly a oslabily pohled a porozumění o existenci pro ty lidi, kteří nemají opravdovou víru a důvěru v Boha. Očekávají dokonalé věci od světa, který je nedokonalý.

Je překvapující, jak moc se člověk upíná na tento svět a zapomíná na příští svět, kde na něj čeká dokonalý a nekonečně hodnotný život. Už jen malá pravděpodobnost toho, že existuje život po smrti, by měla přinejmenším člověka přimět k tomu, aby zaujal ostražitější postoj, i kdyby neměl ve své víře vůbec jasno.

Věřící, na druhou stranu, jsou s touto „pravděpodobností“ zcela obeznámeni. Za žádných okolností to není pravděpodobnost ale realita. A proto jim jejich život slouží k tomu, aby vymýtili i sebemenší možnost toho, že budou posláni do pekla. Jejich snahy jsou výhradně zaměřeny na dosažení ráje. Je jim jasné, že by život strávený honbou za zbytečnými požitky přinesl pouze hořké zklamání v životě příštím. Vědí moc dobře, že nahromaděné bohatství jako je přetékáající bankovní účet, luxusní auto nebo vila, nebude přijato jako výkupné z věčného zatracení. Navíc jejich rodina ani nejbližší přátelé nebudou přítomni, aby je z věčného zatracení zachránili. Naopak každá duše se bude snažit zachránit jen sama sebe. I přesto však většina lidí nepředpokládá, že tento život pokračuje v příštím životě a tak nenasytně konzumují tento svět. Bůh v níže uvedeném verši uvádí:

Vy rádi v rozmnožování jmění soupeříte, dokud hroby nenavštívíte (Kapitola 102: Rozmnožování, Verš: 1-2)

Přitažlivost pozemského bohatství je nepochybně tajemstvím tohoto testu. Bůh pro člověka stvořil všechny věci s ohromnou promyšleností, ale jsou také krátkého trvání. Je to proto, aby se lidé zamysleli a porovnali věci poskytnuté v tomto světě se světem posmrtným. Toto je ono „tajemství“, o kterém mluvíme. Život na tomto světě je opravdu velkolepý; je velice pestrý a vábný a odhaluje nádheru tak, jak ji Bůh stvořil. Bezpochyby každý touží po tom vést dobrý život a užívat si jeho radostí. Člověk se zajisté modlí k Bohu, aby mohl takový život vést. Nicméně tento požadavek není hlavním smyslem života, protože získání si Boží přízně a dosažení ráje je důležitější. Člověk by proto nikdy neměl zapomenout na svůj hlavní účel, zatímco si užívá toho, co mu bylo dáno. Bůh člověka v níže uvedeném verši varuje:

Vše to, co bylo dáno vám, je pouze užíváním života pozemského a jeho ozdobou; zatímco to, co u Boha je, lepší a trvalejší bude. Což nebudete rozumní? (Kapitola 28: Historie, Verš 60)

Jeden z důvodů, proč člověk zapomíná na příští život, je tato neobyčejná láska k pozemským věcem. Je třeba si uchovat v paměti, že člověk nikdy nenajde opravdové štěstí v žádné z těchto pozemských věcí, které tak nenasytně miluje, ani v žádném nastřádaném bohatství, o které tak urputně usiloval. Je totiž těžké uspokojit dychtivé touhy. Je jedno, kolik toho člověk vlastní, jeho ego nebude nikdy spokojené. Je velice typické, že bude stále hledat více a chtít lepší. Člověk proto nemůže najít klid a spokojenost v tomto světě.

Existuje na tomto světě opravdové bohatství?

Většina lidí si myslí že dokáží zdokonalit svůj život, budou-li dostatečně odhodlaní. Navíc se jednoduše domnívají, že více peněz, lepší životní styl, šťastná rodina a záviděníhodné postavení ve společnosti, jim zajistí vyšší kvalitu života. Avšak lidé,

kteří věnují všechn svůj čas zaopatřování těchto věcí, se jasně dopouští chyby. Zaprvé, usilují o dosažení klidu a štěstí v tomto světě a zcela zapomínají na život příští. Stráví život naplňováním svých vlastních marných tužeb a nehledí na to, že jejich hlavním smyslem, proč jsou na světě, je být služebníkem Božím a být Mu vděční za to, co jim poskytuje. Bůh v Koránu člověka informuje o nevýznamnosti a mylných pokušení tohoto světa:

Předstihujte se tedy, abyste dosáhli odpuštění Pána svého a zahrady, jejíž šíře se rovná nebi i zemi, připravené pro ty, kdož v Boha a posly Jeho uvěřili. A toto je přízeň Boží, kterou On uštěďruje, komu chce, vždyť Bůh vládcem je přízně nesmírné. (Kapitola 57: Železo, Verš 20)

To, že lidé nevěří v příští život nebo ho vnímají jako vzdálenou pravděpodobnost, je jejich zásadní chyba. Věří, že o svoje bohatství nikdy nepřijdou. Pýcha jim zabraňuje v odevzdání se Bohu a obrací se zády vůči Jeho slibům. Konečná těchto lidí je vystižena následovně:

Věřu ti, kdož v setkání s Námi nedoufají a v životě pozemském zalíbení nalézají a jen jím se spokojují, a ti, kteří ke znamením Našim jsou lhostejní, ti za to, co si vysloužili, útočiště své budou mít v ohni. (Kapitola Jonáš: 10, Verš 7-8)

Historie toho byla mnohokrát svědkem. Králové, vládci a faraóni si mysleli, že si zajistí nesmrtelnost díky svému okázalému bohatství. Myšlenka, že existuje něco hodnotnějšího než bohatství a moc, je nikdy nenapadla. Lidé, kteří byli ohromeni bohatstvím a mocí těchto panovníků, sdíleli stejně zastíněnou mentalitu. Nicméně všechny tyto nevěřící potkal hrozný konec. V Koránu nás Bůh o nich informuje:

Domnívají se snad, že to, čím jsme hojně opatřili z majetku a synů, pobízíme je rychle ke konání dobrých skutků, avšak oni o tom nemají tušení. (Kapitola 23: Věřící, Verš 55-56)

Nechť nebudí obdiv tvůj jmění jejich ani děti jejich! Bůh si je tím přeje pouze potrestat v životě pozemském a chce, aby duše jejich odešly, zatímco jsou nevěřící. (Kapitola 9: Pokání, Verš 55)

Tito lidé si vlastně nevšímají jedné zásadní věci. Všechno bohatství a vše, co se zdá být důležité, patří Bohu. Bůh je skutečný Vlastník bohatství a přiděluje ho nekonečné zásoby, jak se Mu zlíbí. Návratně je od člověka očekáváno, že projeví Bohu svou vděčnost a bude Mu věrným služebníkem. Je třeba mít na paměti, že nikdo nemůže omezit bohatství těch, kteří ho od Boha obdrželi. Nápodobně, je-li někdo zbaven blahobytu, nikdo kromě Boha nemá moc mu pomoci. Takto Bůh Svě lidi zkouší. Nicméně ti, kteří na svého Stvořitele a Soudný den zapomínají, si to nepřipouští:

Bůh hojně uštedřuje či odměřuje obživu, komu chce. Oni se radují ze života pozemského, ačkoliv život pozemský je proti životu budoucímu jen dočasným užíváním. (Kapitola 13: Hrom, Verš 26)

Je na tomto světě bohatství a společenské postavení důležité?

Většina lidí si myslí že dokonalý a poklidný život na tomto světě je uskutečnitelný. Tato mentalita naznačuje, že člověk může najít opravdové štěstí a získat si úctu druhých tím, že se stane majetným. Stejně povahy věří, že až tohoto pocitu spokojenosti dosáhnou, bude pak trvat navěky. Avšak opak je pravdou. Člověk nikdy nemůže dosáhnout svých životních snů tím, že zapomene na svého Stvořitele a na Soudný Den. Vždyť jakmile člověk uskuteční jeden cíl, ihned si zamane jiný. Tím, že je nespokojen s výdělkem, vrhá se do nového dobrodružství. Přestane se mu líbit jeho nový byt, protože uviděl sousedův umělecky nastrojený dům. Stejně tak když zjistí, že jeho vymalovaný dům z minulého roku už není v módě, přiměje ho to k tomu, aby ho přemaloval. Podobné je to s módou a vkusem, které se mění dramaticky, a tak člověk sní o novém oblečení, protože už není spokojen s tím, co nosí. Psychologie těchto nevěřících je jasně vysvětlena v následujícím verši:

Nech Mne s tím, jehož jsem Já jediný stvořil, jemuž jsem majetek rozsáhlý daroval a syny zde přítomné uštedřil a jemuž jsem vše hladce uhladil, a on pak ještě dychtí, abych více mu dal! (Kapitola 74: Rouchem Přikrytý, Verš 11–15)

Člověk se zdravým rozumem a jasným chápáním by měl připustit, že ti, kteří vlastní paláce, kde je více pokojů než obyvatel, luxusní auta nebo skvostnou garderóbu, jsou schopni si užívat svého majetku jen částečně. Kdybyste měli největší palác na světě, šlo by si užívat pohodlí každého pokoje současně? Stejně tak máte-li velice módní oblečení, kolik z vašich kostýmu je možné nosit během dne? Majitel paláce s desítkami pokojů je omezen časem a prostorem a proto může obývat v dané chvíli pouze jediný pokoj. Je-li vám nabídnuto všemožného vynikajícího jídla ze slavné kuchyně, váš žaludek nemůže spořádat více, než kolik se do vás vejde; pokusíte-li se spořádat více, výsledkem budou muka namísto potěšení.

S příklady by se dalo pokračovat. Nicméně nejpozoruhodnější fakt je, že člověk má předurčenu jen velice omezenou dobu života, během které si může užívat luxus svého bohatství. Člověk se svému konci přibližuje rychle, i když si to zřídka přiznává. Domnívá se, že mu jeho bohatství zaručí věčné štěstí, jako o tom napovídají verše:

.....a že jmění jeho jej učiní nesmrtelným, se domnívá! (Kapitola 104: Pomlouvač, Verš 3)

Ačkoliv budou na dohled. Hříšník zatouží se vykoupit z trestu dne onoho syny vlastními, i bratrem svým a družkou svou a klanem vlastním, jenž mu je ochranou, ba všemi, kdož na zemi jsou, aby se to stalo jeho záchranou. Však pozor! Toto věru je oheň šlehající!!! (Kapitola 70: Stupně, Verš 11- 15)

Nicméně někteří lidé ví, že bohatství, prosperita a štěstí jsou řízeny Bohem. Považují proto společenské hodnosti a postavení za směšné. Pouze tito lidé opravdu rozumí, že je v příštím životě bohatství nevykoupí. A tak si netroufají se honit za cennostmi tohoto života. Arogance je vlastnost, kterou u těchto skromných lidí nenajdeme. Tím, že na Všemocného Boha nezapomínají, jim připomíná být vděční za všechno, co jim poskytuje. Bůh jim na oplátku za jejich přístup slibuje vážený a pohodlný život. Lidem, kteří Bohu důvěřují a považují službu Bohu za definitivní smysl svého života, je jasné, že si mohou pozemské věci užívat jen po omezenou dobu, a že ve srovnání se zaslíbeným věčným blahobytem jsou pozemské věci bezcenné. Bohatství je nezaslepuje a proto nejsou tomuto životu tak silně podmaněni. Naopak bohatství je činí Bohu vděčnějšími a bližšími. Jednají s každým a s každou záležitostí spravedlivě. To, čím je Bůh obdařil, používají tak, aby s nimi byl Bůh spokojen. Místo toho, aby si na tomto světě užívali bohatství, se snaží získat islámské hodnoty, které jsou od nich očekávány, a dokonale rozumí, že opravdová prestiž a chvála spočívá v očích Boha. Prorok Šalamoun je pro všechny lidi příkladem úctyhodného věřícího, který se ve svém životě prokazoval těmito hodnotami. Šalamoun, který vlastnil obrovské bohatství a nezávislost, jasně stanovil, proč svého bohatství nabyl:

Vskutku jsem dával přednost Pánu svému vzpomínáním před láskou k statkům pozemským (Kapitola 38: Sád, Verš 32).

Lidé si nepřiznají důvod, proč byly pozemské statky na tomto světě stvořeny. Proto mají tendence zapomínat, že si je lze užívat jen po dobu 60 – 70 let, bude-li jim dáno žít tak dlouho, a pak své zámky, auta a děti opustí. Zapomínají, že si do hrobu nic vzít nemohou. Celý svůj život touží po blahobytu, který si stejně naplno nebudou moci užít.

Lidé, kteří považují bohatství za výkupné a ignorují existenci svého Stvořitele, budou hořce zarmouceni jak na tomto světě a tak ve světě příštím:

V ten den nebudou nevěřícím majetky ani děti jejich proti Bohu nic platny a stanou se palivem pro oheň pekelný. (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 10)

Korán zvěštuje konec těm, kdo projevují neukojitelnou nenasytlost po majetku:

Který bohatství hromadí a stále je počítá, a že jmění jeho jej učiní nesmrtelným, se domnívá! Pozor však, vždyť věru bude uvržen do Drtící! Viš ty vůbec, co je to Drtící?

Boží oheň zažehnutý, až k srdcím šlehající a nad nimi se v klenbu pojící a jak sloupy protažené stojící. (Kapitola 104: Pomlouvač, Verš 2–9)

Opravdové bohatství patří věřícím, kteří nikdy neprojevují osobní zájem o majetek tohoto světa a skutečně věří, že všechno jim poskytuje pouze Bůh. Pouze tito lidé jsou skuteční boháči na tomto světě; neomezují svůj život na pouhých 50–60 let. Věřící se zabývají chvályhodnými činnostmi, aby si za ně na oplátku vysloužili ráj. Dávají přednost trvalému bohatství před bohatstvím dočasným. Bůh nás o nich informuje v následujícím verši:

A Bůh věru koupil od věřících jejich osoby i jejich majetky s tím, že jim budou dány zahrady. A oni bojují na cestě Boží - zabíjejí a jsou zabíjeni. A to je slib Jeho pravdivý, daný v Tóře, v Evangeliu, i v Koránu. A kdo věrněji dodržuje slib svůj než Bůh? Radujte se tedy z obchodu svého s Ním uzavřeného a to úspěch je nesmírný. (Kapitola 9: Pokání, Verš 111)

Lidé, kteří lpí na tomto světě a nehledí na žádné důkazy, brzy jasně pochopí, kdo je na tom nejlépe.

Manželství

Manželství je považováno za důležitý přelom v životě. Každá dívka nebo chlapec se těší, až potká partnera svých snů. Hlavním životním cílem je si najít vhodného partnera. Mladí lidé jsou takřka „očkováni názorem“, jak důležité je si ho najít.

Nicméně v neinformovaných společnostech jsou vztahy mezi mužem a ženou v podstatě založeny na nejistých základech, jmenovitě ve společnostech, ve kterých se lidé neřídí způsobem života podle Koránu. „Přátelství“ jsou pro ně výhradně romantické vztahy, ve kterých obě strany hledají emocionální uspokojení. Zatímco manželství je většinou založeno na vzájemném materiálním přínosu. Mnoho žen se snaží najít „zabezpečeného muže“, protože očekávají vysoký životní standard. Proto je pro mladou dívku snadné přijmout, že bude celoživotní družkou někoho, pro koho nemá žádné city. Na druhou stranu muži velice často hledají ženy, které mají „hezký vzhled“.

Nicméně logika, kterou tyto neinformované společnosti uznávají, má jeden zásadní háček: všechny tyto materialistické hodnoty se časem vypaří. Bůh může v momentě člověku štěstí odebrat. Podobně stačí jen pár vteřin a člověk může přijít o dobrý vzhled. Například pro městské obyvatele může jednoho dne každodenní dojíždění z práce a do práce skončit nehodou, která na obličej zanechá škaredé a trvalé jizvy. Čas se mezitím postará o nenapravitelnou škodu na našem zdraví, vitalitě a kráse. Jaké jsou za těchto nepředvídatelných podmínek následky logiky, která je založena čistě na materiálních hodnotách? Zauvažujme například nad mužem, který se oženil se ženou, protože byl fascinován jejím pěkným vzhledem. Jak by se cítil, kdyby byl

její obličej po nehodě vážně poraněný? Opustí ji, až se na jejím obličejí začnou objevovat vrásky? Odpovědi bezpochyby odhalují, jak nerozumný je základ materialistického smýšlení.

Manželství je drahocenné, je-li uzavřeno čistě za účelem udělat Bohu radost. Jinak se stává břemenem jak na tomto světě tak v příštím. Nejistí-li člověk na tomto světě, že to není pro jeho duši správné, tak to určitě pochopí v příštím životě. Avšak to už bude příliš pozdě; v Soudný Den bude člověk nabízet svou ženu, ke které měl na tomto světě tak blízko, jako výkupné za svou vlastní spásu. Tento den bude pro lidi tak děsivý, že jim žádný vztah z pozemského světa nepřijde významný. Bůh popisuje detailně vztahy mezi nejbližšími rodinnými členy v den soudu v následujícím verši:

Ačkoliv budou na dohled, hříšník zatouží se vykoupit z trestu dne onoho syny vlastními, i bratrem svým a družkou svou a klanem vlastním, jenž mu je ochranou... (Kapitola 70: Stupně, Verš 11–13)

Z verše je zřejmé, že v Soudný Den lidé přestanou považovat své ženy, přátele, bratry nebo sestry za důležité. V jejich zoufalé snaze se zachránit budou všichni ochotni zaplatit svou nejbližší rodinou nebo příbuzným jako výkupným za svou osobní spásu. Navíc, tito lidé se budou navzájem proklínat za to, že nikdy jeden druhého před tímto hrozným koncem nevarovali. V Koránu je předložen příběh Abú Lahaba a jeho ženy, kteří si zasloužili věčný trest v pekle:

Zhyňte obě ruce Abú Lahaba, a zhyňul již i on! A nebylo mu k ničemu jmění jeho ani to, co si vysloužil, však hořet bude v ohni plném plamenů on i žena jeho, jež dříví palivové nosí a již kol hrdla provaz z vláken palmových visí. (Kapitola 111: Zhyňte, Verš 1–5)

Model manželství, přijatelný v očích Boha, je totiž založen na úplně odlišných kritériích. Manželství nejsou uzavřena na základě peněz, slávy nebo krásy, ale za účelem potěšení Boha. Naopak při uzavírání běžných manželství v neinformovaných společnostech lidé nedbají na to, jestli je přijatelné v očích Boha. Pro věřící je jediným měřítkem taqwa, což znamená „vyhýbání se tomu, co je zakázáno, dodržování všeho, co je přikázáno a bohabojnost". Tudíž věřící může být oddán pouze s někým, kdo prokazuje hlubokou věrnost Bohu. V tomto manželství lidé nachází mír a štěstí. Poukazuje na to následující verš:

Věřící muži a věřící ženy jsou si vzájemně přáteli a přikazují vhodné a zakazují zavrženíhodné, dodržují modlitbu, dávají almužnu a jsou poslušní vůči Bohu a Jeho poslu. Nad těmi se Bůh věru slituje, neboť Bůh mocný je i moudrý. (Kapitola 9: Pokání, Verš 71)

Děti

Hlavním cílem lidstva je po sobě zanechat syny, kteří by dále v budoucnosti nesli jméno rodiny. Avšak nejednají-li přitom podle toho, jak si to Bůh přeje, může se jim stát, že sejdou ze stezky, která vede k Bohu. Děti jsou pro člověka zkouškou; v tom smyslu, že je od něj očekáváno je vychovávat tak, aby s ním byl Bůh spokojen.

Majetky vaše a děti vaše jsou pro vás jen zkouškou, zatímco Bůh má u sebe věru odměnu nesmírnou. (Kapitola 64: Vzájemné klamání, Verš 15)

Použití slova „zkouškou“ ve daném verši má velký význam. Jednou z nejdůležitějších ambicí v životě mnoha lidí je mít děti. Nicméně podle Koránu by měl věřící chtít děti z toho důvodu, aby udělal Bohu radost. Sice mít miminko v zájmu uspokojení vlastní touhy po dítěti by znamenalo pouze přidružování společníků k Bohu. V Koránu je uveden příklad lidí, kteří zapomínají na svůj hlavní smysl a dělají si z dětí hlavní smysl života:

A On je ten, jenž vás stvořil z bytosti jediné a z ní utvořil i manželku její, aby přebývala u ní. A když u ní pobyl, otěhotněla nejdříve lehkým těhotenstvím a snadno s ním chodila; když pak se cítila těžkou, oba volali k Bohu, Pánu jich obou: „Dáš-li nám syna bezúhonného, vskutku budeme patřit mezi vděčné!“ Avšak když jim daroval syna bezúhonného, oni Mu božstva přidružená přidali za to, co jim daroval. Bůh však daleko je vznešenější než to, co k Němu je přidružováno. Což k Němu budou přidružovat to, co vůbec nic nestvořilo, ale samo bylo stvořeno? (Kapitola 7: Rozpoznání, Verš 189–191)

Věřící lidé od Boha žádají děti jen z toho důvodu, aby mu udělali radost. Když padla otázka ohledně dětí, proroci citovali Korán, že děti jsou míněny pouze pro potěšení Boha. Příklad Imranovi ženy:

A hle, pravila manželka Imránova: „Pane můj, zaslíbuj Ti, co je v lůně mém, aby se zasnětilo Tobě. Přijmi to ode mne, vždyť Tys slyšící, vševědoucí!“ (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 35)

Pro věřící je modlitba proroka Abraháma dalším příkladem:

Pane náš, učiň, ať jsme do vůle Tvé odevzdáni, a učiň z potomků našich obec Tobě oddanou; ukaž nám obřady naše a vyslyš pokání naše, vždyť Tys věru odpouštějící, slitovný! (Kapitola 2: Kráva, Verš 128)

Verš vyjadřuje, že toužíme-li po dětech z důvodu získání si Boží přízně, pak se jedná o způsob uctívání Boha. Avšak člověk může nést vážné následky v tomto i v příštím světě, chce-li děti za jiným účelem. Věřící považují své děti za svěřence, kterými je Bůh pověřil. Nepyšní se proto vzhledem, úspěchem nebo inteligencí svých dětí, neboť vědí, že jim tyto rysy nadělil Bůh. Tato pýcha by je jednoduše vedla z cesty.

Kdyby se pyšnili, mělo by to nepříjemné následky v příštím životě. V Soudný den bude člověk ochoten zaplatit svými syny, družkou a dalšími členy blízké rodiny jako výkupným za svou věčnou spásu. Člověk se ve snaze vyhnout hrozivému trestu rozhodne zřít svých milovaných. Nicméně v Soudný den mu nic takového před věčným odsouzením stejně nepomůže.

Pro lidi z neinformovaných společností se děti stávají zdrojem mnoha problémů nejenom v příštím životě ale také v tomto světě. Výchova dítěte od jeho narození přináší rodičům náročné zodpovědnosti. Zejména pro těhotnou matku je to obtížná zkušenost. Zaprvé v den, kdy se poprvé dozví o svém děťátku, musí zcela změnit svůj životní styl. Musí přehodnotit své priority. V tomto ohledu jsou potřeby dítěte v jejím lůně vždy na prvním místě, změní se její jídelní návyky, spací režim a zkrátka celý její osobní život. V posledních fázích těhotenství se pro ni stávají nemožné i běžné práce nebo nejjednodušší tělesné pohyby. Avšak největší obtížnosti nastanou po porodu. Matka stráví všechn svůj čas péčí o dítě. Dítě své matce zanechá obvykle velice málo času pro své osobní potřeby a aktivity. Proto se matka těší na dobu, až bude dítě natolik velké, aby se mohlo starat o své vlastní potřeby. Mezitím si ale matka neuvědomuje, jak rychle tato léta utíkají. Tato léta je možno považovat za způsob uctívání, jsou-li prožívána, jak si to Bůh přeje. Zatímco pro členy z neinformovaných společností jsou tato léta nevýznamnou starostí.

Rodiče z neinformovaných společností se obvykle cítí zklamaní z toho, jak vychovali svou rodinu. Dítě vychované jako člen této společnosti si všeobecně vyvine sobeckou osobnost. Zajímá se o potřeby svých rodičů, jen když se mu chce, protože bylo vychováno k tomu mít sobecké sklony a motivy. Jeho rodiče si to uvědomí, až počnou stárnout a pociťovat s věkem spojené potíže. Avšak na začátku rodičovství si představovali, jak jim jejich dospělé děti budou hlavní oporou, až přijdou nečekané obtíže. Ale navzdory očekávání se mohou dokonce ocitnout i v domově důchodců.

Bůh lidem v Koránu představuje řád, podle kterého se věřící musí řídit, chtějí-li se stát zodpovědnými rodiči. Bůh vyžaduje úctu a soucit vůči rodičům, hlavně k těm, kteří jsou staří:

Pán tvůj rozhodl, abyste nikoho kromě Něho neuctívali a abyste rodičům dobré prokazovali. A jestliže jeden či oba z nich u tebe zestárnou, neříkej jim "Fuj!" a neodbývej je stroze, nýbrž mluv s nimi slovem laskavým! Skloň k nim oběma z milosrdenství křídla pokory a řekni: "Pane můj, smiluj se nad nimi oběma, tak jako oni mě vychovali, když jsem byl malý!" (Kapitola 17: Noční cesta, Verš 23–24)

Z daných veršů můžeme porozumět, že podle hodnot z Koránu je pro věřící výchova dětí něčím úctyhodným. Zatímco nevěřící přizpůsobují výchovu svých dětí hodnotám určeným neinformovanou společností. Jejich snahy jsou však marné jak na tomto světě tak i v příštím. Věřící si navíc získají Boží přízeň, i když se jejich dítě

nepřizpůsobí učení Koránu. Rodiče jsou pouze zodpovědni za to, aby svým dětem předali učení Koránu a poté jen důvěřovali Bohu. Lidé nemají Kromě Boha žádného jiného ochránce ani pomocníka.

Ti, kdo hledají pozemský užitek ze svých dětí, neobdrží žádnou pomoc ani na tomto světě ani v příštím.

A až nastane třesk ohlušující, v ten den prchne člověk od bratra svého, matky své i otce svého, družky své i synů svých, neboť každý člověk v ten den bude mít práci sám se sebou jen. (Kapitola 80: Zakabonil se, Verš 33–37)

Jak již bylo zmíněno, člověk je stvořen jen proto, aby sloužil svému Stvořiteli. Vše, co ho obklopuje, celý jeho život, existuje jen za účelem toho, aby byl zkoušen. Po smrti bude člověk souzen jen podle svých skutků. Na oplátku za jeho skutky mu bude odměnou buď ráj anebo bude potrestán v pekle. Zkrátka bohatství, krása, synové nejsou významní. Jediné, na čem záleží, je taqwa „strach z Boha“.

Ani vaše bohatství, ani vaše děti nejsou tím, co přiblíží vás k Nám nejvíce, kromě těch, kdož uvěřili a zbožné skutky konali. A takoví budou mít odměnu dvojnásobnou za to, co činili, a v komnatách rajských v bezpečí budou dlít. (Kapitola 34: Sabá, Verš 37)

Těm však, kdož nevěří, nic nepomohou u Boha majetky jejich ani děti jejich a budou obyvateli ohně pekelného a budou v něm nesmrtelní. (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 116)

A nijak jim proti Bohu neprospějí majetky jejich ani děti jejich; jsou obyvateli ohně pekelného a budou v něm nesmrtelní. (Kapitola 58: Hádka, Verš 17)

Přírodní hrozby a pohromy

Svět je vším možným jen ne poklidným a nehybným. Všichni jsme zranitelní přírodními hrozbami, jak na naší Zemi tak i z kosmu. Padající meteority či asteroidy jsou pouze několika faktory, které pro náš svět mohou představovat hrozbu z vesmíru. Když se Země zdá být pevnou, nitro naší planety tvoří jádro rozžhavených pralátek. Jistě nebudeme přehánět, nazveme-li tuto část země ohnivým jádrem. Naše planeta je obklopena atmosférou, která funguje jako štít proti vnějším hrozbám. Ale i přesto není žádná část země chráněna proti vlivům atmosférických sil jako jsou hromobití, bouře či hurikány.

Přírodní pohroma může nastat kdykoliv. Dokáže způsobit značné ztráty na životech i majetku. Přírodní katastrofy jako zemětřesení, blesky, povodně, velkoplošné požáry, kyselý déšť a přílivové vlny, můžeme rozdělit podle jejich síly a následků do

několika stupňů. Co je těmto kalamitám společné je, že za malou chvíli dokážou zničit celé město i s jeho obyvateli. Nejdůležitější je si uvědomit, že člověk nemá sílu ani prostředky, jak proti těmto živlům bojovat nebo jim předejít.

Odkazem katastrof jsou obrovské škody po celé naší planetě. Nicméně díky citlivé přírodní rovnováze, kterou Bůh stvořil, postihne pohroma vždy jen určitou oblast. Na zemi totiž existuje jedinečná ochrana pro všechny živé organismy a také pro člověka. Ale i přesto je možné, že devastující přírodní katastrofa udeří. Bůh tyto pohromy stvořil, aby nám ukázal, že život na této planetě je nejistý a zranitelný. Přírodní pohromy jsou připomínkou celému lidstvu, že člověk nad touto zemí žádnou moc nemá. Stejně tak každá pohroma slouží jako připomínka naší vlastní slabosti. Toto jsou zajisté varování pro ty, kteří dokáží význam těchto událostí pochopit a ponaučit se ze zkušeností jiných.

Jaké další ponaučení by si měl člověk vzít, hovoříme-li o přírodních zkázkách?

Svět byl pro člověka stvořen záměrně. Důvod, proč byl člověk stvořen, je patrný z tohoto verše:

A On je ten, jenž nebesa a zemi v šesti dnech stvořil, zatímco trůn Jeho se nad vodou vznášel, aby vyzkoušel, kdo z vás lepší bude ve skutečích. (Kapitola 11: Húd, Verš 7)

Návaznost událostí této 'zkoušky' je velice promyšlená a každá událost je součástí důmyslného systému. Mimoto, žádná z těchto přírodních pohrom se neděje náhodou; všechny mají vědecké vysvětlení. Například existence zemské gravitační síly vysvětluje, proč 'neodlétáme' do vesmíru či důvod, proč začne pršet, dosáhne-li vodní pára určité hladiny nasycení. Stejně také smrt, nehody a nemoci mají své příčiny. Je možno najít mnoho důvodů, proč člověk zemře, onemocní nebo má nehodu. Avšak na čem opravdu záleží, není množství důvodů, ale spolehlivost tohoto systému, na kterém tyto příčiny a jejich následky spočívají. Důležitý aspekt tohoto systému je, že každá událost probíhá tak, aby ji lidská mysl zcela pochopila. Bůh prostřednictvím přírodních pohrom člověka varuje. Zemětřesení, kupříkladu, zabije tisíce žen, dětí a mladých lidí a zanechá ještě více zraněných. Ti, kteří nedbají na varování od Boha, mají sklony to chápat jako „přírodní“ úkaz a málo porozumí tomu, že Bůh tyto pohromy stvořil za určitým účelem. Zamysleme se nad tím, co by se stalo, kdyby jen ti, kteří se vůči Bohu provinili, zahynuli při zemětřesení? V tomto případě by pak smysl této zkoušky jakožto zkoušky pro celé lidstvo, nebyl naplněn. Proto Bůh stvořil každý úkaz coby „přírodní“ a pouze ti, kteří si jsou Boží existence vědomi a opravdu chápou, že jsou součástí Božího výtvaru, porozumí božskému důvodu, který se za tímto přírodním jevem skrývá.

Ve verši, *Každá duše smrti okusí; a zkusíme vás zlým i dobrým co pokušením, a k Vám budete navraceni (Kapitola 21: Proroci, Verš 35)*, Bůh uvádí, že člověka zkouší dobrým i zlým.

To, proč pohromy postihují tolik lidí, je otazníkem každé z těchto zkoušek. Vždy bychom ale měli mít na paměti, že Bůh je Vševědoucí Soudce a „*I mezi nimi bude rozsouzeno podle pravdy.*“ (Kapitola 39: Skupiny, Verš 75)

Všechny události, které člověka v životě potkají, jsou součástí této zkoušky. Opravdoví věřící podstatu těchto zkoušek chápou. Kdykoli se jim něco špatného stane, obrátí se k Bohu samotnému a začnou litovat svých špatných skutků. Jsou Božími služebníky a jsou si vědomi Božího slibu:

Budeme vás zkoušet trochu strachem a hladem a ztrátou na majetku i lidech a plodech - avšak oznam zvěst radostnou trpělivým, kteří, když postihne je neštěstí, hovoří: "My Bohu patříme a my k Němu se navrátíme!" A to jsou ti, jimž patří požehnání a milosrdenství Pána jejich, to jsou ti, kdož správnou cestou jsou vedeni. (Kapitola 2: Kráva, Verš 155- 157)

Jak tento verš uvádí, všichni lidé, věřící i nevěřící, jsou zkoušeni různými způsoby: někdy přírodní pohromou, jindy událostmi v jejich všedních životech; nemocí nebo nehodou, která je postihne. Tato neštěstí postihují jak jedince tak celé společnosti a způsobují hmotné ztráty i duševní muka. Bohatý člověk může přijít na mizinu, krásná dívka může utrpět vážné zranění obličeje nebo město může být zemětřesením zcela zničeno. Tyto události jsou jasnou ukázkou toho, jak se během jediného okamžiku mohou změnit naše životy.

Lidé by měli být schopni se z přírodních úkazů ponaučit. Bezpochyb Bůh nestvořil nic bezdůvodně; každé neštěstí je pro lidstvo připomínkou, aby se ochránili před zvrácenostmi, ve kterých se nachází. V Koránu Bůh praví, že na zemi se nic neděje bez jeho svolení:

Pohroma žádná nepropukne jinak než s dovolením Božím. A kdo věří v Boha, toho srdce On na správnou cestu uvede a Bůh je v každé věci vševědoucí (Kapitola 64: Vzájemné klamání, Verš 11)

Žádná duše nemůže zemřít jinak než z dovolení Božího a podle zapsané a pevně stanovené lhůty. Kdokoli si přeje odměnu již v životě pozemském, tomu z ní něco dáme, a kdokoli si přeje odměnu v životě budoucím, tomu z ní něco dáme - a My odměníme vděčné. (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 145)

Člověk, který sám sebe na zemi považuje za mocného, by si měl z přírodních pohrom vzít ponaučení. Měl by si uvědomit, že ve skutečnosti je slabý a nemá žádnou moc nad pohromami, které udeří ve chvíli, kterou Bůh určil. Člověk není schopen pomoci ani sám sobě, natož někomu jinému. Zajisté Bůh je Všemocný. Toto je uvedeno v následujícím verši:

Jestliže se tě Bůh dotkne nějakým neštěstím, pak tě ho nikdo nezbaví kromě Něho. A jestliže se tě dotkne něčím dobrým - vždyť On nade všemi je mocný. (Kapitola 6: Dobytek, Verš 17)

V následujících řádcích se dozvíte o různých typech neštěstí, které zemi postihují. Záměrem je připomenout lidem, že tento svět je přechodný a není místem, které bychom měli bezmezně milovat. Tyto jevy ukazují, jak zoufale potřebujeme Boha, aby nás vedl a pomáhal nám. Tato zoufalá závislost je jasnou výpovědí, jak jsou lidé před Bohem bezmocní. Tak, jak se praví ve verši: „*a nemáte kromě Boha ochránce ani pomocníka žádného.*“ (Kapitola 29: Pavouk, Verš 22)

Zemětřesení

Zemětřesení představují jednu z nejničivějších přírodních sil na zemi. Při zemětřesení bývají největší ztráty na životech. Výzkumy poukazují na fakt, že každé dvě minuty se někde na povrchu země vytvoří puklina. Podle statistických údajů se zeměkoule otřeše více než miliónkrát za rok. Intenzita třístatisíců těchto zemětřesení bývá slabá; jedná se o zanedbatelné otřesy, které nezpůsobí žádné škody. Dvacet z nich však představují obrovská zemětřesení, která zemi prudce otřesou. Protože však neudeří v hustě zalidněných oblastech, většinou nezpůsobují úmrtí ani ekonomické ztráty. V průměru jen pět zemětřesení ročně je opravdu ničivých.

Tyto informace poukazují na fakt, že lidé jsou zemětřesením postiženi jen výjimečně. Bezpochyby, Bůh lidstvo před neštěstím ochraňuje.

V dnešní době se objektem ničivých zemětřesení stává buď město nebo oblast. Nicméně kdyby Bůh chtěl, zemětřesení ovlivňující celou naši zeměkouli by mohlo nastat kdykoli. Tímto způsobem by mohl skončit život na zemi. Struktura země je vůči otřesům velice zranitelná. Náhlé pohyby nebo prasknutí v obrovských masách hornin, které se nacházejí v zemské kůře i v zemském povrchu, by mohly vést ke katastrofě.

Zemětřesení není ovlivněno druhem zeminy; typ zeminy pouze může zesílit vliv seizmických vln, které skrze ni pronikají. Zemětřesení může vzniknout, i když přírodní podmínky pro jeho vznik neexistují. Bůh může způsobit zemětřesení kdykoliv. Přesto Bůh záměrně ponechává určitá místa na naší zemi v nejistotě a obavách. Je to připomínka pro lidi, že nečekaná událost může kdykoliv uvést jejich život v ohrožení. V Koránu Bůh varuje lidi před možnými kalamitami:

Zdaž jisti jsou si ti, kdož osnovali zlé, že Bůh je nedá pohltnit zemi anebo že k nim nepřikvačí trest z místa, odkud to netuší, či nezasáhne je v činnosti jejich proměnlivé, aniž tomu budou moci zabránit, anebo je neuchvátí ve stavu strachu hrozného? Pán váš však věru shovívavý je a slitovný. (Kapitola 16: Včely, Verš 45–47)

Tato po sobě jdoucí zemětřesení, která otřesou zemi jen po několik vteřin, mohou přetrvávat po několik hodin, dokonce i dnů. Zatímco se lidé vzpamatovávají

z jednoho ničivého neštěstí, mohou utrpět další. Toto je pro Boha zajisté jednoduché. Nicméně Bůh je milosrdný a tak člověka ochraňuje a těmito pohromami mu pouze vyjíměčně připomíná, že nemá nad svým životem žádnou kontrolu.

Nyní by bylo vhodné si připomenout obrovské zemětřesení, které se událo ve dvacátém století.

Technologie selhala: Kobe

Dnešní pokročilá úroveň vědy a techniky vzbuzuje v člověku pocit, že dokážeme ovládat přírodu. Nicméně ti, kteří podlehnou tomuto dojmu, se často dočkají zklamání. Technologie je pomůcka, kterou Bůh člověku poskytl, aby mu sloužila ale i tak ji má zcela pod Svou kontrolou. Existuje spousta případů, kdy i ta nejmodernější technologie byla proti přírodě bezmocná.

Například i přes to, že Japonští vědci vyvinuli zemětřesení odolnou technologii, se město Kobe v roce 1995 stalo obětí rozsáhlého posunu terénu způsobeného intenzivními nárazovými vlnami zemětřesení, které trvalo dvacet vteřin. Tyto nejodolnější stavby na světě, postavené, aby prudkým nárazům odolaly, při zemětřesení o velikosti 6,9 prostě zkolabovaly. V předcházejících 30 letech japonská vláda investovala 40 miliard dolarů do akademického výzkumu pro vyvinutí poplašného zařízení pro přicházející zemětřesení. Nicméně tyto snahy nepřinesly nijak přesvědčivé výsledky. Toto tisíciletí se blíží ke konci a vědci stále nejsou schopni vynalézt systém, který by dokázal varovat a tímto předejít ničivým důsledkům nebezpečných seizmických otřesů. Zemětřesení v Kobe je jedním z mnoha příkladů současné doby, které manifestují zranitelnost moderního průmyslového města vůči náhlým seizmickým otřesům.

Veřejnost byla ujišťována, že moderní technologie vyvinuta k předvídání mohutných zemětřesení, je před ničivou silou ochráněna. Avšak po pohromě, která zanechala Kobe v troskách, bylo očividné, že žádná taková technologie neexistuje. Vyšlo také najevo, že takzvané zemětřesení-odolné stavby, které v tomto případě, kdy epicentrum zemětřesení bylo 22 kilometrů na severozápad od centra Kobe, žádnou odolnost ani ochranu neposkytly.

Oblast postižená zemětřesením zahrnovala zalidněná města Kobe a Osaku. Proto také došlo k obrovským škodám, 5 200 lidí zemřelo a dalších 300 000 bylo zraněných. Celkové vyčíslení škod dosáhlo výše 200 miliard dolarů.

Neštěstí takového rozsahu jistě nabádá k zamyšlení. Obyvatelé měst, kteří byli zvyklí na pohodlný život, museli po neštěstí čelit mnoha útrapám. Byli otřeseni a jen s námahou mohli žít dál, natož aby dělali plány do budoucna.

Tajfuny, hurikány a tornáda

Tajfuny, hurikány a tornáda jsou přírodní živly, které lidstvo často postihují. Tyto pohromy a jejich následky si vyžádají tisíce životů každý rok. Prudké vichřice, které způsobují velké hmotné škody, zraňují a zabíjejí lidi, dokážou rozházet tisíce stromů, střech, telefonních sloupů, aut a dokonce i budov na kilometry daleko.

Zuřící tajfuny mohou ve chvíli změnit klidnou mořskou hladinu v ničící živel. Při tomto přírodním úkazu vznikají v důsledku silných bouří vlny, které se řítí obrovskou rychlostí přes oceán směrem k pobřeží. A když tam dorazí, voda vystoupí na pevninu a spolu s těžkými dešti způsobí obrovské záplavy v přímořských regionech.

Bouře obecně vznikají z malých vánků, které se změni ve vichřice. Jsou schopné zničit i budovy a bezpochyby nás přimějí k zamyšlení nad ohromnou silou, která tyto události způsobuje. Hurikány, tajfuny a tornáda jsou založeny na stejném principu, jako dříve zmíněná zemětřesení: člověk by se potýkal s těmito přírodními katastrofami častěji, kdyby to tak Bůh rozhodl. Zatímco by se člověk vzpomínal z jedné pohromy, mohl by utrpět druhou. V Koránu Bůh člověku připomíná, že vítr spadá pod Jeho kontrolu:

Jste si jisti tím, že ten, kdo na nebi dlí, vás nedá pohltnout zemí? Hle, ona se již chvil! Jste si jisti tím, že ten, kdo na nebi dlí, na vás nepošle vichřici plnou kamení? Pak poznáte, co znamená Mé varování! Již ti, kdo před nimi byli, posly za lháře prohlásili. A jaká byla Má nevole? (Kapitola 67: Království, Verš 16–18)

Nicméně Bůh člověka proti rizikům ochraňuje. Sesílá lidem nebezpečné větry jen ojediněle. Toto je zajisté pro lidstvo varování; jehož záměrem je připomenutí, že smyslem života člověka je sloužit Bohu, že člověk je na Bohu zcela závislý a že bude souzen v Den posledního Soudu.

Sopky

Podobně jako otřesy půdy při zemětřesení, také sopečné erupce jsou okázalým druhem přírodních katastrof. Na světě je kolem 1500 činných sopek; 550 z nich se nachází na pevnině a zbytek pod mořem. K erupci těchto sopek může dojít kdykoliv a nikdo předem nedokáže odhadnout jejich následky. Zuřící sopky dokáží usmrtit obyvatele z okolních měst, zničit polní plodiny a zavalit úrodnou půdu sopečným popelem.

Některé katastrofické výbuchy, které se uskutečnily jak v tomto století tak i v historii, zanechaly v lidské paměti nesmazatelné stopy. Tyto erupce vymazaly z mapy mnoho měst a zahubily početné komunity.

Ze sopečných aktivit zaznamenaných v historii bychom si zajisté měli vzít ponaučení. Kupříkladu Pompeje v Itálii, kde se žilo zhýralým a prostopášným životem, bylo dne

24. srpna roku 79 př.n.l. při výbuchu Vesuvu zcela pohřbeno horkou lávou. Neobvyklé je, že většina z 20 000 obětí této katastrofy bylo udušeno sopečnými plyny a nánosy oblázků, které se tímto městem prohnaly v důsledku sopečné erupce. Nicméně i v dnešní době mohou podřimující sopky náhle vybuchnout a chrlit páru a prach stovky metrů do vzduchu. V průběhu exploze se pyroclastické proudy valí krajinou a způsobují nenapravitelné škody. Dalším nepříznivým dopadem erupcí jsou jedovaté mraky plynů a popela, které jsou větry zanášeny nad osídlená území. Tyto nebezpečné větry často dosahují i rychlosti okolo 145 km/h, zapálí vše, na co přijdou a pokryjí celá města jako baldachýn.

Jedna z nejhorších zkáz v historii se stala v roce 1883, kdy sopka Krakatau ve východní Indii zuřivě explodovala za vzniku obrovské zvukové vlny, která byla slyšet na téměř 5 000 km daleko. Tato zvuková vlna vytvořila na moři přes 30 metrů vysoké vlny tsunami, které smetly 165 přímořských vesnic a zabily 36 000 lidí.

Sopky jsou pozoruhodné nejenom, protože si vyžádají vysoké počty obětí, ale také proto, že explodují s extrémní ničivou silou, která se nedá předvídat. Výbuch sopky Nevado Del Ruiz v Kolumbii je dalším příkladem. Šlo o explozi nevelké intenzity. Tato sopka, která 150 let odpočívala, vybuchla v roce 1985 a roztavila sníh a led na svém vrcholu. Proudny bahna (lahar), které se valily po sopečném svahu do údolí řeky Lagunille, měly devastující dopad. 20 000 obyvatel městečka Armero, kteří v době výbuchu spali, byli zaživa pohřbeni v horkém bahně. Tato údalost byla nejhorší sopečnou pohromou od roku 1902, kdy sopka Pelee zničila městečko St Pierre. Při erupci se ze sopky vyvalila pyroclastická záplava a vyžádala si 30 000 obětí.

Bůh chce člověku ukázat, jak lehce může při jakékoliv pohromě přijít o život, a proto ho vyzývá k tomu, aby hluboce přemýšlel nad smyslem své existence na Zemi. Tyto katastrofy jsou varováním. Od člověka, který věří v Mocného Stvořitele, je naoplatku očekáváno, že se nebude bláznivě oddávat požitkům svého nynějšího krátkého života na úkor života věčného po smrti. Měli bychom mít na paměti, že smrt jednou dostihne každého z nás a že všichni budeme před Bohem souzeni:

V den, kdy země nahrazena bude zemí jinou a nebe jiným nebem a kdy lidé stanou před Bohem jediným, podmanitelem. (Kapitola 14:Abraham, Verš 48)

Cunámy (Tsunami)

Seizmické mořské vlny neboli vlny přílivové jsou způsobeny náhlým pozvednutím nebo poklesem mořského dna nebo také sopečnými erupcemi. Některé cunámy mohou být stejně ničivé jako atomové bomby.

Záplavy

Bůh jistě sesílá pohromy jako varování lidstvu. Jeho moc je nejvyšší a má moc nad všemi věcmi. Bůh toto dosvědčuje ve verši:

Rci: "A jest v moci Jeho, aby na vás poslal trest, jenž postihne vás shora i zdola." (Kapitola 6: Dobytek, Verš 65).

To, že na světě existuje pro člověka celá škála nebezpečí, poukazuje na jednu důležitou skutečnost. Co se týče pohrom, faktem je, že za pouhých pár vteřin může Bůh člověka připravit o všechno. Katastrofy mohou udeřit kdykoliv a kdekoliv. Toto je jasný důkaz toho, že na světě neexistují žádná bezpečná místa. Bůh praví v následujícím verši:

Jsou si obyvatelé těchto měst jisti tím, že na ně nedopadne přísnost Naše během doby noční, když do spánku jsou pohrouženi? Jsou si obyvatelé těchto měst jisti tím, že na ně nedopadne přísnost Naše během dne jasného, když zábavám se oddávají? A jsou si jisti před lstí Boží? Nikdo si není před lstí Boží jist, leda lid, jenž ztratě své jde vstříc! (Kapitola 7: Rozpoznání, Verš 97- 99)

Voda, která je člověku poskytována ku pomoci a k jeho službám, se může podle vůle Boží stát také pohromou. Je nepochopitelné, že i přesto, že člověk je každým rokem svědkem jedné či dvou povodní, si nepřipouští, že by mohl podobnou kalamitu zažít také sám.

Poučení z historie: Titanik

Dějiny jsou plné případů lidí, kteří se spoléhali na technické vymoženosti a zcela opomíjeli Boží moc. Právě proto se v našich dějinách udála spousta katastrof, aby se z nich lidstvo poučilo. Každá z těchto událostí je důležitým připomenutím toho, že ani bohatství, moc, věda či technologie nemají schopnost odporovat Boží vůli.

Známe mnoho takových případů. Nejznámějším z nich je slavný Titanik, 55 metrů vysoký a 275 metrů dlouhý zaoceánský parník, který se potopil před téměř sto lety. Titanik byl velkolepý projekt, který zaměstnával velký tým odborníků a dalších 5 000 zaměstnanců. Téměř všichni byli absolutně přesvědčeni, že tato loď se nikdy nepotopí. Tento parník byl vešletem technologie s mnoha strojařskými vymoženostmi, které předběhly svou dobu. Nicméně ti, kteří se spoléhali na technicky vynikající design této lodi, vůbec nebrali na vědomí jeden důležitý fakt uveden v Koránu: *"Rozkaz Boží je určením předurčeným"* (Kapitola 33: Spojenci, Verš 38), tedy že každý se dříve nebo později setká se svým osudem. K potopení této lodi stačila malá chyba a ani pokročilá technologie nedokázala zachránit Titanik před zkázou.

Lidé, kteří potopení Titaniku přežili, vyprávěli, že když si cestující této lodi uvědomili, že se loď potápí, většina z nich se shromáždila na palubě k modlitbě. V Koránu se o tom několikrát hovoří. Má-li člověk potíže nebo je-li v nebezpečí, upřímně se modlí a hledá pomoc u svého Stvořitele. Nicméně v momentě, kdy je pohroma zažehnána, se ihned odvrátí s nevděkem:

Pán váš je ten, jenž pro vás sune lodi na moři, abyste mohli hledat podíl z dobrodiní Jeho; a On vůči vám je slitovný. A když postihne vás pohroma na moři, vzdálí se od vás ti, které vedle Něho vzýváte, když však zachrání vás na pevnině, tu odvrátíte se - vždyť člověk je věru nevděčný. Jste si tak jisti, že On s vámi nepotopí okraj souše nebo že na vás nepošle bouři písečnou? Potom už nenajdete pro sebe ochránce jediného. Anebo jste si tak jisti, že vás neuvrhne do tohoto nebezpečí podruhé a že na vás nepošle vítr bouřlivý a nezahubí vás za to, že jste byli nevděční? Potom už nenajdete proti Nám pomocníka žádného. (Kapitola 17: Noční Cesta, Verš 66 – 69)

I přesto, že jsme se nikdy s ničím podobným nesetkali, musíme mít na paměti, že náš život se může kdykoliv změnit od základů. Proto by se člověk měl zaměstnávat vzpomínáním na Boha, protože „síla je jedině u Boha“ (Kapitola 2: Kráva, Verš 165). Protože ve chvíli, kdy katastrofa udeří, už možná člověk nebude mít příležitost změnit svůj nevděčný postoj k Bohu a hledat u Něj odpuštění. Smrt může být velmi náhlá:

Což neuvažovali o království nebes a země a o tom, co Bůh stvořil z věcí, a o tom, že lhůta jejich se již možná přiblížila? Jakému příběhu tedy ještě po tomto Koránu uvěří? (Kapitola 7: Rozpoznání, Verš 185)

Boží Milosrdenství

A uchvátili jsme všechny z nich za hříchy jejich; proti jednom z nich jsme vyslali vichřici, jiní byli uchváteni křikem, další jsme dali pohltnout zemi a jiné jsme pak utopili. A nebyl to Bůh, který jim ukřivdil, leč oni sami sobě ukřivdili. (Kapitola 29: Pavouk, Verš 40)

Vše, co jsme doposud probírali, bylo myšleno jako připomenutí jednoho důležitého faktu – smyslu našeho stvoření. Vše, co je na Zemi, je zde díky Bohu, Stvořiteli, který stvořil celý hmotný vesmír. Jinými slovy vše, co kolem nás existuje, je výsledkem vůle Boží. Nic nebylo stvořeno náhodně bez Boží pomoci. Korán praví, že Bůh má vše pod svým dohledem a kontrolou: „Bůh má plnou moc a kontrolu nad všemi Jeho záležitostmi; ale většina lidí o tom netuší“ (Kapitola 12: Josef, Verš 21).

Jak Bůh jasně uvádí v druhé části verše, většina lidí si toho není vědoma. Myslí si, že na ně žádná pohroma v průběhu jejich života nedolehne a nevěří, že by se podobné neštěstí mohlo stát také jim.

Myslíme si, že *druzí* zažívají tyto strašné katastrofy, a že *my* budeme žít navěky v bezpečí. Zajisté cítíme soucit pro ty, kteří utrpěli katastrofy, nehody nebo epidemie, o kterých slyšíme ve zprávách. Sdílíme s nimi upřímně jejich zármutek; nicméně, postupem času náš zájem upadá. Jakmile se ponoříme zpět do proudu každodenního života nebo máme osobní problémy, vyvine se u nás jistá apatie a zůstáváme vůči těm, kdo zažili neštěstí, lhostejní.

Nicméně dojem, že každý den našeho života bude stejný, jako ten předešlý, je mylný. Toto je z varování od Boha patrné. Samozřejmě, že lidé, kteří byli vystaveni různým pohromám, předtím také netušili, že by jim přírodní živel mohl tak zásadně změnit život. Ten osudný den začal zcela jistě jako každý jiný den. Mysleli, že všechno bude stejné jako včera. Avšak opak byl pravdou. Je pravděpodobné, že ani je nikdy nenapadlo, že zrovna v tento den nastanou drastické změny, které je přinutí za nouzových podmínek bojovat o holý život. Toto je zajisté způsob, jakým Bůh člověku připomene, že pocit bezpečí na tomto světě vlastně neexistuje.

Většina lidí tomu ale věnuje pramálo pozornost. Zapomínají, že život je krátký a dočasný a nedbají na to, že budou před Bohem souzeni. V této své nedbalosti stráví celý svůj život v honbě za pozlátkem tohoto života, místo aby žili pro potěšení Boha. Podíváme-li se na to z této strany, můžeme říct, že problémy jsou vlastně milosrdenstvím od Boha. Bůh ukazuje pravou tvář tohoto světa a vybízí člověka k tomu, aby se připravil pro příští život. Znamená to, že neštěstí je vlastně příležitost od Boha, aby lidé hledali odpuštění a polepšili se. Poučení, které vyplývá z životních katastrof, je shrnuto v následujícím verši:

Což nevidí, že v každém roce jsou jednou či dvakrát vystaveni pokušení? A přece se potom nekají a nevzpamatují se. (Kapitola 9: Pokání, Verš 126)

Člověk bude na zemi zkoušen. V průběhu celých dějin lidstva byla lidem předávána čistá poselství a zjevení od Boha, která byla komunikována Jeho posly lidem, aby byli vedeni správným směrem. Tito hlasatelé a svaté knihy vždy volali člověka ke správné cestě, cestě k Bohu. I v dnešní době máme k dispozici poslední a jedinou autentickou /nepozměněnou/ knihu od Boha - Svatý Korán.

V Koránu nás Bůh informuje, že On ukázal všem lidem od počátku dějin správnou cestu a přes Jeho posly je varoval před Soudným Dnem a Peklem. Nicméně většina lidí se proti poslům k nim seslaným spikla a zaujala k nim nepřátelský postoj. Díky své aroganci tito lidé na sebe přivolali Boží hněv a byli bez varování z povrchu Země vyhlazeni. Následující verš o tom vypovídá:

A rovněž pro 'Ádovce Thamúdovce, obyvatele ar-Rassu a četná pokolení, jež mezi nimi byla. A všem těmto jsme podobenství uváděli a všechny jsme zahladili až do úplného zničení. A procházeli nevěřící kolem města, jež bylo zaplaveno deštěm

zhoubným. Což nebyli s to je vidět? Ba věru, a přece nedoufají ve vzkříšení! (Kapitola 25: Spásné Zjevení, Verš 38 – 40)

Informace o tehdejších lidech představují značnou část Koránu a jsou zajisté jedním z aspektů zjevení, nad kterým by se mělo pouvažovat. Poučení vyplývající z jejich životů, jsou v Koránu popisována takto:

Což neviděli, kolik jsme zahubili pokolení, jež byla před nimi a která jsme upevnili na zemi tak, jak jsme neupevnili ani vás; a seslali jsme jim z nebes déšť hojný a dali jsme vytrysknout řekám pod nimi. A pak jsme je zahubili za hříchy jejich a dali jsme po nich vzejít pokolením jiným. (Kapitola 6: Dobytek, Verš 6)

Další verš je adresován lidem, kteří přemýšlí a dokáží se poučit:

A kolik jsme již zahubili před nimi pokolení, jež mocnější než oni byla silou! Hleďte tedy v zemích všech, zda naleznete útočiště! V tom věru je připomenutí pro toho, kdo ruce má či uši nastavuje a je sám svědkem očitým. (Kapitola 50: Qáf, Verš: 36-37)

Bůh v Koránu nám praví, že tyto příklady pohrom by měly sloužit následujícím generacím jako varování. Téměř všechny zkázy lidí starověku, o kterých se Korán zmiňuje, jsou díky současným archívům studií a archeologických objevům zaevidovány a proto mohou být studovány. Avšak byla by to chyba zaujmout pouze historický a vědecký přístup, při přezkoumávání zápisů, které Korán o těchto pohromách uvádí. Jak poukazuje následující verš, každá z těchto událostí je varováním, ze kterého si máme vzít ponaučení:

A učinili jsme je trestem výstražným pro ty, kteří žili předtím i potom, i varováním pro bohabojné. (Kapitola 2: Kráva, Verš: 66)

Nicméně měli bychom uvážit jeden důležitý fakt: tyto komunity, které odmítaly poslouchat Boží příkazy, nerozhněvaly Boha jen tak náhle. Bůh jim seslal posly, aby je varovali, aby svého chování litovali a odevzdali se Mu. Korán informuje, že všechny problémy, které člověka postihnou, jsou připomínkou toho, jak hrozný trest ho v příštím životě může čekat:

A dáme jim okusit trestu bližšího kromě trestu většího - snad se z bludu svého navrátí. (Kapitola 32: Padnutí na Zem, Verš 21)

Ničivá síla na ně byla často seslána, až když se tato varování nedočkala žádné odezvy a jejich zvrácenost se stupňovala. Bůh se na všechny tyto komunity rozhněval. Zmizely ze stránek dějin a byly nahrazeny novými generacemi. Bůh těmto komunitám milostivě nadělil prospěch, žily své životy v hojnosti, dopřávaly si všech druhů potěšení, a přesto se nikdy nezajímaly o uctívání Boha. Tito lidé nikdy nepřemítali nad tím, že vše na tomto světě jednou pomine. Vychutnávali si přítomnost a nikdy

nezabývali smrtí ani co bude po ní. Vše, co se týkalo pozemského života, se jim zdálo věčné. Avšak opravdový věčný život leží za hranicemi smrti. Jejich životní ideologie jim byla jen ke škodě a historie dokládá dostatečnou evidenci o jejich hořkém konci. I přes to, že uteklo tisíce let, jejich příběhy zůstávají varováním pro další generace a jsou připomínkou toho, jaký konec čeká ty, kteří neuposlechnou volání svého Stvořitele.

Thamúdovci

Thamúdovci jsou jedním z těchto národů, které byly vyhubeny, protože se přičily Božímu volání a přehlížely Jeho varování. Jak se v Koránu uvádí, Thamúdovci byli proslaveni svou prosperitou a mocí a byli národem, který vynikal v umění.

Pomněte, že On vás nástupci po Ádovcích učinil a že vás usídlil v zemi, na jejíchž pláních si hrady stavíte a v horách přibytky své si vytesáváte. Pomněte dobrodiní Božího a nešířte po zemi pohoršení! (Kapitola 7: Rozpoznání, Verš 74)

I v dalším verši je nám přiblížen život Thamúdovců :

Myslíte, že ponechání budete v tom, co zde máte, v bezpečí mezi prameny a zahradami, polnostmi a s visícími trsy palmami a že nadále budete vytesávat obydlí v horách domýšlivě? (Kapitola 26: Básníci, Verš 146-149)

Thamúdovci, v naprostém blahobytu, vedli extravagantní život. Bůh v Koránu uvádí, že k Thamúdovcům byl seslán prorok Sálíh, který je varoval. Prorok Sálíh byl mezi Thamúdovci velmi známý. Jeho lidé neočekávali, že by jim předložil autentické náboženství a byli překvapeni, když je vybídl, aby zanechali zvráceností, ve kterých žili. Malá skupina z těchto lidí uposlechla Sálíhovo volání, ale většina nepřijala nic z toho, co hlásal. Zejména vůdci komunity ho neuznávali a chovali se k němu nepřátelsky. Pokoušeli se uškodit těm, kteří uvěřili a Sálíhovy stoupence utlačovali. Byli rozhníváni na Sáliha proto, že je žádal, aby uctívali Boha. Tato vzpoura nebyla typická pouze pro Thamúdovce; této chyby se dopustili také lidé proroka Noa a Ádovci, kteří je v dějinách předcházeli. Proto se Korán vyjadřuje o těchto třech skupinách lidí následovně:

Což nedošla vám zvěst o těch, kdož před vámi byli, o lidu Noemově, o 'Ádovcích a Thamúdovcích a těch, kdož po nich byli a o nichž všech jen Bůh ví? Přišli k nim poslové jejich s jasnými důkazy, však oni ruce své si do úst svých vložili a zvolali: "Nevěříme v to, s čím jste byli posláni, a věru jsme ohledně toho, k čemu nás vyzýváte, v pochybách hlubokých." (Kapitola 14: Abrahám, Verš 9)

Thamúdovci byli odhodláni zůstat arogantními a nezměnit jejich přístup k proroku Sálíhovi a dokonce učinili plány jak ho zabít. Sálíh je varoval více pravíc: „Myslíte, že ponechání budete v tom, co zde máte, v bezpečí” (Kapitola 26: Básníci, Verš 146).

Opravdu, Thamúdovci zvýšili jejich zvrácenost neuvědomujíc si trestu Boha a vysmívali se Salidovi: „Sálihu, předved' nyní to, čímś nám hrozil, jsi-li jedním z poslů Božích!“ (Kapitola 7: Rozpoznání, Verš 77).

Prorok Sálih je varoval, že podle sdělení, které mu Bůh zjevil, zahynou do tří dnů. O tři dny později se varování proroka Sáliha vyplnilo a Thamúdovci vymřeli.

A postihlo ty, kdož nespravedliví byli, vzkřiknutí jediné a jitro nalezlo je v domech jejich tvářemi k zemi ležící, jako by v nich nikdy nebyli žili. Ó ano, Thamúdovci věru v Pána svého nevěřili! Ó ano, pryč tedy s Thamúdovci! (Kapitola 11: Húd, Verš 67 – 68)

Thamúdovci draze zaplatili svým zničením za to, že neuposlechli svého proroka. Ani budovy, které postavili, či umělecká díla, která vytvořili, je nemohly ochránit před trestem. Stejně jako všichni ostatní lidé, kteří před nimi i po nich, víru odmítali, i Thamúdovci byli hrozivým trestem vyhlazeni. Stručně řečeno - jejich trest odpovídal jejich chování. Ti, kteří pravdu odmítali, byli zcela vyhlazeni a ti, kteří uposlechli, obdrželi věčné vysvobození.

Obyvatelé Sabá

Příběh obyvatel Sabá (Sheba v Bibli) je líčen v Koránu následovně:

A věru měli obyvatelé Sabá' v sídlech svých znamení: dvě zahrady zprava i zleva. Živte se z přídělu obživy Pána svého a buďte vděční! A je to země výtečná a Pán váš je odpouštějící. Avšak odvrátili se od Nás a poslali jsme na ně záplavu hráze a vyměnili jsme jejich dvě zahrady za jiné dvě s plody hořkými, tamaryšky a s několika málo stromy lotosovými. Takto jsme je odměnili za to, že byli nevděční - což takto odměňujeme někoho jiného než nevděčníky? (Kapitola 34: Sabá', Verš 15-17)

Jak samotné verše napovídají, obyvatelé Sabá žili v oblasti vyhlášené svými překrásnými zahradami a úrodnými vinicemi. V takové zemi, kde životní úroveň a prostředí byly tak nadstandardní, by se od nich očekávalo, že za to budou Bohu vděční. Nicméně v jednom verši v Koránu se uvádí: „...odvrátili se od Nás.“ Tím, že si připisovali zásluhu za všechny své úspěchy, o všechno přišli. Jak nás koránský verš informuje, povodeň Arim zpustošila celou jejich oblast.

Slavní Sumerové

Říše Sumerů se skládala z městských státeků okolo dolního Tigridu a Eufratu, kde se nachází jih dnešního Iráku. V dnešní době ten, kdo zavítá na jih Iráku, se neseťká s ničím jiným než s rozlehlou pouští. S výjimkou měst a oblastí, které byly zalesněny, je většina krajiny pokryta pískem. Tyto pouště, dřívější domov Sumerů, jsou zde již tisíce let. Prosperující říše Sumerů, o které se dnes už můžeme dočíst pouze

v učebnicích, byla stejně reálná jako kterákoliv jiná současná civilizace. Tito lidé žili a tvořili architektonické velevstavby stejně jako my dnes. V určitém smyslu jsou velkolepá města, která Sumerové postavili, součástí kulturního dědictví naší doby.

Mezi kulturní pozůstatky, které po Sumerech přežily, patří informace o nákladném pohřbu jedné z jejich královen, Puabi. V početných zdrojích, které byly nalezeny, je tento přepychový obřad výstižně popsán. Vypráví, že mrtvé tělo královny bylo velmi neobvyklým způsobem přikrášleno. Bylo nastrojeno do oblečení vyrobeného ze stříbra, zlata a drahokamů, stužek z perel. Na hlavě byla paruka ozdobená korunou obloženou zlatými lístky. Obroské množství zlata bylo také uloženo do její hrobky (11).

Zkrátka královna Puabi, jejíž jméno je pro Sumerské dějiny významné, byla pohřbena s okázalými poklady. Podle historických spisů bylo toto jedinečné bohatství přineseno do její hrobky procesím strážců a služebníků. Královna Puabi byla pohřbena s bohatstvím, jehož hodnotu nelze ani vyčíslit, avšak ani to nezachránilo její tělo před proměnou na pouhou hromádku kostí.

Stejně tak jako u ostatních lidí z jejího království, kterými možná i opovrhovala kvůli jejich chudobě, se její tělo v zemi rozpadlo a stalo se hnisavou hromadou bakterií. Toto je zajisté ukázkový příklad toho, že bohatství ani majetek tohoto světa v žádném případě nezaručují spásu před neblahým koncem.

Minoánská civilizace

Pevnina a moře mohou ležet relativně poklidně po několik tisíciletí. Náhlé sopečné vzednutí však dokáže rozpoutat pohromu. Snad žádná jiná událost neilustruje tuto hrůzu s takovou obrazností, jako kalamita starověké Thery. Co se tam událo, je možná největší sopečná erupce v historii lidstva. 1600 metrů vysoká sopka, tyčící se vysoko nad Egejským mořem, před přibližně 3500 lety, tvořila 16 kilometrů široký ostrov. Ohrožovala tak velkolepou civilizaci, která sídlila asi 113 km jižně od ostrova Kréty. V hlavním městě Thery, Akrotiri, žilo v dobách její největší slávy, až 30 000 lidí. Z tohoto města, které oplývalo paláci zdobenými freskami, byly vysílány lodě naložené zbožím pro obchod. Zatímco si vědci nejsou jisti přesným datem – odhady se různí v rozmezí let 1470 a 1628 před naším letopočtem – posloupnost událostí je známá. Zuřivé zemětřesení, následné rány a exploze, kterým předcházely pouze lehké otřesy země, způsobily zvukovou vlnu, která byla slyšet až do Skandinávie, Perského Zálivu a k útesům Gibraltarů (12). Obrovské přílivové vlny, které se přivalily, zničily Amnisos, přístav Knossosu. Dnes tam stojí už jen zříceniny dřívějších nádherných paláců.

Minoánská civilizace, jedna z nedůležitějších civilizací tehdejší doby, pravděpodobně nikdy neočekávala tak drastický konec. Tito lidé, kteří se vychlouvali svým

bohatstvím a majetky, ztratili vše, co měli. V Koránu Bůh zdůrazňuje, že současné generace by měly nad osudy těchto starobylých civilizací přemýšlet:

Což nebylo jim ukázáno, kolik před nimi jsme již zahubili pokolení, okolo jichž příbytků tak často procházejí? A věru jsou v tom znamení - což sluchu tomu nepopřejí? (Kapitola 32: Padnutí na zem, Verš 26)

Pohroma Pompejí

Pro historiky jsou pozůstatky Pompejí úžasným dokladem hýření a prostopášností, které zde tenkrát převládaly. Dokonce i ulice tohoto města, které je symbolem úpadku Římské říše, navozují náladu zábavy a požitků, kterým se toto město oddávalo. Byly zde rušné ulice lemovány krčmami, nočními kluby a nevěstinci, jejichž pozůstatky se zachovaly i přes pohromu, která Pompeje postihla a které umožňují nahlédnout do každodenního života tehdejších pompejanů.

Na místních pozemcích, jejichž půda je nyní obohacena sopečným popelem, dříve stála prosperující hospodářství, bujné vinice a luxusní letní sídla. Pompeje, které se nacházely mezi svahem Vesuvu a mořem, byly oblíbeným letním střediskem pro bohaté Římany, kteří hledali odpočinek od parného hlavního města. I přesto byly Pompeje obětí jedné z nejhrůznějších sopečných erupcí v historii a byly smeteny z povrchu země. Pozůstatky obyvatel tohoto města, kteří při konání svých běžných každodenních činností, byli udušeni jedovatými výpary Vesuvu, ukazují názorně detaily římského způsobu života. Pohroma udeřila na Pompeje a sousední město Herculaneum v den, kdy byla tato oblast přeplněná bohatými Římany trávícími letní sezónu ve svých velkolepých vilách.

Psal se datum 24. srpna, 79 let př. n. l. Výzkumy na místě Pompejí odhalují, že erupce nastala v jednotlivých fázích. Před výbuchem se oblast několikrát otřásla. Tyto otřesy byly doprovázeny vzdáleným, hlubokým a strašlivým hřměním, které přicházelo ze sopky. Nejprve Vesuv vychrlil mraky páry a prachu. Poté se tento rozvířený mrak, nesoucí úlomky starých kamenů ze sopečného kanálu a tuny čerstvé sklovité pemzy, vznesl vysoko do vzduchu. Silné větry odnesly tento mrak k Pompejím a z něho se na ně začaly chrlit tyto malé kameny. Jako obrovský slunečník, který se rozevřel nad městem, tento mrak valil na Pompeje vulkanický popel a pemzu tak rychle, že nánosy spádu se hromadily rychlostí 15 cm za hodinu (13).

Herculaneum bylo k Vesuvu blíže a tak většina jeho vyděšených obyvatel z města utekla poté, co spatřili rychle se blížící pyroklastickou vlnu. Ti, kteří město ihned neopustili, již neměli čas utéci. Pyroklastická vlna usmrtila všechny, kteří se zdrželi, zatímco pomalu plující pyroklastický proud město pohltil a pohřbil.

Vykopávky v Pompejích odhalují, že většina obyvatel nechtěla město opustit. Mysleli, že se nebezpečí vyhnou, protože Pompeje, narozdíl od Herculaneum, byly od

kráteru sopky dále. Z tohoto důvodu se většina bohatých pompejanů ukryla ve svých domech a obchodech v naději, že tato zuřivá bouře brzy přejde. Dřív než si stačili uvědomit, že už je na útěk příliš pozdě, byli pohřbeni. Za jeden jediný den byly Pompeje a Herculaneum společně se šesti sousedními vesnicemi smazány z mapy. Korán vypovídá, že podobné události jsou pro nás pro všechny připomínkou:

A toto je část zvěstí o městech, které ti vyprávíme: některá z nich ještě stojí, jiná však byla smetena. (Kapitola 11: Húd, Verš 100)

Tajemství Pompejí bylo po mnoha staletí skryto. Avšak místo očekávaných úlomků a střípků vykopávek, poskytly nálezy z tohoto starověkého města věrohodné důkazy každodenního života tehdejších obyvatel. Uchovalo se mnoho otisků celých postav obětí, které se zoufale neblahému osudu bránily. Následující verš praví:

Takový je zásah Pána tvého, když města zasahuje, jež nespravedlivá jsou. A zásah Jeho věru bolestný je a prudký! (Kapitola 11: Húd, Verš 102)

Dnes nám jsou rozsáhlé trosky neocenitelnou evidencí toho, že tu kdysi, před sty či dokonce tisíci lety, existovaly vzkvétající vyspělé civilizace. Mnoho stavitelů dávných velkolepých metropolí z různých epoch dějin, je dnes bezejmenných. Ani jejich bohatství, technologie či umělecká díla je před zkázou zachránit nemohly. Nebyli to ale oni, kdo si odkaz svého dědictví užili, nýbrž po nich následující generace. K rozluštění záhad o původech a osudech mnohých starověkých civilizací, máme k dispozici jen malé množství podkladů. Avšak dvě věci jsou evidentní: předpokládali, že je smrt nikdy nezastihne a užívali si pozemských radostí plnými doušky. Zanechali po sobě vznešené monumenty, protože věřili, že takto dosáhnou nesmrtelnosti. I dnes tento názor, stejně jako předchozí starověké civilizace, sdílí mnoho skupin lidí. V očekávání, že tak znesmrtelní svá jména, se mnoho lidí moderních společností zcela zasvěcuje hromadění bohatství nebo vytváření něčeho, co by za sebou zanechali. Navíc je velice pravděpodobné, že si libují v ještě větších výstřednostech, než jak tomu bylo u dřívějších generací a zůstávají hluchí vůči Božímu volání. Ze společenských přístupů, zážitků a osudů starověkých civilizací se dá vydedukovat mnoho lekcí. Žádná z těchto dávných komunit nepřežila. Umělecká díla a monumenty, které za sebou zanechali, jim možná pomohly v tom, aby si na ně následné generace vzpoměly, ale před Božím trestem je nezachránily. Nepomohly ani jejich mrtvým tělům před rozkladem. To, co po nich zbylo, tak slouží pouze jako připomínka a varování před Božím hněvem, který je uvržen na ty, kteří jsou nepoddajní a nevděční za bohatství, kterým je On požehnal.

Ponaučení vyplývající z těchto historických událostí by nás nepochybně mělo dovést k moudrosti. Pouze pak si člověk dokáže uvědomit, že to, co postihlo dřívější generace, nebylo bezdůvodné. Také si možná navíc uvědomíme, že pouze všemohoucí Bůh má moc seslat pohromu kdykoli. Tento svět je místem, kde je člověk podrobován zkouškám a ti, kteří se Bohu odevzdají, dosáhnou věčné spásy. Na

druhou stranu ti, kteří jsou tímto světem zaslepeni, budou o blahoslavenou věčnost připraveni. Zcela jistě budou jejich osudy odpovídat jejich skutkům a podle nich budou také souzeni. Věru, Bůh je Nejlepším Soudcem.

Příští život – skutečný domov

Mnoho lidí se domnívá, že je možné na tomto světě žít dokonalý život. Podle této domněnky je nezbytné si pro šťastný a spokojený život zajistit materiální blahobyty, plnohodnotný rodinný život a dobré sociální postavení. Toto je všeobecně považováno za základy perfektního života.

Nicméně z pohledu Koránu je „dokonalý“ nebo-li bezproblémový život na tomto světě nemožný. Vysvětlení je jednoduché. Život na tomto světě byl záměrně stvořen nedokonalým.

Původ arabského slova „svět“ – „dunjá“ – má důležitý význam. Z pohledu etymologie (věda o původu a vývoji slov) pochází ze slovního kořene „daniy“, což znamená „jednoduchý“, „nekvalitní“, „nižší“ a „bezpečný“. Slovo „svět“ v podstatě v arabštině zahrnuje výše uvedené vlastnosti.

V této knize bylo již několikrát zdůrazněno, že tento život není ten pravý. Ve skutečnosti všechny aspekty, se kterými se dokonalý život ztotožňuje – bohatství, osobní a obchodní úspěch, manželství, děti a atd, nejsou nic než bláhové klamy.

K tomuto tématu se vztahuje následující verš:

Vězte, že život pozemský je pouze hra a zábava, marná okrasa, vzájemné vychloubání mezi vámi a soupeření v rozmnožování majetku a dětí. A podobá se dešti: nevěřícím se líbí rostlinstvo, jež z něho vyrůstá, avšak potom vadne a vidíš je zežloutlé, až nakonec se stane slámou suchou. A v životě budoucím je jednak trest přísný, avšak i odpuštění a zalíbení se Bohu. A život pozemský není leč užívání klamavé. (Kapitola 57: Železo, Verš 20)

V dalším verši popisuje Bůh náklonnost, kterou člověk vůči tomuto světu, nikoliv však budoucímu, projevuje:

Vy však přednost životu pozemskému dáváte, ač život budoucí lepší a trvalejší máte. (Kapitola 87: Nejvyšší, Verš 16-17)

Namísto příštího života si lidé více cení pozemského života, avšak s tím přichází problémy. Lidé jsou uspokojeni s tím, co vlastní na tomto světě a nic jiného jim nechybí. Tento přístup je odvádí od Božího slibu a následně si pak nedokáží přiznat Jeho mocnou existenci. Bůh prohlašuje, že je čeká nuzný konec:

Věru ti, kdož v setkání s Nami nedoufají a v životě pozemském zalíbení nalézají a jen jím se spokojují, a ti, kteří ke znamením Našim jsou lhostejní... (Kapitola 10: Jonáš, Verš 7)

Nedokonalost tohoto života samozřejmě nepopírá fakt, že na zemi existuje mnoho dobrých a krásných věcí. Nicméně to, co je zde na zemi považováno za krásné, úchvatné, příjemné a atraktivní, má ihned protiklad s něčím nedokonalým, narušeným a ošklivým. Dobro a zlo je na tomto světě smícháno. Tato skutečnost slouží jako připomínka Ráje a pekla. Opravdu, pozoruje-li člověk tyto elementy s jasnou a otevřenou myslí, je si schopen reálnost příštího života uvědomit. Bůh připravil dobrý a šťastný život, ale je to až život posmrtný.

Níže zmíněný verš uvádí, že Bůh svým věrným služebníkům nařizuje, aby se usilovně snažili si Ráj zasloužit:

Pospíchejte k milosti od Pána svého a k zahradě, jejíž šířka se rovná nebesům a zemi a jež připravena je pro bohabojné. (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 133)

Ti, kdož do Ráje spěchají

Věřícím je v Koránu zvěstována radostná zpráva o věčné odměně a štěstí. Toto štěstí a věčná radost začíná již v tomto životě, nicméně tento fakt je obvykle přehlédnut. Bůh neodepírá věřícím svou laskavost a dobročinnost ani na tomto světě.

V Koránu Bůh uvádí, že opravdoví věřící, kteří na zemi konají dobré skutky, naleznou prvotřídní zaopatření v příštím životě.

Kdokoliv zbožné skutky koná, ať muž či žena, a je věřící, toho vzkřísíme k životu překrásnému a věru je odměníme odměnou podle toho nejlepšího, co učinili. (Kapitola 16: Včely, Verš 97)

Za odměnu a jako výraz blaženosti Bůh uděluje Svým opravdovým služebníkům na zemi mnoho laskavostí stejně tak jako příležitostí pro osobní a sociální naplnění. Toto je nepozměnitelný Boží zákon. Bohatství, nádhera a krása jsou základními pilíři Ráje a Bůh Své jmění rozprostírá i před upřímně věřící zde na zemi. Toto je zajisté začátek pohodlného a úctyhodného života, který nikdy neskončí.

Ve srovnání s rajskou malebností jsou překrásná místa a ozdoby na tomto světě pouze podřadné napodobeniny. Věrný věřící si při pohledu na jejich pozemskou podobu vzpomene na rajskou zahradu a hluboce po ní zatouží. Na druhou stranu život může přinést i ošklivé potíže a trápení, nicméně opravdoví věřící vkládají důvěru v Boha a trápení, která je postihnou, snášejí trpělivě. Nachází ve svých srdcích neobyčejnou úlevu, neboť vědí, že si svou trpělivostí získají Boží milost.

Věřící je ten, kdo má existenci svého Stvořitele neustále na vědomí. Dbá na Jeho příkazy a dává si pozor, aby vedl život, který je v souladu s Koránem. Má o svém posmrtném životě reálné očekávání a naděje. Tím, že věřící vkládá důvěru ve svého Stvořitele, mu Bůh odlehčuje srdce od všeho trápení a strastí.

Je důležité zmínit, že věřící neustále vnímají, jak je Jejich Pán vede a podporuje. Klid myslí a srdce jim zaručuje vědomí, že Bůh je s nimi pokaždé, když se modlí, činí dobré skutky nebo se věnují něčemu – důležitému či nedůležitému – výhradně pro potěšení Boha.

Srdce věřícího je tímto pocitem jistoty rozhodně inspirováno. Ví, že „*má pozorovatele před sebou i za sebou, kteří jej střeží z rozkazu Božího*“ (Kapitola 13: Hrom, Verš 11). Je si rovněž vědom, že snaha vést život ve jménu Boha mu přinese úspěch a nakonec mu bude zvěstována dobrá zpráva o věčné odměně, Ráji. Opravdoví věřící se proto nikdy nebojí nebo nikdy nebědují. Bůh vnuknul andělům: „*Jsem s vámi, podpořte tedy ty, kdož uvěřili!*“ (Kapitola 8: Kořist, Verš 12).

Věřící praví „*Pánem naším je Bůh, a potom se přímo a pevně postaví*“ (Kapitola 41: Byly učiněny, Verš 30). Věřící jsou „*ti, k nimž andělé sestoupí hovořice: „Nebojte se a nermuťte se, nýbrž radujte se z Ráje, jenž byl vám přislíben!*“ (Kapitola Byly učiněny, Verš 30). Věřící vědí, že jejich Stvořitel „*duši každé ukládá jen to, nač stačí,*“ (Kapitola 7: Rozpoznání, Verš 42). Vědí také, že Bůh je Ten, kdo „*každou věc vskutku v určených rozměrech stvořil,*“ (Kapitola 54: Měsíc, Verš 49). Věřící by proto řekli: „*Budeme postiženi jenom tím, co nám Bůh připsal a On naším je Pánem a nechť na Boha se věřící spoléhají!*“ (Kapitola 9: Pokání, Verš 51). „*Nic zlého se jim nestalo*“ protože pravili „*Nám postačí Bůh, a jak výtečný On je ochránce!*“ (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 173–174). Věřící však budou nevyhnutelně čelit potížím, neboť svět je místem, kde jsou všichni lidé zkoušeni. Kdykoliv je může postihnout hlad, žízeň, ztráta majetku, nemoc, nehoda, chudoba a mnoho dalších útrap nebo strádání. V Koránu je o životních zkouškách psáno následovně:

Domníváte se, že vstoupíte do Ráje, ač jste dosud nezakusili nic podobného tomu, co zakusili ti, kdož byli před vámi? Byli postiženi neštěstím a bídou a třáslí se strachem, až konečně Posel a ti, kdož s ním uvěřili, zvolali: „Kdy přijde vítězná pomoc Boží? Což není pomoc Boží blízká? (Kapitola 2: Kráva, Verš 214).

To, že Prorok a jeho společníci čelili neštěstí, samozřejmě nikdy neovlivnilo jejich respekt a strach, který před Bohem měli. I přes všechny potíže, kterým byli vystaveni, se jejich postoj nezměnil. Bůh věřícím zvěstuje radostné zprávy Svě podpory ve verši: „*Bůh zachrání ty, kdož bohabojní byli v místě štěstí a nedotkne se jich nic zlého a zarmoucení nebudou.*“ (Kapitola 39: Skupiny, Verš 61)

Věřící si jsou vědomi, že těžké časy jsou přivolány záměrně a že je jejich zodpovědností na ně reagovat s trpělivostí a neztratit víru. Navíc tyto situace by měly

být brány jako příležitosti prokázat Bohu vytrvalost a oddanost a v Jeho očích jsou důkazem dosažení osobní vyspělosti. Zdoláním těžkých časů se věřící stavá šťastnějším, nadšenějším a oddanějším.

Postoj nevěřících je však úplně jiný. Těžké doby je přivádějí k zoufalství. Kromě fyzické bolesti trpí nevěřící i velkým duševním vyčerpáním.

Citové rozpoložení nevěřícího, jako je strach, beznaděj, pesimismus, žal, obavy, úzkost a rozčilení, jsou jen slabým odvarem bolesti, která ho čeká v příštím životě. Bůh „*mu zúží a uzavře hrud', jako by měl stoupat k nebi. A takto Bůh dává pocítit hněv svůj těm, kdož neuvěřili*”. (Kapitola 6: Dobytek, Verš 125)

Na druhou stranu skuteční věřící, kteří Boha žádají o odpuštění a litují svých činů, jsou na tomto světě příjemci Boží shovívavosti a laskavosti. Hovoří se o nich v následujícím verši: *“Proste Pána svého za odpuštění a potom pokání činite; on poskytne vám pak příjemné užívání světa tohoto až do lhůty stanovené a ušetří přízeň Svou každému, kdo zaslouží si ji. Jestliže však se odvrátíte, obávám se pro vás trestu dne těžkého”*. (Kapitola 11: Húd, Verš 3)

V dalším verši je o nich zmíněno následovně:

A bohobojní budou dotázáni: „Co tedy seslal Pán vás?“ I odvěti: „Dobrodiní!“ Těm, kdož dobré v životě tomto činili, těm dobré patří, však pobyt na světě onom bude lepší. A jak krásný bude příbytek bohobojných! (Kapitola 16: Včely, Verš 30)

Onen svět je zajisté kvalitnější a lepší. Ve srovnání je tento svět pouhou mizérií a bezcenným místem. Proto, chce-li si člověk stanovit cíl, měl by usilovat o přijetí do Ráje v příštím životě. Je nutno si pamatovat, že ti, kteří konají dobro, jsou nejenom na správně cestě do Ráje, ale obdrží také přízeň svého Stvořitele na tomto světě. Naopak ti, kteří se ucházejí jen o tento svět a Bohu vzdorují, nedosáhnou většinou ničeho plnohodnotného. Navíc, v příštím životě se ocitnou v pekle.

Ráj

Bůh slibuje Ráj těm, kdo za Ním přijdou jako věřící. V žádném případě se nestane, aby Bůh Svůj slib nedodržel. Hluboce věřící lidé vědí, že jejich Pán Svůj slib dodrží:

Do zahrad Edenu, jež přislíbil Milosrdný služebníkům Svým v nepoznatelné věřícím. A pak věru slib Jeho se splní! (Kapitola 19: Marie, Verš 61)

Moment, kdy věřící vkročí do Ráje, je pro ně nejdůležitějším okamžikem, tedy pokud uvěřili a konali dobré skutky. Celý svůj život se snažili, modlili a vykonávali správné činy, aby si Ráj zasloužili. Ráj je příbytek, který je věřícím výjimečně přizpůsoben.

Ráj je zajisté nejlepším místem, jak být Bohu nejbliže a místem, o které bychom se měli skutečně ucházet. Bůh popisuje tento jedinečný okamžik v následujícím verši:

Zahrady Edenu : A vejdou do nich oni i ti z otců, manželek a potomků jejich, kdož zbožni byli. A andělé budou přicházet jim v ústrety u všech dveří zdravíce: „Mír s vámi za to, že trpěliví jste byli!“ A jak překrásný bude příbytek konečný! (Kapitola 13: Hrom, Verš 23 – 24)

Rajská krása

Toto je obraz Ráje, jenž přislíben byl bohabojným: pod zahradami jeho řeky tekou a plody trvalé jsou stejně jako stíny jeho. A to bude odměna konečná pro ty, kdož bohabojní byli, avšak odměnou těch, kdož nevěřili, bude oheň pekelný. (Kapitola 13: Hrom, Verš 35)

Obyčejný člověk si tradičně představuje Ráj jako výhled na malebná jezera, řeky a svěží zeleň. Tuto vizi o Ráji si je však nutno objasnit. Nevystihuje totiž přesné postavení, které zaujímá Korán. Ráj zajisté disponuje neobyčejně přirozenou krásou; avšak tento příjemný popis vystihuje pouze jeho estetické vlastnosti. Korán zmiňuje velebná panská sídla, stinné zahrady a tekoucí řeky. Nicméně omezovat Ráj pouze na fyzickou velkolepost je rozhodně nedostačující.

Nádhera a blaženost Ráje jsou mimo lidskou představivost. Verš v Koránu, který nás informuje, že Ráj je „*naplněn všemi druhy (radostí)*“ (Kapitola 55: *Milosrdný, Verš 48*) (pozn: český překlad po úpravě) názorně ilustruje povahu rajské zahrady. „Radosti“ jsou předměty, které byly Vševedoucím Bohem speciálně stvořeny. Tyto radosti mohou být pro člověka překvapující odměnou, neboť si je nikdy takto nepředstavoval. Slib Boha „*vše, co přát si budou, u Pána svého budou mít – a to přízeň je nesmírná*“ (Kapitola 42: *Porada, Verš 22*) výslovně napovídá, že věřící si pomocí své představivosti, jako laskavost od Boha, budou vytvářet Ráj podle svého vlastního vkusu a přání.

Věčná usedlost věřících

Bůh přislíbil věřícím mužům a věřícím ženám zahrady, pod nimiž řeky tekou, v nichž nesmrtelní budou dlít, a přislíbil jim příbytky rozkošné v zahradách Edenu. Však zalíbení Boží bude odměnou největší, a to úspěch bude nesmírný (Kapitola 9: Pokání, Verš 72)

Na tomto světě věřící žijí „*v domech, jež Bůh dovolil postavit a v nichž se vzpomíná jména Jeho*“ (Kapitola 24: *Světlo, Verš 36*). Podle Božího příkazu by měla být tato obydlí udržována v čistotě a obzvláště opečovávána.

V Ráji jsou obydlí jim podobná; jsou to místa, kde je Bůh oslavován a Jeho jméno neustále vzpomínáno.

Stejně tak jako velkolepé zámky, které se nachází na překrásných místech, jsou po celém světě v krásných městech postavena obydlí, která se mohou pyšnit mimořádně úchvatným vzhledem a architekturou.

V rajské zahradě budou usedlosti obvykle ležet v krásách přírody a Korán je popisuje následovně:

Však ti, kdož vůči Pánu svému jsou bohabojní, ti obývat budou komnaty, nad nimiž komnaty jiné jsou vystavěny a pod nimiž řeky tečou; to je slib Boží a Bůh nikdy slib svůj neporuší. (Kapitola 39: Skupiny, Verš 20)

Komnaty, pod kterými budou protékat řeky, mohou mít široká okna nebo chodby s prosklenými zdmi umožňující pohled na tuto nádhernou scenérii. Tyto paláce budou překrásně zdobené a pro pohodlí věřících budou vybaveny speciálně upravenými trůny. Věřící budou posedávat v řadách na trůnech a budou se moci těšit z množství šťavnatých plodů a různých druhů nápojů. Úprava a výzdoba páláců bude z nejkvalitnějších textílů a materiálů. Mnoho veršů klade důraz obzvláště na pohodlí a zdobené trůny:

Na lehátkách, jež zlatem vypleteny jsou, jeden proti druhému odpočívat budou (Kapitola 56: Nezvratná událost, Verš 15-16)

Spočívat budou na pohovkách v řadách postavených.... (Kapitola 52: Hora Sinaj, Verš 20)

Jak tyto verše naznačují, trůny jsou symbolem důstojnosti, nádhery a bohatství. Bůh si pro své služebníky přeje, aby v Ráji bydleli na překrásných místech. V tomto grandiózním prostředí si věřící budou Boha neustále připomínat a opakovat Jeho slova:

V zahradách Edenu, do nichž vstoupí, budou ozdobeni náramky zlatými a perlami a jejich oděvy tam budou hedvábné. A budou říkat: „Chvála Boha, jenž od nás zármutek vzdálil! Pán náš věru je odpouštějící a za vděčnost uznalý, On je ten, který nás z milosti své ubytoval v příbytku trvalém, v němž nedotkne se nás námaha žádná a nedotkne se nás v něm ani únava.“ (Kapitola 35: Stvořitel, Verš 32 – 34) (pozn: v ang překl: verše 33–35)

Ráj je pečeti „umění delikátnosti a významné krásy“. Odráží tak nejvyšší inteligenci a moc Boha. Pohovky nejsou obyčejné ale vznešené, pokryté zlatem a drahými kameny. Oděvy jsou z hedvábí a drahého textilu. Navíc doplňky k těmto drahým oděvům budou zlaté a stříbrné klenoty. Bůh v Koránu udává mnoho podrobností o Ráji. Je tedy patrné, že každý věřící se bude těšit ze zahrady navrhované podle své vlastní

představivosti. Bůh bezpochybně rozdává Svým milovaným sluhům mnoho jiných úžasných darů.

Rajská zahrada mimo naší fantazii

Mezi nimi budou kolovat zlaté nádoby i poháry a budou mít všeho, po čem duše touží a co očím lahodí; a tam budete nesmrtelní. (Kapitola 43: Zlaté ozdoby, Verš 71)

Z veršů v Koránu si lze načrtnout obrázek, jak Ráj asi vypadá. V následujícím verši „*kdykoliv se jim za odměnu dostane z nich ovoce, tu řeknou: „Toto je jako to, co nám již dříve bylo uštědřeno,“ (Kapitola 2: Kráva, Verš 25)* Bůh praví, že projevy přízně budou v Ráji podobné těm na tomto světě. Vyjádření verše „*a uvede je do zahrady rajské, o níž jim dal již vědění“*, (Kapitola 47: Muhammad, Verš 6) nám naznačuje, že Bůh nechá věřící v Ráji bydlet tak, jak byli předtím zvyklí.

Nicméně, nashromáždíme-li o Ráji sebevíc informací, nikdy si nebudeme schopni představit Ráj v jeho plné kráse. „*Obraz zahrady rajské, jež přislíbena byla bohobojným: v ní řeky jsou s vodou, jež nezahnívá, a řeky mléka, jehož chuť je neměnná, a řeky vína, jež rozkoší je pijícím, a řeky medu očištěného. A bude tam pro ně ovoce všeho druhu i odpuštění Pána jejich. (Je snad ten, kdo bude zde,) roven těm, kdo věčně budou v ohni dlít, a těm, kdož napájeni budou vodou vroucí, jež roztrhá vnitřnosti jejich?“ (Kapitola 47: Muhammad, Verš 15)*. Tento verš dosvědčuje, že Ráj je místem mimo naši představivost. V lidské duši tento verš probouzí pocit, že půjde o místo nečekaných úkazů.

Na druhé straně Bůh popisuje Ráj jako „zábavu“ a „hodování“:

“Avšak pro ty, kdož Pána svého se obávali, jsou určeny zahrady, pod nimiž řeky tekou - a v nichž nesmrtelní budou - jako obydlí od Boha. A to, co u Boha je, je nejlepší pro čisté” (Kapitola 3: Rod Imránův, Verš 198).

V tomto verši Bůh představuje Ráj jako místo zábavy a radosti. Věřící budou mít zajisté důvod k radosti – „prošli zkouškou“ pozemského života a dosáhli nejlepšího z míst, kde budou navěky pobývat. Tato oslava bude okázalá. Pozemské oslavování a radosti se jí v žádném případě nevyrovnají. Bude to zaručeně hodování, které svou dokonalostí překoná velkolepost všech známých přehlídek, festivalů, karnevalů či hodů, kterých si předchozí, stejně jako dnešní národy, tradičně užívaly.

Při zamyšlení nad příslibem nekonečné zábavy si lze domyslet další dokonalou vlastnost Ráje: pocity únavy se nikdy nedostaví. V Koránu věřící tento stav vyjádřili následovně: „*On je ten, který nás z milosti své ubytoval v přibytku trvalém, v němž nedotkne se nás námaha žádná a nedotkne se nás v něm ani únava.*“ (Kapitola 35: Stvořitel, Verš 34) (pozn: v ang překl : verš 35)

Není divu, že věřící nebudou trpět ani duševní únavou. Na rozdíl od onoho světa, „*kde se jich žádná únava nedotkne*“ (Kapitola 15: Al-Hidžr, Verš 48), člověk na tomto světě únavu pociťuje. Jeho tělo nebylo stvořeno, aby únavě odolávalo. Pocity únavy zobtížňují soustředění a úsudek pro moudrá rozhodnutí. Vnímání se kvůli únavě mění. Tento stav však v Ráji neexistuje. Všechny smysly zůstanou intenzivní a soustředěně budou vnímat tvůrčí schopnosti Boha. Věřící se budou radovat z darů od Boha bez přerušování, jelikož na ně pocity únavy nepadnou. Potěšení a radosti, které budou prožívat, budou bezmezné a věčné.

V podmínkách, kde únava ani nuda neexistují, Bůh věřící odmění tím, že jim splní „*jakékoliv přání*“. Věru, Bůh zvěstuje dobré zprávy, že splní více, než si věřící dokáží představit nebo přát: „*Čehokoliv se jim tam zachce, budou mít, a u Nás je ještě přídavek v hojnosti!*“ (Kapitola 45: Qáf, Verš 35)

Nicméně ta nejvýznamější milost v Ráji je, že „*Bůh ušetří věřící před trestem pekelným*“ (Kapitola 44: Dým, Verš 56) a „*a neuslyší z něho (Pekla) ani šelest nejmenší*“ (Kapitola 21: Proroci, Verš 102)

Budou-li si však věřící přát, budou mít příležitost lidi z Pekla vidět a mluvit s nimi. Za tuto příležitost budou vděční.

Řkouce: „*Byli jsme kdysi o rodiny své plni neklidu úzkostného, však Bůh nám milost ušetřil a ochránil nás před trestem vichru ohnivého, zajisté vzývali jsme Ho již předtím, neb On věru dobroditelem je slitovným!*“ (Kapitola 52: Hora Sinaj, Verš 26 – 28).

Korán se o Ráji dále zmiňuje následovně: „*A když tam pohlédneš, uzříš slasti rozličné a panství rozlehlé.*“ (Kapitola 76: Člověk, Verš 20). Jednoduše pastva pro oči. Každé zákoutí a místo bude ozdobeno drahocennými ozdobami. Tato velkolepost je určena výhradně pro ty věřící, kterým Bůh udělil Své slitování a koho Svou Zahradou odměnil. „*A z hrudí jejich jim veškerou zášť vyrveme a budou na lehátkách bratrsky odpočívát a druh na druhu se dívat.*“ (Kapitola 15: Al-Hidžr, Verš 47). „*V nich věčně přebývat budou a po změně žádné toužit nebudou.*“ (Kapitola 18: Jeskyně, Verš 108)

Největší odměna – zalíbení se Bohu

Bůh přislíbil věřícím mužům a věřícím ženám zahrady, pod nimiž řeky tekou, v nichž nesmrtelní budou dlít, a přislíbil jim příbytky rozkošné v zahradách Edenu. Však zalíbení Boží bude odměnou největší, a to úspěch bude nesmírný. (Kapitola 9: Pokání, Verš 72)

O úchvatných odměnách, kterými Bůh člověka obdaruje, se mluvilo na předešlých stránkách. Ráj je nepochybně místem, které je naplněno všemi druhy potěšení, jenž je

člověk schopen vnímat prostřednictvím svých pěti smyslů. Nicméně největší odměnou bude to, že se člověk Bohu zalíbil. Pro věřící je pocit, že dělají Bohu radost, hlavním zdrojem spokojenosti a radosti v posmrtném životě. Navíc nic jiného nemůže věřící udělat šťastnější a vděčnější než to, že budou svědky Boží lásky a Jeho laskavostí. Korán se o věřících v Ráji zmiňuje následovně:

.... A Bůh v nich nalezne zalíbení a oni naleznou zalíbení v Něm a to úspěch bude nesmírný. (Kapitola 5: Prostřený stůl, Verš 119).

Boží láska je to, co činí život v Ráji tak výjimečným. I přes to, že na tomto světě si lze dopřávat stejných druhů požitků jako v Ráji, věřící se z nich na zemi nemohou těšit naplno, jelikož z nich necítí přítomnost Boha. Je důležité se na chvíli zamyslet. To, co činí požitek vzácným, není jeho chuť nebo uspokojení. Na čem opravdu záleží, je to, že nám ho Bůh umožnil prožít.

Věřící, který tuto laskavost od Boha obdržel, a který je Svému Stvořiteli vděčný, pociťuje radost z toho, že Bůh byl k němu natolik štědrý. Uspokojení lze nalézat jen díky uvědomění, že Bůh nás ochraňuje, miluje a je k nám milosrdný. V Ráji bude lidské srdce pouze plesat radostí. Člověk je Boží služebník, a proto by se měl radovat jen z laskavostí, které pochází od Boha.

Tím je vysvětleno, proč tzv. „Ráj na zemi“ – utopie nevěřících – na tomto světě nikdy nemůže existovat. I kdyby vše, čím Ráj disponuje, bylo sesláno na tento svět, i tak by se nedalo dosáhnout maximálního účinku, neboť by chybělo Boží požehnání.

Zkrátka Ráj je odměnou od Boha pro věrné služebníky. Za to, že „*služebníci jsou jen Jeho ctihodní*“ (Kapitola 21: Proroci, Verš 26), obdrží věčnou spokojenost a radost. Slova věřících v Ráji jsou: „*Požehnáno budiž jméno Pána tvého, majestátnosti a velkomyslnosti plného!*“ (Kapitola 55: Milosrdný, Verš 78).

Peklo

Místo, které budou nevěřící navěky obývat, bylo stvořeno záměrně tak, aby působilo lidskému tělu a duši bolest. Podle Boží spravedlivosti se nevěřící provinili velkým hříchem a zaslouží si trest.

V celém vesmíru není horšího zločinu než nevděčnosti a vzpurnosti vůči Svému Stvořiteli, který člověku vdechnul život. V posmrtném životě se za tento hřích pyká odstrašujícím potrestáním. Peklo je místem, kde dojde k výkonu trestů. Člověk je Boží služebník. Popírá-li člověk hlavní smysl své existence na zemi, pak si jistě zaslouží to, k čemu bude odsouzen. Bůh v následujícím verši uvádí:

„ ... Ti, kdo se pyšně povyšují nad uctívání, ti věru vejdou do pekla, kde budou poníženi.“ (Kapitola 40: Skupiny, Verš 60)

Většina lidí bude poslána do pekla a jejich trest bude věčný. Právě proto by hlavním a především základním počínáním lidstva měla být snaha se peklu vyhnout. Peklo je pro lidstvo největší hrozbou a není nic důležitějšího, než se před ním zachránit.

A přesto téměř všichni lidé na zemi žijí ve stavu bezvědomí. Ve svých běžných životech se zabývají docela jinými starostmi. Celé měsíce, roky i desítky let konají nevýznamné skutky, aniž by kdy přemýšleli o nejdůležitějším nebezpečí, které hrozí jejich věčné existenci. Peklo od nich není daleko; zatímco oni jsou příliš slepí, aby to viděli:

„Přibližuje se k lidem zúčtování jejich, zatímco lhostejně se odvracejí, a kdykoliv jim od Pána jejich nové připomenutí přijde, jen jako v zábavě mu naslouchají s výsměchem v srdcích“. (Kapitola 21: Proroci, Verš 1–3).

Tito lidé se snaží marně. Celé své životy stráví honbou za malichernými cíli. V mnoha případech se jejich ambice točí kolem povýšení v práci, uzavření sňatku, zajištění si „šťastného rodinného života“, získání mnoha peněz nebo propagování pochybné ideologie. Zatímco se soustředí na tyto věci, neuvědomují si, že se nad nimi vleče velká hrozba. Avšak pro tyto lidi je Peklo pouze výtvar fantazie.

Ve skutečnosti je Peklo reálnější než tento svět. Svět po nějakém čase přestane existovat, ale Peklo zůstane navěky. Bůh, Tvůrce vesmíru, světa a veškeré delikátní rovnováhy v přírodě, stvořil stejným způsobem posmrtný svět: Peklo a Ráj. Nepředstavitelné potrestání je zaslíbeno všem nevěřícím a pokrytcům.

Však stačit jim bude Peklo, v němž hořet budou – a jak hnusný je to cíl konečný! (Kapitola 58: Hádka, Verš 8)

Nejhrůzostrašnější místo na světě, které si lze vůbec představit, je Peklo. Odehrávají se v něm nejhorší muka. Žádný druh pozemské bolesti nebo utrpení se svou intenzitou nevyrovná mučení a bolesti v Pekle. Takhle to Bůh zařídil, On je Pán Moudrosti.

Další odstrašující zpráva je ta, že pekelná muka nikdy nekončí, jsou věčná. Většina lidí v této neinformované společnosti má o pekle tradiční iluze. Lidé si myslí, že si v pekle za určitou dobu „odpykají svůj trest“ a pak jim bude odpuštěno. Toto je opravdu jen iluze. Tato domněnka je obzvláště rozšířená mezi těmi, kteří se považují za věřící, ale mezitím zanedbávají vykonávání svých povinností vůči Bohu. Myslí si, že se mohou naplno oddávat pozemským požitkům. Nápodobně očekávají, že postoupí do Ráje, až si v pekle odčiní svůj trest. Avšak konec, který je čeká, je mnohem horší, než

si představují. Peklo je sídlo trvalého trápení. V Koránu je často připomínáno, že trest pro nevěřící je neustálý a trvalý. Následující verš tento fakt zdůrazňuje:

„V něm zůstanou věky celé” (Kapitola 78: Zvěst, Verš 23)

Ti, kteří jsou nevděční a vzpurní vůči Svému Stvořiteli, který jim „sluch, zrak i srdce dal” (Kapitola 16: Včely, Verš 78), si zajisté zaslouží večné utrpení. Žádné výmluvy ani omluvy pak člověka před peklem nezachrání. Na ty, kteří ignorovali nebo si zneprátelili náboženství Svého Pána, čeká neumluvitelný rozsudek. Jsou to ti, kteří se chovali arogantně a odmítali se mocnému Bohu podrobit. Navíc se chovali nepřátelsky vůči věrným věřícím. V Den Soudu uslyší následující:

“Vejděte do bran pekla, nesmrtelní v něm budete! Jak hnusný bude příbytek hrdopyšných!” (Kapitola 16: Včely, Verš 29).

Nejhrůznější charakteristikou pekla je jeho nekonečnost. Ocitne-li se někdo v pekle, už není návratu. Brzy mu dojde, že Peklo spolu s mnoha jinými druhy mučení je krutá realita. Při představě věčného mučení se člověk ocitne v zoufalé bezmoci. Naděje na záchranu existovat nebude. Tento stav je v Koránu popisován následovně:

“Však těm, kdož nepravosti páchali, těm oheň bude útočištěm. A kdykoliv budou chtít z něho odejít, budou v něj navraceni a řečeno jim bude: „Ochutnejte trest ohnivý, ježž za vylhaný jste měli!” (Kapitola 32: Padnutí Na Zem, Verš 20)

Tormenty v pekle

„Zatímco ti, co ve znamení naše nevěřili, to budou lidé po levici stojící a nad nimi plát bude oheň uzavírající!” (Kapitola 90: Město, Verš 19-20)

V Den Soudu, kdy bude celé lidstvo shromážděno, se nevěřící i přes mohutné davy lidí nebudou moci nikam schovat. Bůh nad nimi vynese rozsudek a označí je za tzv „lidi levé ruky“. Pak nastane osudný okamžik, kdy budou posláni do pekla, které se jim stane trvalým pobytem. Odsouzení budou do pekla doprovázeni jedním svědkem a průvodcem:

“A bude na pozoun zatroubeno - a to bude den trestu slíbeného! A každá duše se dostaví majíc s sebou průvodce a svědka jednoho. “Dosud lhostejný jsi byl k tomuto dni, ale sňali jsme ti roušku tvou, takže zrak tvůj se dnes zaostřil.” A řekne jeho věrný druh: „Tady je to, co jsem u sebe ze svědectví připravil!” „Vy dva do pekla vhodte každého nevěřícího zarputilého, bránícího dobrému, nepřátelského a pochybovačného, který vedle Boha jiná božstva postavil! Vhodte jej do trestu strašného!” (Kapitola 50: Qáf, Verš 20-26)

Nevěřící budou k tomuto hroznému místu sesílání ve skupinkách. Už na cestě do pekla budou jejich srdce naplněna strachem. Z dálky bude slyšet prudký hluk a řev ohně.

“A až tam vrháni budou, uslyší řev jeho, vřením vydávaný, a div že nevybuchne zuřivostí.” (Kapitola 67: Království, Verš 7–8).

Z veršů je patrné, že v Den Znovuzrození nevěřící budou tušit, co na ně čeká. Žádní kamarádi, příbuzní nebo jejich obdivovatelé jim nepomohou. Zůstanou zcela sami. Nevěřící nebudou mít odvahu se chovat povýšeně a ztratí veškerou svou sebedůvěru. Nebudou se moci dívat zpříma. Jeden z veršů tuto chvíli popisuje takto:

A uvidíš je, až budou předvedeni před Peklo, ponížené a zahanbené hledět zrakem vylekaným; a ti, kdož uvěřili, řeknou: „Ztraceni jsou ti, kdož ztrátu způsobili sami sobě i rodinám svým, v den zmrtvýchvstání.“ A vskutku budou nespravedliví uvrženi do trestu trvalého. (Kapitola 42: Porada, Verš 45)

Za zavřenými dveřmi je věčný život

Jakmile nevěřící vstoupí do pekla, dveře se za nimi navždy zavrou. Bude tam na ně čekat pohled na nejhrůzostrašnější dějiště. Ihned pochopí, že se navěky stanou jeho součástí. Zatarasené dveře je jen utvrdí v tom, že neexistuje žádná záchrana. Bůh se k tomu vyjadřuje následovně:

„Zatímco ti, co ve znamení naše nevěřili, to budou lidé po levici stojící a nad nimi plát bude oheň uzavírající!” (Kapitola 90: Město, Verš 19-20)

Utrpení je v Koránu přirovnáno k „trestu nesmírnému” (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 176), k „trestu strašnému“ (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 4) a „k trestu bolestnému“ (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 21). Nicméně jakékoliv snahy popisování, jak to bude v pekle vypadat, jsou neadekvátní. Člověk není schopen snášet pozemské popáleniny lehkého stupně, jak si tedy může udělat představu, jaké to bude být vystaven navěky neustálému ohni. Navíc bolest, kterou způsobuje pozemský oheň, je s pekelným ohněm nesrovnatelná. Žádná bolest nemůže převážit bolest pekelnou:

Nikdo netrestá, jako On bude trestat v ten den a nikdo [nebyl] takovými okovy spoután! (Kapitola 89: Úsvit, Verš 24–25). (Pozn. překl: slovosled verše poupaven)

Život jde dál i v pekle. Avšak je to život prožívaný v mukách a bolestech. V pekelném životě se odehrávají všechny druhy fyzické, mentální a psychické újmy, mučení a ponižování. Přirovnání k jakémukoli utrpení na tomto světě je nemožné.

V Pekle lidé zažijí bolest všemi pěti smysly. Uvidí odpudivé a hrůzné věci; uslyší děsivé výkřiky, řev a pláč; jejich nosy se naplní hroznými a dusícími zápachy; jejich jazyky budou vystaveny nejnepříjemnějším pachutím. Peklo ucítí až hluboko ve svých buňkách. Bude to nejzákeřnější bolest, kterou si na tomto světě lze jen těžko představit. Budou se svíjet bolestí. Bude trpět jejich kůže, jejich vnitřní orgány a celé jejich tělo.

Odsouzenci v pekle budou vystaveni bolesti, ale bolestí nebudou moci nikdy zemřít. Tím pádem se z utrpení nikdy nebudou moci vykoupit. V Koránu je tato bolest popsána následovně: „*Jak budou pak trpěliví vůči ohni?*“ (Kapitola 2: Kráva, Verš 175). Jejich popálená kůže se bude regenerovat a tak budou podrobeni stejnému utrpení do nekonečna. Práh bolesti se nikdy nesníží. Bůh opět praví v Koránu: „*Hořte v něm a vytrvejte či nevytrvejte.*“ (Kapitola 52: Hora Sinaj, Verš 16).

V Pekle je krutá jak fyzická bolest tak i duševní bolest. Lidé tam budou hluboce litovat svých činů. Budou se cítit beznadějně a zoufat nad tím, že budou zavřeni už napořád. Každé zákoutí a každý prostor v Pekle vyvolává duševní úzkost. Trest v pekle je věčný. Kdyby měl trest vypršet po miliónech či miliardách let, tak by i tato dlouhodobá vyhlídka spásy dokázala v člověku probudit naděje a poskytnout mu důvod se těšit, že zase přijde štěstí a radost. Právě proto pomýšlení na to, že trest je nekonečný, přivádí člověka k pocitu zoufalství, které na tomto světě nemá obdoby.

Korán popisuje Peklo jako stísněný prostor, který je plný hluku, kouře, temnoty, nejistoty. Panuje tam extrémní bolest a odpudivé zápachy. Odsouzení budou cítit ohnivý žár až hluboko v srdci; jídlo a pití bude nesnesitelně nechutné; oděvy na nich budou hořet.

Podmínky v Pekle popsány na těchto stránkách jsou velice stručné. Za těchto hrozných podmínek život v Pekle pokračuje dál. Lidské smysly tam budou velice ostré. Lidé se uslyší, budou mezi sebou mluvit, dohadovat se a pokoušet se uniknout. Hladoví, spálení od ohně a vyprahlí budou naříkat. Pocity viny je budou neustále soužit. Ze všeho nejvíce si budou přát, aby se jim od bolesti ulevilo.

V tomto špinavém a ohavném prostředí budou lidé žít podřadnější život než zvířata. Jediné, čím se budou živit, budou plody hořkých trnů a stromů zaqqum. Zatímco nápojem jim bude krev a hnis. Ohnivé plameny se dostanou všude. Pekelná bolest je zmíněna v následujícím verši:

Věru ty, kdož neuvěřili v Naše znamení, My v ohni sežehneme, a kdykoliv vyschnou kůže jejich, vyměníme je za jiné, aby tak trestu okusili. A Bůh zajisté je Mocný, Moudrý (Kapitola 4: Ženy, Verš 56)

Ohořelí, seškvaření a celí od krve budou navíc připoutáni a zešleháni. Budou vhozeni až do samotného jádra Pekla s rukama svázanýma kolem jejich hrdel. „Andělé trestu“ umístí provinilce do ohnivých postelí a zakryjí je ohnivými pokrývkami. Rakve, do kterých budou vhozeny, budou také rozžhaveny.

Nevěřící budou bez ustání křičet o záchranu před trestáním. Místo odpovědi však obdrží ještě více ponížení a mučení. Nepomůže jim nikdo. Ti, kteří se ve světě povyšovali, budou poníženě žebrot o slitování. Navíc dny v pekle nemají s pozemskými dny nic společného. Jak dlouhá může být minuta věčného utrpení, jak dlouhý může být den, týden, měsíc nebo rok nekonečné bolesti?

Na každého hříšníka jednou dojde. O tom není pochyb. Ani naše všední životy nejsou tak jisté jako to, že hříšníci skončí v Pekle.

A mezi lidmi jsou i ti, jenž Bohu slouží jen na okraji (Kapitola 22: Poutí, Verš 11) a ti, kteří řekli: „Nedotkne se nás oheň, leda na dobu omezenou.“ (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 24); ti, kteří upřednostňují peníze, prestiž nebo kariéru jako hlavní priority života a zanedbávají tak povinnosti vůči Bohu; ti, kteří překrucují Boží slova podle svých představ a přání; ti, kteří přednáší Boží slova z Koránu, tak aby uspokojili své vlastní zájmy; ti, kteří opustí správnou stezku – zkrátka všichni nevěřící a pokrytci půjdou do pekla, kromě těch, kterým Bůh odpustí a zachrání je. Toto jsou varovná slova Boží, na která zajisté dojde:

Kdybychom chtěli, dali bychom duši každé vedení správné, leč nechť uskuteční se slovo Mé: „Věru naplním Peklo lidmi spolu s džiny!“ (Kapitola 32: Padnutí na zem, Verš 13)

Následující verš zdůrazňuje fakt, že existují lidé, kteří byli pro Peklo přímo stvořeni:

A stvořili jsme věru pro Peklo množství džinů i lidí, kteří mají srdce, jimiž nic nechápu, a mají oči, jimiž nic nevidí, a mají uši, jimiž nic neslyší. Podobají se dobytku, ba jsou ještě zbloudilejší - a to jsou ti, kdož jsou lhostejní! (Kapitola 7: Rozpoznání, Verš 179)

V pekle nebude vůbec nikdo, kdo by (hříšníkům) od utrpení ulevil. Žádná duše je nebude schopná zachránit. Opuštění s hořkým pocitem osamělosti budou vydáni Peklu napospas. „Takže zde nemá dnes druha vřelého“ (Kapitola 69: Nevyhnutelná, Verš 35). Jediní společníci, kteří se u nich budou nacházet, budou „andělé trestu“ vykonávající rozkazy od Boha. Tito extrémně vážní, nemilosrdní a strach-nahánějící služebníci jsou povoláni zodpovědností, aby na provinilých v Pekle vykonávali krutá muka. Pocity lítosti a slitování byly těmto andělům z jejich srdcí zcela vymazány. Kromě toho, že vykonávají kruté tresty, mají také ohavný zjev, hlas a výrazy.

Smyslem jejich existence je se pomstít těm, kteří se vůči Bohu provinili. Svému úkolu se věnují s patřičnou péčí a pozorností. Je vyloučené, že by někomu “nadržovali”.

Každou duši na zemi ohrožuje tato konečná výstraha. Člověk, který se choval vzpurně a nevděčně vůči Svému Stvořiteli a páchal nejhorší zločiny, si bezpochyb zaslouží spravedlivý trest. Bůh proto člověka varuje:

Vy, kteří věříte! Strážte sebe i rodiny své před ohněm, jehož palivem budou lidé a kamení. Na něj dohlížejí andělé přísní a silní, kteří se neodvážejí neuposlechnout Boha v ničem, co jim přikázal, a vykonají vše, co jim bylo poručeno (Kapitola 66: Zákaz, Verš 6).

Však pozor, nepřestane-li, tedy jej věru chytíme za jeho kšticí, tu kšticí prolhanou a hříšnou! Pak ať svolává si svůj klan, my přivoláme si stráž pekelnou! (Kapitola 96: Kapka přilnavá, Verš 15-18)

Prosby, zoufalství a beznadějí

V pekle budou lidé cítit beznadějí. Muka, která je čekají, budou neskutečně krutá a nekonečná. Jediné, co jim bude zbývat, budou nářky a prosby o slitování. Bude jim umožněno vidět lidi v Ráji, které budou prosit o jídlo a pití. Budou se kát a žádat Boha o odpuštění. Nic jim to však platné nebude.

Budou prosit i stráž pekelnou. Budou po nich chtít, aby se za ně u Boha přimluvili o milost. Alespoň na jeden den si budou chtít odpočinout od nesnesitelné bolesti, kterou tam budou zažívat.

A ti, kdož budou v ohni, řeknou strážcům pekla: „Poproste Pána svého, aby alespoň jeden den z trestu našeho nám slevil!“ A zeptají se strážci: „Cožpak k vám nepřišli vaši poslové s jasnými důkazy?“ Odpovědí: „Ano.“ A řeknou strážci: „Tak si prostě sami!“ A prosba nevěřících není leč bloudění. (Kapitola 40: Skupiny, Verš 49-50)

Odsouzení se budou snažit uprosit o odpuštění, ale to jim bude nekompromisně odmítnuto.

Řeknou: „Pane náš, přemohla nás naše nešťastná povaha a stali jsme se lidmi bloudícími. Pane náš, vyved' nás odsud, a jestliže to budeme na zemi opakovat, pak vskutku budeme nespravedliví.“ I řekne Bůh: „Zahnáni buďtež do něho a nemluvte na Mne! Vždyť věru jedna část služebníků Mých hovořila: „Pane náš, uvěřili jsme, odpusť nám a slituj se nad námi, neboť Tys nejlepší ze slitovníků!“ A vy jste si z nich posměšky tropili, takže jste na Mé připomenutí zapomněli a ještě jste se jim směli. Dnes však Já odměňuji věřící za to, co vytrpěli, a oni dnes úspěchu dosáhli.“ (Kapitola 23: Věřící, Verš 106-111)

Poslední slova, která lidé v Pekle od Boha uslyší, budou: „*Zahnáni budetež do něho (zahanbeně) a nemluvte na Mne!* Poté si jich Bůh už nikdy nevšimne. Už jen pomyšlení na tento úděl nahání hrůzu.

Zatímco v Pekle budou lidé trpět, skuteční věřící, kterým byla udělena spása a odměna, si budou v Ráji užívat nekonečných radovánek. Lidé v Pekle uvidí, jaký život byl přichystán pro věřící v Ráji. Při pohledu na Ráj, se jejich stres bude stupňovat. Zatímco budou podstupovat nesnesitelné utrpení, bude jim umožněno pozorovat pohádkový život v Ráji.

Věřící, ze kterých si neznabozi dělali legraci, povedou plnohodnotný a šťastný život na překrásných místech, v honosných domech, s krásnými ženami a lahodnými pokrmy a nápoji. Při pohledu na tuto harmonii a neomezenost v Ráji bude potupa pocíťovaná v Pekle bolet mnohem více. Krása Ráje zesílí žal a bolest, kterou budou nevěřící prožívat.

Jejich smutek se stane hlubším a hlubším. Bude jim ze srdce líto, že se na zemi neřídili Božími pravidly. Budou se k věřícím v Ráji snažit mluvit, žádat je o pomoc a soucit. Nicméně to bude zbytečné. Lidé v Ráji, kterým bude také umožněno vidět, jak to v Pekle vypadá, budou při pohledu na jejich krásný vzhled a báječný život o to více Svému Bohu vděční. Rozdíl mezi lidmi Pekla a Ráje je následovný:

*V zahradách vzájemně se budou ptát na hříšníky: „Co přivedlo vás do Pekla?“
Odvěť: „Nebyli jsme mezi modlitbu konajícími ani mezi nuzné krmícími, ale tlachali jsme mezi tlachajícími a den soudný jsme za lež prohlásili, až přišla na nás tato jistota!“ A nebude jim nic platná přímluva přímlyvců! (Kapitola 74: Rouchem přikrytý, Verš 40–48)*

Důležitá rada, jak se trestu vyhnout

V této kapitole jsme zmiňovali dvě skupiny lidí; ti, kteří v Boha věří a ti, kteří Jeho existenci popírají. Z podkladů čerpaných z Koránu jsme také načrtli všeobecný obraz Pekla a Ráje. Naším účelem není poskytnout lečjaké informace o náboženství, ale připomenout a varovat nevěřící, že pro ně posmrtný život bude hrozným místem s příšerným koncem.

A přesto je nutné zdůraznit, že člověk má samozřejmě svobodnou vůli a může si dělat, co chce. Vést život, jak se mu zlíbí. Nikdo nemá právo nutit druhé, aby se stali věřícími. Nicméně tím, že věříme v Boha a Jeho konečnou spravedlivost, se zavazujeme k tomu, že budeme ostatní lidi před Oným obávaným dnem varovat.

Vždyt' tito lidé netuší, jak se věci mají a nemohou vědět, jaký je čeká konec. Proto tedy cítíme zodpovědnost je varovat. Bůh nás o stavu těchto lidí informuje:

Je ten, jenž založil stavbu svou na bázni Boží a pro Jeho zalíbení, lepší než ten, kdo založil stavbu svou na okraji podemletého břehu a zřítí se s ní do ohně pekelného? Bůh věru nepovede cestou správnou lid nespravedlivý. (Kapitola 9: Pokání, Verš 109)

Pro ty, kteří se na tomto světě odmítají řídit Božími pravidly a vědomě nebo nevědomě popírají existenci Svého Stvořitele, nebude v posmrtném životě žádné záchrany. Proto by si měl každý uvědomit svou situaci a místo plýtvání časem by se měl obrátit k Bohu.

Často si nevěřící budou přát, aby byli odevzdanými do vůle Boží! Nech je být, at' si pojídají, užívají a nadějí klamnou se kojí, vždyt' záhy se dozvědí! (Kapitola 15: Al-Hidžr, Verš 2–3)

Věru je snadné se vyvarovat věčného zatracení a vysloužit si věčný blahobyt a Boží ochranu:

Věřte ze srdce v Boha, než bude příliš pozdě.

Prožijte svůj život konáním dobrých skutků, abyste Mu dělali radost...

Milá Imane, assalam alaikum

Milióny díky za tvůj čas a snahu si pročíst tuto kapitolu. Obdivuji vás sestry, které máte tolik zodpovědností ve svém životě jako rodina a jiné charitativní akce a i přesto si dokážete najít čas pomáhat při jiných dobrých skutcích. Mashallah

Sestřičko, doufám, že si ti tato kapitola bude dobře číst. Je to opravdu velice poučné a zajímavé téma.

Já jsem si tam nebyla s některými texty jistá a tak jsem je barevně odlišila. Inshallah se mi to podařilo dát do kupy tak, aby to vyžadovalo minimální úpravy. Alespoň v to doufám.

Děkuji ještě jednou a budu se těšit za jakoukoli kritiku. Já to sestřičko nechávám na tobě, jak to zvládneš. Já totiž nevím, jaký by byl rozumný termín. Já sama vím, že je to velice náročné na čas.

Prozatím se loučím

Salam alaikum

////////////////////////////////////

///

Upozornění

Kapitola, kterou právě začínáte číst, odhalí klíčové tajemství vašeho života. Měli byste ji číst velmi pozorně a důkladně, neboť se týká předmětu, který dokáže přivést radikální změny ve vašem názoru na vnější svět. Podstatou této kapitoly není jen názorové stanovisko nebo tradiční či filozofická myšlenka. Tato kapitola je podložena fakty, které žádný věřící či nevěřící nemůže popřít, a které jsou dokázány dnešní vědou.

Lidé, kteří uvědoměle a moudře přemýšlí nad tím, čím jsou obklopeni, dospějí k úsudku, že všechno živé a neživé muselo mít nějaký začátek. Otázkou je „Jak všechny tyto věci vznikly?“

Každý element vesmíru je odkazem dokonalosti a je samozřejmé, že vesmír jako takový nemohl dát podnět ke „vzniku života“. Například hmyz nemohl stvořit sám sebe. Sluneční soustava se nevytvořila a nezorganizovala sama od sebe. Ani rostliny, lidé, bakterie, červené krvinky nebo motýli nevznikli jen tak náhodou. Je nepředstavitelné, že by vše vzniklo shodou okolností a pouhou náhodou.

Dospějeme tedy k následujícímu závěru: Vše, co vidíme, bylo stvořeno, ale nestvořilo se samo od sebe. Vznik tedy musel být zapříčiněn někým, kdo je všem úkazům kolem nás nadřazený. Pouze Bůh vlastní nadpřirozenou moc. I přes to, že je Jeho moc nehmatatelná a neviditelná, přítomnost a následky Jeho síly jsou viditelné ve všem, co existuje.

A právě zde dochází k rozporu ve výkladu o počátcích života. Jakmile se začne hovořit o nadpřirozené moci, nevěřící začnou Boží existenci popírat. Jsou přesvědčeni, že Bůh neexistuje, ledaže by ho viděli na vlastní oči. Jejich odmítavý postoj je navádí k tomu, aby důkazy o stvoření nejenom přehlíželi, ale snaží se je i vyvracet. Marně se přitom opírají o evoluční teorii, kterou považují za autoritu ve výkladu o vzniku života.

Lidé, kteří o Bohu pochybují, ale i lidé, kteří Ho sice nepopírají, ale mají o Něm mylnou představu, se dopouštějí stejné chyby. Jsou ovlivněni pověrami o tom, kde se Bůh sdržuje. Většina lidí si Ho představuje nahoře v „nebi“. Domnívají se, že se Bůh nachází někde za vzdálenou planetou, odkud pak čas od času zasahuje do dění ve světě, nebo se možná do pozemského dění ani neplete. Podle nich stvořil vesmír a ostatní už nechal na lidech, ať si řídí své osudy po svém.

Jiní lidé zase slyšeli, že se v Koránu píše, že Bůh je „všude“, ale nedokáží si vysvětlit, jak je to možné. Myslí si, že Bůh je kolem nás přítomen stejně tak jako rádiové vlny nebo neviditelný plyn.

Tyto a obdobné hádanky o tom, kde Bůh sídlí (a možná proto o Něm pochybují), jsou založeny na prostém omylu. Jde o předsudky, které nemají žádné opodstatnění, a které vedou k mylným představám o Bohu. Ale odkud se tyto pověry vzaly?

Tyto předsudky se odvíjí od toho, jak vnímáme povahu a vlastnosti hmoty (pozn. překl: fyzikální hmoty). Náš názor ohledně existence hmoty je tak sebejistý, že o tom, zda hmota existuje či neexistuje nebo je pouhým stínem, ani nepřemýšlíme. Moderní věda tento předsudek rozdrucuje a zveřejňuje velmi důležitou a odhalující skutečnost. Následující stránky se budou snažit tuto významnou skutečnost objasnit. Korán nás o ní již informoval.

Svět elektrických signálů

Všechny informace, které se kolem nás nachází, jsou k nám dopraveny pomocí našich pěti smyslů. Svět se skládá z toho, co vidíme, hmatáme, cítíme, ochutnáváme a slyšíme. Nikdy bychom si nepomysleli, že „vnější“ svět by mohl být jiný, než na který jsme díky našim smyslům zvyklí. Od narození jsme totiž na těchto smyslech závislí.

Moderní výzkum v mnoha různých oblastech vědy poukazuje na zcela odlišné poznatky. Vrhá tak vážné pochyby ohledně našich smyslů a jakým způsobem jimi vnímáme svět.

Základním odhalením tohoto výzkumu je poznatek, že vnímání „vnějšího světa“ se formuluje v našem mozku pouze jako odezva vyvolaná elektrickými signály. Červenost jablek, tvrdost dřeva, také vaše matka, otec, rodina, a všechno, co vlastníte, váš dům, práce, i řádky této knihy jsou složeny pouze z elektrických signálů.

Frederick Vester vysvětluje rozsah, kterého věda v tomto poli dosáhla:

Už to tak vypadá, že hlášky některých vědců, že „**člověk je obraz**, prožitky jsou dočasné a klamně, a **tento vesmír je stín**“, jsou dnešní vědou potvrzeny.

14

Slavný filozof, George Berkeley se vyjádřil k tomuto předmětu následovně:

Tomu, že objekty existují, věříme jen proto, že je vidíme a dokýkáme se jich. Jsou nám promítány díky našemu vnímání. Nicméně naše vnímání jsou pouze představy naší mysli. Proto předměty, které vnímáním zachycujeme, nejsou nic než představy a tyto představy nejsou v podstatě nikde jinde než v naší mysli... Jelikož existují pouze v naší mysli, pak to znamená, že **klameme**

sami sebe, kdykoliv si myslíme, že vesmír a jiné věci existují i mimo naši mysl. Vše, co nás obklopuje, existuje pouze uvnitř naší mysli. ¹⁵

Posvitme si na tento předmět tak, že zauvažujeme o našem zraku, který nám o vnějším světě poskytuje nejrozsáhlejší informace.

Jak je možné, že vidíme, slyšíme a chutnáme?

Úkon vidění se uskutečňuje postupně. Paprsky (fotony) cestují z místa objektu k oku. Paprsky pak prochází přes čočku v přední části oka, kde se lámou a vytváří převrácený obraz na sítnici v zadní části oka. Zde se dopadající světlo mění v elektrické signály, které vysílají nervové impulsy k malému bodu v zadní části mozku tzv. centru zraku. V centru zraku je po několika úpravách tento elektrický signál vnímán jako obraz. Vlastní vidění se fakticky odehrává až v tomto malém bodě v pozadí mozku, kde je **tma a kam se světlo nikdy nedostane.**

Pozastavme se nyní nad tímto zdánlivě obyčejným a všedním procesem. Řekneme-li, „my vidíme“, ve skutečnosti vidíme dopad impulsů, které míří k našim očím a které jsou přes elektrické doručení zpracovány v našem mozku. Takže **když řekneme, „vidíme“, sledujeme vlastně elektrické signály v naší mysli.**

V našem zrakovém centru se tvoří všechny obrazy, které během života spatříme. Centrum zraku se rozprostírá na pouhých několika krychlových centimetrech objemu mozku. Do tohoto malého prostoru se vejde nejenom kniha, kterou právě čtete, ale také bezmezné okolí, které se nachází ve vašem obzoru. Další zajímavostí, která byla již předtím zmíněna, je, že mozek je zcela izolován od světla; uvnitř je absolutní tma. Mozek nemá se světlem žádný kontakt.

Tuto situaci lze předvést na příkladu. Představme si, že před námi stojí hořící svíce. Můžeme naproti ní sedět a zdlouhavě ji pozorovat, aniž by náš mozek kdy přišel do přímého kontaktu s prvotním světlem svíčky. Navíc při pozorování světla svíčky je uvnitř našeho mozku naprostá tma. Sledujeme tedy barevný a jasný svět v našem tmavém mozku.

R. L. Gregory podává následující vysvětlení o tom, co bereme za samozřejmost, tj zázračné aspekty vidění:

My jsme se schopností vidět tak obeznámeni, že to vyžaduje myšlenkový skok si uvědomit, kolik problémů je nutné zdolat. Zauvažujme o tom. V očích se nám zobrazují malé vyfocené převrácené obrázky, ale navenek v obklopujícím prostoru vidíme důkladně celistvé objekty. Hmatatelný svět vnímáme díky obrazům, které jsou simulovány na sítnicích. **Toto se nazývá zázrak.** ¹⁶

To samé se týká našich dalších smyslů. Zvuk, dotyky, chuť a čich cestují do mozku jako elektrické signály, kde jsou pak v patřičných centrech zpracovány.

Sluch je umožněn díky obdobnému mechanismu, který byl popsán u zraku. Zevní ucho zachycuje zvuky přes ušní boltec a zevní zvukovod, odtud jsou směřovány ke střednímu uchu. Střední ucho přenáší zvukové rezonance k vnitřnímu uchu, kde dochází k jejich zesílení. Vnitřní ucho přeloží vibrace na elektrické signály a pošle je do mozku. Stejně jako u oka, vlastní průběh slyšení se odehrává až v centru sluchu v mozku. Mozek je od zvuku, stejně jako od světla, izolován. Nehledě na to, jak hlučno venku může být, uvnitř mozku je naprosté ticho.

A přesto mozek dokáže vnímat i ty nejjemnější zvuky. Vnímání zvuku zdravých uchem je tak přesné, že slyší všechno bez žádného atmosférického šumu nebo rušení. Ve vašem mozku, který je zvukotěsný, posloucháte symfonické orchestry, v přeplněných místech slyšíte veškerý hluk a dokážete vnímat všechny zvuky v dosahu širokého kmitočtového pásma od šelestu lístku až po řev tryskového letadla. Nicméně kdybychom v daný moment změřili pomocí citlivého hlukoměru hladinu hluku v našem mozku, dozvěděli bychom se, že tam převládá naprosté ticho.

Vnímání vůně je založeno na podobném principu. Rozptýlené molekuly, které vypouští například vanilka nebo růže, cestují do nosu přes receptory (čichové buňky) v jemných vláskovitých výběžcích, které se nacházejí uvnitř nosu. Zde pak vyvolají podráždění. Tato reakce se přenáší do mozku přes elektrické signály, při čemž my cítíme vůni. Vůně, které cítíme, ať příjemné či nepříjemné, nejsou nic než pachové látky rozptýlené ve vzduchu, které se přeměňují v elektrické impulzy. Ke vnímání vůně, například vůně parfému, květiny, oblíbeného jídla, moře nebo jiné milé či nepříjemné vůně, dochází teprve až v mozku. Molekuly samy o sobě se však do mozku nikdy nedostanou. Stejně jako u zvuku a zraku, váš mozek zastihnou pouze elektrické signály. Jinými slovy, všechny vůně, které jste od narození měli spojeny s určitými vnějšími objekty, jsou pouze elektrické přenosy, které cítíte díky vaší smyslové soustavě.

Podobný proces se týká i lidského jazyka. V přední části jazyka jsou čtyři různé druhy chemických receptorů. Díky nim rozpoznáváme čtyři chutě: slanou, sladkou, kyselou a hořkou. Prostřednictvím řetězce chemických procesů pak naše chuťové pohárky přemění tyto chutě na elektrické signály a odešlou je do mozku. V mozku jsou tyto signály vnímány jako chuť. Požitek, který si vychutnáváte při pojídání čokolády nebo oblíbeného ovoce, je umožněn až po přečtení elektrických signálů mozkiem. Bez elektrických impulzů se vám samotnou čokoládu nikdy nepodaří hmatatelně vidět, ucítit nebo ochutnat. Například v případě, kdy dojde ke zkratu při přepravě chuťového impulzu do mozku, chutnost potravy se do mozku nedoručí; váš smysl vnímat chuť se úplně vytratí.

Tady se setkáváme s dalším faktem: Nikdy si nemůžeme být jistí, že chuť, kterou pocítíme my při požívání jídla a někdo jiný při požívání stejného pokrmu, je totožná. Nikdy nebudeme vědět, jestli zvuk, který slyšíme my a někdo jiný, zní nám oběma úplně stejně. Lincoln Barnett tvrdí, že nikdo nemůže vědět, jestli další osoba vnímá červenou barvu nebo slyší notu C stejně jako my. ¹⁷

Hmat má stejné vlastnosti jako ostatní smysly. Dotkneme-li se nějakého předmětu, smyslové nervy v kůži doručí do mozku všechny informace, které nám umožní poznávat okolní svět a jeho objekty. To, že něco při doteku cítíme, se odehrává v našem mozku. Citlivost hmatu nevnímáme v konečcích prstů ani v kůži, jak bývá obecně známo, ale v centru hmatu v mozku. Různorodost předmětů jako je tvrdost nebo měkkost, teplota nebo chlad, pocítujeme díky elektrickým impulsům, které jsou z těchto předmětů vysílány do mozku. Díky těmto impulsům dokážeme odvodit všechny detaily daného objektu. Dva slavní filozofové, B. Russell a L. Wittgenstein, vyjádřili k tomuto tématu následující myšlenku:

Například to, že citrón opravdu existuje a jak začal existovat, nelze zpochybňovat a vyšetřovat. Citrón se skládá pouze z chuti zjištěné jazykem, vůně ucítěné nosem, tvaru a barvy postřehnuté okem. Lze tedy zkoumat a vyhodnocovat pouze tyto vlastnosti. Věda je na fyzický svět krátká. ¹⁸

Fyzický svět je pro nás nedosažitelný. Všechny objekty kolem nás jsou sbírkou vnímání, například vize, sluch a dotyky. Náš mozek během života nepřichází do kontaktu s „originálními“ předměty, které kolem nás existují, ale s kopiemi těchto předmětů, které náš mozek duplikoval. My si však omylně myslíme, že tyto duplikáty jsou skutečné originály.

"Vnější svět " uvnitř našem mozku

Až dosud se hovořilo o fyzických faktech a dalo by se konstatovat, že všechno, co vidíme, cítíme, slyšíme a považujeme za „hmotu“, „svět“ nebo „vesmír“ jsou pouze elektrické impulzy, které se nachází v našem mozku.

Při požívání ovoce se dotyčný nesetkává se skutečným kouskem ovoce ale s vnímáním v mozku. Daný objekt, který dotyčný považuje za „ovoce“ se ve skutečnosti skládá z elektrických otisků tvaru, chuti, vůně a textury, které se tvoří v mozku. Kdyby oční nerv nedoručil zprávu, obrázek ovoce by najednou pominul. Přerušení spoje mezi nosními receptory a mozkiem by zamezilo schopnosti ucítit vůni. Jednoduše řečeno, ovoce není nic jiného než přetlumočené elektrické zprávy v mozku.

Dalším tématem pro úvahu je **smysl pro vzdálenost**. Vzdálenost, například mezi vámi a touto knihou, je pouze pocit prostoru, který je vyvolán ve vašem mozku. Objekty, které se nám zdají daleko, existují také uvnitř mozku. Například někdo, kdo

pozoruje hvězdy na nebi, předpokládá, že jsou od něj vzdáleny milióny světelných let. Nicméně ve skutečnosti vidí hvězdy uvnitř sebe, v centru zraku. Zatímco čtete tyto řádky, ve skutečnosti nesedíte uvnitř pokoje. Právě naopak, ten pokoj je uvnitř vás. Při pohledu na vaše tělo jste přesvědčeni, že jste uvnitř vašeho těla. **Nesmíte však zapomenout, že i vaše tělo je obraz promítán ve vašem mozku.**

To samé se týká ostatních smyslů. Například když si myslíte, že slyšíte zvuk televize v sousedním pokoji, slyšíte vlastně zvuk ve vašem mozku. Nemůžete dokázat, že vedle vašeho pokoje existuje jiný pokoj ani že z toho pokoje přichází zvuk televize. Zvuky, o kterých si myslíte, že jsou několik metrů od vás, nebo hlas člověka, který stojí hned vedle vás, jsou vnímány až v centru sluchu, které zaujímá jen několik centimetrů ve vašem mozku. Až na vyjimku tohoto centra vnímání, pojetí, kde je vpravo, vlevo, vpředu nebo vzadu, neexistuje. Zvuk k nám necestuje od naší pravice, zleva nebo ze vzduchu; **zvuk nepřichází žádným směrem.**

To samé platí i pro vnímání vůní; žádná z nich se k vám nedostane z velké vzdálenosti. Vy si myslíte, že vůni, kterou vnímáte díky vašemu ústrojí čichu, je vlastní vůně věcí kolem vás. Nicméně stejně jako vzhled růže lze vidět jen díky vašemu centru zraku, tak i vůně růže vzniká ve vašem centru čichu; tím pádem ve světě mimo vašeho těla neexistuje ani růže ani její vůně.

„Vnější svět“ (pozn. překl. vnější svět tj. svět mimo vaše tělo) tak, jak ho známe díky našim smyslům, je pouhou sbírkou elektrických signálů, které proudí do našich mozků. Mozek tyto signály během našich životů zpracovává a my prožíváme život, aniž bychom uznali, že se mýlíme, považujeme-li věci ve vnějším světě za originální kopie. Mýlíme se, neboť naše smysly nám neumožní mít skutečné kopie nadosah.

Navíc náš mozek interpretuje a přisuzuje význam signálům, které my považujeme za „vnější svět“. Například vezměme smysl pro sluch. Náš mozek transformuje zvukové vlny pocházející z „vnějšího světa“ na symfonie. Tím nám naznačuje, že hudba je také vnímání vytvořené našim mozkiem. Podobně je tomu při pohledu na barvy. K našim očím se přibližují pouze elektrické signály **různých vlnových délek**. Náš mozek přemění tyto signály na barvy. **Ve „vnějším světě“ žádné barvy neexistují.** Jablko není červené, obloha není modrá ani stromy nejsou zelené. Tyto objekty jsou takové jaké jsou, protože my je tak vnímáme. **„Vnější svět“ je tedy zcela závislý na tom, jak ho vnímáme.**

Dokonce i ta nejnepatrnější závada v sítnici oka způsobí barvoslepost. Někteří lidé pak vnímají modrou jako zelenou, jiní zase pletou červenou s modrou, a někteří považují všechny barvy jako různé odstíny šedé. V tomto případě je jedno, zda je objekt navenek barevný nebo ne.

Prominentní myslitel Berkeley se k tomuto tématu vyjádřil následovně:

Na začátku se věřilo, že **barvy, vůně**, atd, „opravdu existují“, ale později se od těchto názorů upustilo. Přišlo se na to, že **existují jen v závislosti na našem smyslovém vnímání.** ¹⁹

Závěrem lze říci, že důvod, proč vidíme barevné objekty, není, protože jsou barevné nebo že mají nezávislou fyzickou existenci sami o sobě. Ve skutečnosti je to tak, že **všechny kvality, které připisujeme povšimnutým objektům, jsou v nás a ne ve „vnějším světě“.**

Co tedy vlastně zůstává z „vnějšího světa“?

Je existence „vnějšího světa“ nepostradatelná?

Doposud jsme opakovaně mluvili o „vnějším světě“ a o světě vjemů, které se formulují v našem mozku. Otázkou však zůstává, jak si můžeme být jistí, že „vnější svět“ existuje, když ho vlastně nikdy nedokážeme ucítit.

Odpověď zní, že si jistí být nemůžeme. Každý objekt je pouze seskupení vjemů, které existuje jen v mysli, a proto je přesnější tvrdit, že **jediný svět, který opravdu existuje, je svět vjemů.** Jediný svět, o kterém víme, je svět, který existuje v naší mysli, kde je vykreslen, zaznamenán a oživen; zkrátka svět vytvořený uvnitř naší mysli. Toto je jediný svět, kterým si můžeme být jistí.

Nikdy nemůžeme dokázat, že vjemy, které jsou promítány v našem mozku, mají materiální protějšek. Vjemy mohou být vyvolány „umělými“ podněty.

A toto je možné vyzorovat. Falešné podněty v našem mozku mohou mít za následek úplně pomyslný „materiální svět“. Představme si například velmi technologicky vyvinutý zapisovací přístroj, ve kterém by bylo možné zaznamenat všechny druhy elektrických signálů. Nejprve do tohoto přístroje přenesme všechny informace související s okolním prostředím (včetně lidského těla) tím, že je přeměníme na elektrické signály. Poté si představme, že mozek dokáže přežít mimo tělo. Nakonec připojme přes elektrody zapisovací přístroj k mozku. Tyto elektrody budou fungovat jako nervy a budou posílat předem nasbírané informace do mozku. Tím pádem byste viděli žít sami sebe v tomto uměle vytvořeném sestavení. Například byste snadno uvěřili tomu, že jedete velice rychle po hlavní silnici. Nikdy asi nebude možné porozumět, že se neskládáte z ničeho jiného než z vašeho mozku. K tomu, aby se otevřel svět ve vašem mozku, není zapotřebí existence skutečného okolí ale spíše přítomnost impulzů. Navíc je zcela možné, aby tyto impulzy přicházely z umělého zdroje jako je třeba magnetofon.

Významný filozof Bertrand Russell v této souvislosti napsal:

Na téma hmatu, stiskneme-li stůl našimi prsty, dochází k elektrickému narušení elektronů a protonů, které jsou podle moderní fyziky produkovány blízkostí elektronů a protonů v příslušném stole. Kdyby se podařilo vyvolat stejné podráždění ve špičkách prstů jiným způsobem, prožili bychom stejné pocity i přes to, že by tam nebyl žádný stůl přítomen. 20

Je opravdu velmi snadné se mýlit a uvěřit vjemům, které ve skutečnosti nemají žádný fyzický spouštěč. Nejčastěji se s tímto stavem setkáváme v našich snech, ve kterých zažíváme události, vidíme lidi, objekty a prostředí, které vypadají zcela živě. Nicméně nejde o nic jiného než o pouhé vnímání. Mezi snem a „skutečným světem“ přítom není žádný základní rozdíl. Oba světy jsou prožívány v mozku.

Kdo je tím Pozorovatelem?

Až doposud jsme uváděli, že nelze pochybovat o tom, že vnímání světa se odehrává v našem mozku. Světa, který obýváme a který nazýváme „vnější svět“. Nicméně tady se nám vnucuje velmi důležitá otázka. Jestliže všechny fyzické události jsou skutečně jen vjemy, co je potom náš mozek? Jelikož je náš mozek součástí hmotného světa stejně tak jako naše ruce, nohy nebo jiné objekty, měli bychom ho tedy považovat za vnímání stejně jako všechny jiné objekty.

Pro ujasnění se podívejme na příklad o snech. V souladu s tím, co bylo doposud probíráno, si představme, že dokážeme vidět sen uvnitř našeho mozku. Ve snu budeme mít fiktivní tělo, fiktivní ruce, fiktivní oči a fiktivní mozek. Kdyby se nás během našeho snu někdo zeptal: „Kde vidíte?“, odpověděli bychom: „Já vidím v mém mozku“. Nicméně o žádném mozku se nedá vlastně mluvit, protože jde o fiktivní hlavu a fiktivní mozek. Pozorovatelem dění v tomto snu není fiktivní mozek, ale někdo, kdo je mu „nadřazenější“.

My víme, že mezi prostředím ve snu a prostředím, které nazýváme skutečnost, není žádné fyzické rozlišení. Zeptá-li se nás někdo ve skutečném prostředí na stejnou otázku: „Kde vidíte?“, odpověď: „V mém mozku“ je stejně bezvýznamná jako předchozí odpověď.

V obou případech ten, kdo vidí a vnímá, není mozek. Mozek je koneckonců pouze kus masa.

Podíváme-li se do mozku, zjistíme, že se neskládá z ničeho jiného než z lipidů a molekul bílkovin, které existují také v jiných organismech. To znamená, že uvnitř tohoto kusu masa, jenž nazýváme „mozek“, není žádný aparát, kterým je možno pozorovat okolí, používat vědomí nebo stvořit bytost, jako jsme my.

R. L. Gregory poukazuje na chybu, které se lidé při jejich představách o tom, jak mozek vnímá okolí, dopouštějí:

Je nutné se vyvarovat tendencím si myslet, že obrázky v mozku jsou vytvářeny očima. Obrázek v mozku by pak potřeboval nějaký druh vnitřního oka, které by obrázek promítalo. A toto oko by potřebovalo další oko, aby mohlo vidět svůj obraz... a tak by se dalo pokračovat do nekonečna v souvislosti mezi očima a obrazy. Toto je absurdní. ²¹

Zastánci materialismu, kteří považují za pravdu jen fyzikální hmotu, si při diskuzi na toto téma nedokáží vysvětlit: komu patří „to oko uvnitř“, které vidí, vnímá a reaguje?

Karl Pribram se také zaměřil na tuto důležitou otázku, kdo je tím pozorovatelem ve světě vědy a filozofie:

Filozofové od dob řecků spekulovali o „duchovi“, který pohání stroj, „malém člověku uvnitř malého člověka“ a tak dále. **Kde jsem ten Já - ten, kdo používá mozek? Kdo má za příčinu to vlastní poznávání?** Saint Francis Assisi to jednou podal následovně: "To, co hledáme, je to, co se dívá." ²²

Nyní se zamysleme: kniha, kterou držíte v ruce, místost, kde se nacházíte a zkrátka všechny objekty, které před vámi stojí, jsou promítány uvnitř mozku. Jsou to atomy, které tyto objekty promítají? Slepé, hluché a nevědomé atomy? Jak je možné, že některé atomy tuto schopnost získaly a jiné atomy nikoliv. Znamená to, že elektrochemické reakce těchto atomů mají na svědomí naše myšlení, chápání, paměť, umění se radovat a být nešťastní a podobně?

Zahloubáme-li nad těmito otázkami, dojde nám, že u atomů nemá smysl hledat žádnou vůli. Je zřejmé, že spouštěč všeho vidění, slyšení a cítění musí být nad-fyzická existence. Tato bytost je „živá“. Není to ani hmota ani žádný obraz hmoty. Tato bytost používá obraz našeho těla k tomu, aby se spojila s objekty, které se před ní nachází.

Tato bytost se nazývá „duše“.

Pro duši jsou seskupené vjemy, které my považujeme za „hmotný svět“, pouhým snem. Stejně tak jako ve snu, kde naše těla a svět nemají žádnou reálnou podstatu, i ve skutečnosti těla, která vlastníme a vesmír, ve kterém se nacházíme, nemají žádnou hmotnou reálnost.

Skutečná bytost je duše. Hmota se skládá z vjemů, které pak duše promítá. Inteligentní bytost, která píše nebo čte tyto řádky, není kupa atomů a molekul a následné chemické reakce, ale „duše“.

Opravdová absolutní bytost

Všechny tyto fakty nás staví tváří v tvář jedné důležité otázky. Je-li hmotný svět složen z pouhých vjemů, které duše zaznamenává, co je tedy zdrojem tohoto vnímání?

Při hledání odpovědi na tuto otázku je nutné se zamyslet: hmota sama o sobě nemá sebe-ovládající existenci. Hmota se skládá z vjemů a tím pádem z něčeho „umělého“. To znamená, že tyto vjemy musely být navozeny nějakou silou, z čehož vyplývá, že musely být stvořeny. Navíc jejich vznik musí být neustávající. Kdyby k jejich vzniku nedocházelo nepřetržitě a souměrně, tak by hmota zanikla a byla by ztracena. Dalo by se to přirovnat k televizi. Program v televizi bude promítat, dokud bude přijímat signál. Kdo má tedy za příčinu to, že naše duše vidí hvězdy, zem, rostliny, lidi, naše těla a vše ostatní?

Je jasné, že musí existovat Stvořitel. Ten, kdo stvořil veškerý hmotný svět, neboli souhrn vjemů, a nepřetržitě ve Své práci pokračuje. Stvořitel má zajisté věčnou moc a sílu, vždyť jeho tvorba je velkolepá pastva pro oči.

Tento Tvůrce se nám představil. Zprostředkoval nám Knihu a skrze tuto Knihu nám popsal Sám Sebe a svět, a vysvětlil nám, proč jsme byli stvořeni.

Tímto Stvořitelem je Bůh a jméno Jeho Knihy je Qur'an.

Následující verš nám vysvětluje, že nebe a země, tj. vesmír, jsou nestabilní. Jejich existence byla umožněna pouze díky Božímu zásahu. Bůh své dílo jednoho dne dokoná a tím pádem vše zanikne.

Bůh věru pevně třímá nebesa a zemi, aby se nesesuly; kdyby se sesuly, pak by je po Něm nikdo jiný nemohl udržet, a On soucitný je a odpouštějící (Kapitola 35: Stvořitel, Verš 41)

Jak již bylo zmíněno na začátku, někteří lidé nemají o Bohu žádné ponětí a představují si Ho jako nějakou figuru někde v nebi, která do zemských záležitostí nezasahuje. Tato domněnka pochází z přesvědčení, že se vesmír skládá z hmoty a že se Bůh nachází mimo tento hmotný svět někde v dalekých místech. Některá náboženství jsou na tomto klamném a nedostačujícím chápání o Bohu založena.

Nicméně my jsme se dozvěděli, že hmota se skládá z vjemů. A Bůh je jediná skutečná existence. Znamená to, že existuje pouze Bůh. Vše ostatní žije v Jeho stínu. Proto tedy nelze Boha nepovažovat za součást této globální hmoty. Bůh je zkrátka „všude“ a zahrnuje „všechno“. Tato realita je vysvětlena v Qur'anu následovně:

Bůh - není božstva kromě Něho, živého, trvalého! Nepadá naň ani dřímota, ani spánek, Jemu náleží vše, co na nebesích je i na zemi! Kdo může se u Něho přimluvit jinak, než s dovolením Jeho? On zná, co je před rukama jejich i co je za zády jejich, zatímco oni neobejmou z vědění Jeho nic leda to, co On chce. Trůn Jeho obepíná nebesa i zemi a střežení jich mu potíží nečiní - On vznešený je a mohutný! (Kapitola 2: Kráva, Verš 255)

To, že Bůh není omezený prostorem a že je přítomen ve všem kolem dokola, je zdůrazněno v dalším verši:

Bohu náleží východ i západ, a ať se obrátíte kamkoliv, všude je tvář Boží. A Bůh věru je všezahrnující, vševědoucí! (Kapitola 2: Kráva, Verš 115)

Fyzické bytosti jsou pouhé vněmy a proto Boha nedokáží vidět. Bůh ale vidí do všeho, co stvořil. V Koránu se o tom zmiňuje: „**Zraky lidí Ho nedosáhnou, leč On jich dosahuje; On bystrý je i dobře zpravený.**“ (Kapitola 6: Dobytek, Verš 103)

Znamená to, že náš zrak není schopen Boha postřehnout, ale Bůh je dokonale informován o našem vnitru, zevnějšku, vzhledu a myšlenkách. Neunikne mu jediná hláska, kterou vyslovíme a bez jeho přítomnosti bychom se nemohli ani nadechnout.

Zatímco v průběhu našeho života tyto smyslové vjemy sledujeme, ten nejbližší ze smyslů je nám pouze Sám Bůh. Tato skutečnost je odhalena v Koránu: „**My stvořili jsme člověka a dobře víme, co duše jeho mu našeptává. Vždyť blíže jsme mu než jeho tepna krční**“ (Kapitola 50: Qáf, Verš 16)

Jestliže si člověk myslí, že se jeho tělo skládá pouze z “fyzické hmoty”, tak nic nechápe. Jestliže považuje svůj mozek za své „já“, pak tedy usuzuje, že prostor, který nazývá vnějšek, je od něj vzdálen 20 – 30 cm. Nicméně pochopí-li, že hmota neexistuje a že všechno je pouze představivost, pak pro něj pojmy jako venku, uvnitř, blízko nebo daleko, ztratí význam. **Bůh ho obepnul a je mu infinitivně nejbliž.**

Bůh nás ve verši informuje, že je nám „**infinitivně nejbliže**“: “*Když se tě zeptají služebníci Moji na Mne, věz, že jsem blízko*” (Kapitola 2: Kráva, Verš 186). Následující verš se k tomuto faktu také vztahuje: “*A hle, pravili jsme ti: „Pán tvůj objímá lidi (ve vševědoucnosti své)!*” (Kapitola 17: Noční cesta, Verš 60).

Člověk je na omylu, když si myslí, že ten, kdo je mu nejbliže, je on sám. Bůh je nám kupodivu blíže než my sami sobě. Poukazuje na to ve verši: “*Proč tedy, až duše dostoupí do hrdla, nezasáhnete, zatímco k tomu přihlížíte - a My k tomu jsme blíže než vy, vy však Nás nevidíte*” (Kapitola 56: Nezvratná událost, Verš 83-85). Tím, že

to lidé nevidí na vlastní oči, prožívají svůj život, aniž by si tohoto neobyčejného faktu byli vědomi.

Na druhou stranu pro člověka, který není nic než pouhý stín, je nemožné, aby byl ve svých schopnostech a vůli na Bohu nezávislý. Verš: **”Zatímco je to Bůh, jenž stvořil vás i to, co jste udělali!”** (Kapitola 37: Stojící v řadách, Verš 96) poukazuje, že vše, co se nám přihodí, se uskutečňuje podle Boží vůle. V Koránu se o tom mluví v následujícím verši: **”A nevrhals ty, když jsi vrhal, nýbrž byl to Bůh, kdo vrhal** (Kapitola 8: Kořist, Verš 17). **Zdůrazňuje tu, že každá událost je pod kontrolou Boha. Člověk je pouze stín a proto sám o sobě tuto činnost házení neuskutečňuje. Nicméně Bůh dává tomuto stínu pocit “sám sebe”. Ve skutečnosti je to Bůh, který koná všechny skutky. Jestliže si někdo přivlastňuje skutky za svoje, tak evidentně klame sám sebe.**

Toto je realita. Člověk si to nechce přiznat a myslí si, že je na Bohu nezávislý, ale to na věci nic nemění. Samozřejmě i toto nerozumné popírání je opět pod kontrolou Boží vůle a přání.

(Moje myšlenka: Sestřičko zajímalo by mě zda ti to dává smysl s tím, že Bůh říká: “ A nevrhals ty, když jsi vrhal, nýbrž byl to Bůh, kdo vrhal”. Já jsem v životě slyšela a četla o těch nejbrutálnějších činech které člověk spáchal na dětech, dospělých nebo také zvířatech. A v žádném případě si nemyslím, že tyto skutky konal- ani to nedokážu napsat. Myslím si že to konal sám člověk kterému našeptával Satan. Až ti to vyjde napsala bys mi prosím jak to vnímáš ty?)

Všechno, co vlastníte, je ve skutečnosti jen iluze

Je zřejmé, že věda a logika došla k závěru, že „vnější svět“ nemá žádnou hmotnou realitu a že „vnější svět“ je souhrn obrázků, které Bůh naší duši neustále předkládá. Přesto lidé obvykle nezahrnují nebo spíše nechtějí zahrnovat všechno kolem nich jako součást „vnějšího světa“.

Zamyslete se nad tím upřímně a odvážně. Uvědomíte si, že váš dům, nábytek, nedávno koupené auto, kancelář, klenoty, bankovní účet, skříň, manžel, děti, kolegové, a vše ostatní, co vlastníte, je ve skutečnosti zahrnuto v tomto fiktivním vnějším světě, který pro vás byl nalinkován. Všechno, co vidíte, slyšíte nebo cítíte, zkrátka vše, co vnímáte všemi pěti smysly, je součástí tohoto „smyšleného světa“: hlas vašeho oblíbeného zpěváka, tvrdost židle, na které sedíte, parfém jehož vůni máte rádi, slunce, které vás zahřívá, květina s krásnými barvami, ptáček, který letí před vaším oknem, závodní člun, který se rychle pohybuje po vodě, vaše úrodná zahrada, počítač, který používáte pro vaši práci, nebo vaše repráky s nejpokročilejší technologií na světě...

Toto je realita, protože svět je pouhá sbírka vjemů, které vznikají za účelem toho, aby byli lidé testováni zkouškou života. Tyto vjemy, které nemají žádný skutečný protějšek, testují lidi v jejich časově omezených životech. Tyto vjemy jsou úmyslně presentovány jako přitažlivé a atraktivní. Tento fakt je zmíněn v Koránu:

Je okrášlena pro lidi láska vášnivá k ženám, k synům, k nahromaděným kintárům zlata a stříbra, k čistokrevným koním, ke stádům i k polím obdělaným. To vše je však jen užívání života pozemského, zatímco u Boha je útočiště nejkrásnější (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 14).

Většina lidí odhodí své náboženství, protože jsou zlákáni majetkem, bohatstvím, hromady zlata a stříbra, dolary, klenoty, bankovními účty, kreditními kartami, skříní plnou oděvů, nejnovějšími modely aut, zkrátka chtějí vlastnit, nebo o se o to snaží, všechny formy blahobytu. Soustředí se jen na tento svět, tím však zapomínají na další život. Jsou tak zaslepeni tváří tohoto „pěkného a lákavého světa“, že ani nedodrží modlitbu, nedávají almužnu chudým, a nevykonávají bohoslužbu, která by jim mohla zaručit blahobyt v dalším životě. Raději říkají: „Já mám jiné věci na práci“, „Já mám jiné zodpovědnosti“, „Nemám dost času“, „Musím dodělat spoustu věcí“, „Já s tím začnu až zítra“. A tak prožívají své životy ve snaze prosperovat pouze v tomto světě. V následujícím verši je tato snaha okomentována: „Znají jen vnější stránky života pozemského, zatímco k životu budoucímu jsou lhostejní“ (Kapitola 30: Byzantinci, Verš 7).

Závěr, ke kterému jsme v této kapitole dospěli, že všechno je jen obraz, má velice hluboký dopad na všechny touhy, jelikož je přehodnocuje na bezvýznamné. Vše, co lidé vlastní nebo touží vlastnit - bohatství namnožené nenasyceností, děti, na které mohou být pyšní, manželé, které považují za sobě nejbližší, přátelé, svá drahocenná těla, sociální postavení, které jim zaručuje nadřazenost, školy, které vystudovaly, procestované dovolené – to vše není nic než pouhá iluze. Tím pádem všechno úsilí, obětovaný čas a lakota se ukázaly být nevýnosné.

A proto lze říci, že si někteří lidé ze sebe bezděčně dělají blázny, když se chlubí svým bohatstvím a majetkem nebo svou „jachtou, helikoptérou, továrnou, podnikem, panstvím a nemovitostmi“, jako kdyby opravdu existovaly. Tito bohatí lidé, kteří vychloubavě projíždí své jachty, předvádí svá auta, neustále mluví o svém bohatství, si myslí, že je jejich pozice řadí do vyšších vrstev než ostatní a jsou přesvědčeni, že jsou úspěšní díky svému majetku. Měli by se doopravdy zamyslet, co to s nimi udělá, až pochopí, že jejich úspěch není nic než vidina.

Tyto situace jsou mnohokrát promítány také ve snech. V snu mají také domy, rychlá auta, velice vzácné klenoty, spoustu peněz a množství zlata a stříbra. Ve snu jsou také postaveni na vysokých funkcích, vlastní továrny s tisíci pracovníků, mají pravomoc vládnout mnoha lidem a chodí prvotřídně oblékáni. A přesně tak, jak směšně se člověk při probuzení cítí kvůli svému vychloubání ve snu, stejně směšně se bude cítit

ten, kdo se vychloubá svým majetkem na tomto světě, až pochopí, že jeho bohatství je pouhá iluze. Ať už sní nebo bdí, vše, co vidí jsou pouhé obrazy v jeho mysli.

Nápodobně, až si lidé uvědomí skutečnou realitu, budou se hanbit za to, jakým způsobem reagovali v mnoha situacích v tomto životě. Ten, kdo zlostně bojuje s ostatními, nervuje se, podvádí, bere úplatky, záměrně klame druhé, lže, chamtivě zamlčuje lidem jejich peníze, křivdí lidem, ponižuje a proklíná jiné, je agresivní, uctívá vysoké hodnosti, závidí druhým a je vychloubaný, se bude stydět, až si uvědomí, že to vše byl jen sen.

Bůh všechny tyto iluze stvořil a je Skutečný Vlastník všeho kolem nás. Tento fakt je zdůrazněn v Qur'anu:

Bohu náleží vše, co na nebesích je i na zemi, a Bůh objímá vše ve vědění Svém (Kapitola 4: Ženy, Verš 126).

Je nesmírně pošetilé zahodit náboženství kvůli vyumělkovaným touhám a přijít tak o věčný život.

V této chvíli je nutné si vysvětlit jednu věc. Netvrdí se zde, že „majetky, bohatství, děti, manželé, společenské postavení a přátelé beztak dříve nebo později zmizí, a proto nemají žádný význam“. Ale upozorňuje se zde, že „nic z toho, co vám patří, vlastně neexistuje, neboť to jsou pouhé sny složené z obrazů, kterými vás Bůh zkouší“. Povšimněte si, jaký je rozdíl mezi těmito dvěma tvrzeními.

Nicméně člověk si to právě teď nechce přiznat a raději klame sám sebe v domněnku, že všechno, co mu patří, je opravdové. Nakonec však každý zemře a až budeme znovuzkříšeni, bude mu najednou všechno jasné. V tento den „**zrak tvůj se dnes zaostřil**“ (Kapitola 50: Qáf, Verš 22) a my uvidíme všechno mnohem jasněji. Pakliže jsme strávili své životy honbou za nereálnými předměty, budeme si přát, abychom náš pozemský život nikdy nezažili a budeme říkat „*Ach, kéž by tato smrt byla konečná! K ničemu dnes mi není můj majetek a zanikla, daleko ode mne, pravomoc má!*“ (Kapitola 69: Nevyhnutelná, Verš 27-29)

Naopak ti, kteří jsou moudří, se pokusí porozumět nejhlubšímu smyslu vesmíru tady na tomto světě, zatímco mají stále čas. Jinak se budou uhánět celý život za sny a nakonec budou čelit nemilosrdnému trestu. V Koránu se píše o konečném stavu těchto lidí, kteří běhají za iluzemi tohoto světa a zapomínají na svého Stvořitele:

Skutky těch, kdož neuvěřili, jsou jako přelud na poušti: žíznivý jej pokládá za vodu, avšak když k němu přijde, shledá, že je to nicota; a najde tam Boha, který splatí mu plně účet jeho. A Bůh rychlý je v účtování (Kapitola 24: Světlo, Verš 39).

Logické nedostatky materialistů

Od začátku této kapitoly bylo jasně řečeno, že hmota nemá absolutní existenci, jak tvrdí materialisté, ale je spíše sbírkou smyslových dojmů stvořených Bohem. Materialisté se této evidentní realitě, která jejich filozofii podkopává, brání extrémně dogmatickým způsobem a předkládají nepodložená proti-tvrzení.

Například jeden z největších stoupců materialistické filozofie ve 20. století, zapálený marxista **George Politzer**, uvedl „příklad autobusu“ jako „největší důkaz“ pro existenci hmoty. Podle Politzera filozofové, kteří si myslí, že hmota je pouhý vjem, budou utíkat, když se na ně bude řídit autobus. A toto je důkaz fyzické existence hmoty.²³

Když se před dalším slavným materialistou Johnsonem zmínilo, že hmota je sbírka vjemů, snažil se „dokázat“ fyzickou existenci kamenů tím, že do nich kopal.²⁴

Podobný příklad je dáván **Friedrich Engelsnem**, rádcem Politzera a zakladatelem, spolu s Marxem, dialektického materialismu. Napsal: „**Kdyby koláče, které jsme snědli, byly pouhé vjemy, pak by nezastavily náš hlad**“.²⁵

Existují podobné příklady a některá silná tvrzení jako „**porozumíte existenci hmoty, až vám někdo vlepí facku**“, které se nachází v knihách slavných materialistů jako byl **Marx, Engels, Lenin**, a jiní.

Nespořádanost v chápání, která dala podnět těmto příkladům uváděných materialisty, tkví v tom, jak si přeložili vysvětlení „hmota je vjem“ za „hmota je trik světla“. Myslí si, že vjemy se omezeně vztahují pouze na zrak. Podle nich ostatní schopnosti, například dotek, mají fyzickou souvztažnost. Autobus, který někoho porazil, je pro ně důvodem říci: „vidíš, naboural a proto to není vjem“. Nerozumí tomu, že všechna vnímání prožitá během srážky autobusu, jako je tvrdost, náraz a bolest, jsou tvořena v mozku.

Příklad snů

Nejlépeším příkladem, jak tuto realitu vysvětlit, je na snu. Ve snu člověk může zažít velmi reálné zážitky. Může spadnout ze schodů, zlomit si nohu, mít vážnou autonehodu, uváznout pod autobusem, nebo se najíst koláčů a cítit se přejezený. Podobně jako v našich běžných životech tak i ve snu prožíváme události se stějně přesvědčivým smyslem pro realitu, a vyvolávají u nás stejné pocity.

Člověk, který sní, že byl poražen autobusem, může ve snu otevřít oči v nemocnici a myslet si, že je zraněný, avšak je to jen sen. Může také snít, že při autonehodě zemře, že andělé smrti vezmou jeho duši a že začne jeho posmrtný život. (Stejně tak je prožívána tato druhá událost v pozemském životě, kdy, stejně jako u snu, jde o vjemy.)

I ve snu člověk velmi ostře vnímá obrazy, zvuky, pocity síly, světla, barev a jiné pocity týkající se určité události. Vjemy prožívané ve snu jsou stejně intenzivní jako ty ve „skutečném“ životě. Koláč, který ve snu snědl, ho nasytí i přesto, že jde pouze o snící smyslový vjem. Pocit nasycenosti je v tomto případě také snící smyslové vnímání. Ve skutečnosti však člověk ve chvíli, kdy sní, leží ve své posteli. Nejsou kolem něj schody, ani dopravní provoz nebo autobusy. Osoba ve snu zažívá a vidí vjemy a pocity, které ve vnějším světě v tu chvíli neexistují. Fakt je, že události, které zažíváme, vidíme a cítíme v našich snech, nemají žádný fyzický protějšek ve „světě vnějším“. Tento fakt velmi jasně poukazuje na to, že „vnější svět“ v našich bdělých životech se také skládá z pouhých vjemů.

Zastánci materialistické filozofie, obzvláště **Marxisti**, se ohledně této reality, podstaty hmoty, rozčilují. Argumentují příklady z vyumělkovaných tvrzení **Marxe**, **Engelsna**, nebo **Lenina** a předkládají emocionální prohlášení.

Nicméně tito zastánci si musí myslet, že tato tvrzení lze prohlašovat i v jejich snech. I v jejich snech si mohou číst „Das Kapital“, účastnit se setkání, bojovat s policií, dostat nafackováno a cítit bolest po zranění. Ale kdybychom se jich zeptali, budou stejně tvrdit, že prožitky, které zažívají ve snu, se také skládají z „absolutní hmoty“ stejně tak, jako když bdí. I přesto, ať již v jejich snech nebo v běžných životech, stejně to, co vidí, prožívají, nebo pociťují, se skládá jen z vjemů.

Příklad o tom, jak jsou nervy souběžně spojeny

Zauvažujme nad příkladem autonehody, kde Politzer mluvil o někom, koho přejelo auto. Kdyby nervy zraněného člověka, které cestují díky pěti smyslům do jeho mozku, byly napojené k další osobě, například k Politzerovu mozku, a reagovaly by souběžně, pak v ten moment, kdy autobus udeřil do osoby, by narazil také do Politzera sedícího doma v onu dobu. Politzer by prožíval stejné pocity jako ta dotyčná osoba, která měla nehodu. Pro přirovnání je to úplně stejné, jako když dva různé reproduktory hrají tutéž muziku, protože jsou napojeny na jeden přehrávač. Politzer by cítil, viděl a zažil brzdění autobusu, náraz autobusu na jeho tělo, viděl by svou zlomenou ruku a krev, zlomeniny, jak vstoupuje do operačního sálu, tvrdost sádry a malátnost jeho ruky.

A kdokoliv jiný, kdo by s ním měl nervy souběžně propojené, by prožil nehodu od začátku až do konce stejně jako Politzer. Kdyby raněný muž spadl do kómatu, všem ostatním připojeným lidem by se stalo to samé. Navíc, kdyby byla všechna vnímání týkající se této autonehody zaznamenána nějakým přístojem a pak by se tyto vjemy přenášely opakovaně na nějakou osobu, ta osoba by cítila, jak ji autobus mnohokrát porazil.

Který z těchto autobusů narážejícího do lidí je tedy ten skutečný? Materialistická filozofie nemá na tuto otázku žádnou souhlasnou odpověď. Správná odpověď je, že všichni zažívají autonehodu do nejmenších detailů v jejich myslích.

Stejný princip se vztahuje i na příklady koláče a kamene. Kdyby Engels po přesycení z koláčů spojil nervy svých smyslových orgánů souběžně s mozkiem druhé osoby, ta druhá osoba by se také cítila přejedena ve chvíli, kdy Engels snědl koláče a byl nasycen. Kdyby Johnson, který cítil bolest v jeho noze poté, co zprudka kopl do kamene, připojil své nervy souběžně ke druhé osobě, tato osoba by cítila stejnou bolest.

Který koláč nebo který kámen je potom ten skutečný? Materialistická filozofie opět zaostává podat sjednocenou odpověď na tuto otázku. Správná a jednoznačná odpověď je, že oba dva, Engels a druhá osoba, jedli koláče v jejich myslích a cítili se přejezeni; i Johnson a druhá osoba si prožili kopání do kamene v jejich myslích.

Pozměňme příklad o Politzerovi: připojme nervy muže zraněného autobusem s Politzerovým mozkiem a ať teď místo Politzera sedí ten původně zraněný muž doma. V tomto případě si Politzer bude myslet, že do něj udeřil autobus, i přestože sedí ve svém domě. Ten původně zraněný muž nikdy neucítí, že byl sražen a bude si myslet, že sedí v Politzerově domě. Stejnou logiku lze aplikovat na příkladech o koláčích a kamenech.

Jak lze vidět, není možné, aby člověk své smysly obešel a osvobodil se od nich. V tomto ohledu je duše vystavena všem podobám fyzických událostí, i přestože nemá žádné fyzické tělo a žádnou materiální existenci a postrádá fyzickou váhu. Lidé to nedokáží pochopit, protože si myslí, že trojrozměrné objekty kolem nás jsou skutečné. Jsou si jistí, že tyto objekty opravdu existují, protože se spoléhají na vjemy, které jim zprostředkovávají jejich smyslovými orgány.

Slavný britský filozof David Hume vyjádřil svůj pohled na tuto věc následovně:

Za sebe mohu říci, že když vstupuji do důvěrna, které nazývám mé já, narazím vždy na nějaké zvláštní vnímání nebo tak něco, které je teplo nebo chlad, světlo nebo stín, láska nebo nenávisť, bolest nebo potěšení. Nikdy se za celý čas nepřistihnu bez vnímání, a nikdy nepostřehnu nic než vnímání.²⁶

Vznik vnímání v mozku není filozofie ale vědecký fakt

Materialisté prohlašují, že to, co my zde tvrdíme, je filozofický názor. Nicméně konstatování, že „vnější svět“ je sbírkou vjemů, není věc filozofie ale prostý vědecký fakt. Na lékařských školách se detailně vyučují předměty o vzniku obrázků a pocitů v mozku. Tato fakta dokázána vědou 20 století, obzvláště fyzikou, jasně ukazují, že

hmota nemá absolutní opravdovost a že, v jistém smyslu, každý z nás sleduje „obrazovku ve svém mozku“.

Každý, kdo uznává vědu, ať už je ateista, budhista, nebo někdo s jiným názorem, musí tento fakt přijmout. Materialista může popřít existenci Stvořitele, ale nemůže popírat tuto vědeckou skutečnost.

Neschopnost Karla Marxe, Friedricha Engelse, George Politzera a jiných tento jednoduchý a evidentní fakt pochopit je dodnes překvapující, ačkoli úroveň vědeckého chápání za jejich časů byla pravděpodobně nedostačující. V naší době je věda a technologie velmi pokročilá a nedávné objevy nám usnadňují tento fakt pochopit. Na druhou stranu, materialisté jsou zaplaveni strachem jednak z toho, že jim tento fakt dojde, i kdyby jen částečně, a jednak že si uvědomí, že to nepochybně zničí jejich filozofii.

Největší obavy materialistů

Materialisté z tureckých kruhů po určitý čas nevyjádřili žádnou reakci ohledně předmětu probíraného v této knize, jmenovitě, že hmota je pouhý vjem. Proto jsme získali dojem, že naše stanovisko nebylo dostatečně jasné a že potřebuje další vysvětlení. Nicméně zakrátko bylo odhaleno, že materialisté se kvůli popularitě tohoto předmětu cítili dost neklidně a začali z něho mít velké obavy.

Po nějakou dobu materialisté hlasitě upozorňovali na své obavy a paniku v různých publikacích, konferencích a sezváních. Jejich rozrušené a beznadějně projevy naznačují, že trpí vážnou inteligentní krizí. Už tak je pro ně obrovským šokem, že se vědecky zhroutila teorie evoluce, takzvaná základna jejich ideologie. Ještě větší šok je vidět, jak přichází o samotnou (fyzikální) hmotu, kterou považují za větší osvětlení než Darwinismus. Vypovídají o tom, že tento problém je pro ně „největší hrozbou“ a že naprosto „ničí jejich kulturní uspořádání“.

Jeden z těch, kdo nejotevřeněji vyjádřil úzkost a paniku, která v kruzích materialistů převládá, byl Renan Pekunlu, akademik a spisovatel pro časopis *Bilim ve Utopya* (Věda a Utopie). Tento časopis má za úkol obhajovat materialismus. Jak v jeho článkách v *Bilim ve Utopya* tak v odborných sezváních, kterých se účastnil, Pekunlu prezentoval knihu *Podvod evoluce* od Haruna Yahyi jako „hrozbu“ materialismu číslo jedna. To, co Pekunlu rozrušilo ještě více než kapitoly, které zneplatnily Darwinismus, byla část, kterou právě čtete. Pekunlu řekl svým čtenářům a publiku s pouze několika lidmi, aby se „nenechali unést očkovaním názorů idealismu a zůstali věrni materialismu“. Odkazoval se na citaci Vladimira I. Lenina, vůdce krvavé komunistické revoluce v Rusku. Pekunlu každému poradil, aby si přečetli Leninovu staletou knihu *Materialismus a empiriokriticismus* a opakoval Leninovy hlášky, „nezamýšlejte se nad touto věcí nebo sejdete z cesty k materialismu a budete unešeni

náboženstvím“. V článku, který napsal v již zmíněném časopisu, citoval následující řádky od Lenina:

Až začnete odmítat objektivní realitu, která je odrazem vědomí, přijdete o všechny zbraně v boji proti fideismu, protože vklouznete do agnosticizmu nebo subjectivismu - a to je právě to, co fideismus vyžaduje. **Stačí do léčky vlákat jediný drápek a je po ptáčkoví.** A všichni naši machisté se nechali zlákat idealismem, tj. zředěný pronikavý fideismus. Spadli do pasti v momentě, kdy přestali „vědomí“ považovat za ilustraci vnějšího světa a začali ho brát jako speciální „element“. Není to ničí vnímání, ničí mysl, ničí duchaplnost, ničí vůle.²⁷

Tato slova jasně dokazují, že skutečnost, kterou si Lenin polekaně uvědomil a poté chtěl odstranit, jak z jeho mysli tak z mysli svých „soudruhů“, i nadále stejným způsobem znepokojuje současné materialisty. Nicméně Pekunlu a jiní materialisté trpí ještě větší úzkostí; ví totiž, že tato skutečnost je nyní přednášena mnohem výslovnějším, sebejistějším a přesvědčivějším stylem, než tomu bylo před 100 lety. Je to poprvé ve světových dějinách, kdy je tento předmět vysvětlován silně neodolatelným způsobem.

Přesto však všeobecně velké zástupy materialistických vědců stále zaujímají velmi povrchní stanovisko proti dané skutečnosti - že „hmota není nic než iluze“. Předmět vysvětlený v této kapitole je **jeden z nejdůležitějších a nejvzrušujícíjších předmětů**, na které lze v tomto životě narazit. Nikdy předtím se jim nedostalo šance se s ničím tak závažným potýkat. Přesto reakce těchto vědců nebo způsob vyjadřování v jejich proslovech a člancích napovídají, že jejich pozorování je mělké a povrchní.

Reakce některých materialistů na tento diskutovaný předmět poukazuje, že jejich slepá zatvrzelost vůči materialismu jim natropila újmu v jejich logickém uvažování. Proto jsou tak daleko od pochopení tohoto předmětu. Například Alaattin Senel, rovněž akademik a spisovatel pro *Bilim ve Utopya*, vyjádřil podobné emoce jako Rennan Pekunla „**Zapomeňte zhroucení Darwinismu, vždyť pravou hrozbou je tento předmět**“. Jelikož tušil, že jeho vlastní filozofie nemá žádný základ, začal mít požadavky jako „dokažte, co tvrdíte!“ Zajímavější je, že sám napsal řádky, kde prozradil, že tento předmět, který považuje za hrozbu, nedokáže pochopit.

Například v článku, ve kterém výhradně diskutoval na toto téma, Senel akceptuje, že vnější svět je vnímán v mozku jako obraz. Nicméně pak pokračuje v tvrzení, že existují dva typy obrazů: ty, které mají fyzický protějšek a ty, které ho nemají, a že obrazy vztahující se k vnějšímu světu fyzický protějšek mají. Uvedl „příklad telefonu“ jako podporu v jeho tvrzení. Ve shrnutí napsal: „Nevím, zda obrazy v mém mozku mají nebo nemají protějšek ve vnějším světě, ale stejná věc platí, když mluvím po telefonu. Když mluvím po telefonu, tak nemohu vidět osobu, se kterou hovořím,

ale mohu si tuto konverzaci nechat potvrdit později, až dotyčnou osobu uvidím tváří v tvář“.²⁸

Tímto chce tento spisovatel vlastně naznačit: „Jestliže pochybujeme o našich vjemech, tak se můžeme přesvědčit tím, že se podíváme na samotnou hmotu a zkontrolujeme si její opravdovost“. Nicméně toto je evidentně mylná představa, protože není možné si hmotu jako takovou ohmatat. **Nikdy nemůžeme vyskočit z naší mysli a vidět, co je „venku“.** Zda-li hlas v telefonu má či nemá fyzický protějšek, lze potvrdit osobou na druhém konci. Nicméně toto ověřování je také jen pomyslnost, která se odehrává v naší mysli.

I tito lidé zažívají stejné události ve svých snech. Například Senel může ve svém snu vidět, jak s někým hovoří po telefonu a pak mu tuto konverzaci dotyčná osoba potvrdí. Pekunlu může ve svém snu čelit „vážné hrozbě“ a poučovat lidi, aby si přečetli Leninovy staré knihy. Avšak ať tito materialisté dělají, co dělají, nikdy nemohou popřít, že události, které ve svých snech prožili a lidé, se kterými tam mluvili, nejsou nic než představy.

Kdo nám pak tedy potvrdí, zda obrazy v mozku mají či nemají fyzický protějšek? Stínové bytosti v mozku? Pro materialisty je bezpochyby nemožné, aby objevili zdroj informací, který by dokázal poskytovat údaje týkající toho, co je mimo mozek (venku) a mít to potvrzené.

Někteří lidé připustí, že všechna vnímání jsou vytvořena v mozku, ale přitom si myslí, že je možné z mozku vystoupit „ven“ a ověřit si, že tato vnímání mají skutečný protějšek ve vnějším světě (pozn. překl. vnější svět tj. svět mimo mozek). Tyto domněnky poukazují, že rozumová kapacita těchto lidí je omezená a jejich úvahy jsou zkreslené.

Nicméně lidé s normální úrovní chápání a uvažování dokáží tento fakt snadno pochopit. Každý člověk při zamyšlení nad tímto tématem a s předsudky stranou si uvědomí, že naše smysly nám existenci vnějšího světa nepotvrdí. Vypadá to však že, zaslepená věrnost materialismu lidem deformuje jejich rozumovou výkonnost. A proto se dnešní materialisté v jejich odůvodňování dopouští vážných logických chyb stejně, jako tomu bylo u jejich předchůdců, kteří se snažili existenci fyzikální hmoty „dokázat“ kopáním do kamenů nebo pojídáním koláčů.

Je také nutno dodat, že to není nic zvláštního, neboť neschopnost chápání je typická vlastnost společná všem nevěřícím. V Koránu Bůh specificky upozorňuje, „že je to lid, jenž ničemu nerozumí“ (*Kapitola 5: Prostřený stůl, Verš 58*)

Materialisté spadli do největší pasti všech dob

V Turecku se v kruzích materialistů šíří atmosféra paniky a to jsme zde zmínili jen několik příkladů. Vypadá to, že materialisté stojí před naprostou porážkou, se kterou se nikdy dříve v historii nesetkali. Moderní věda prokázala, že fyzikální hmota je pouhý vjem a lze to vysvětlit velice jasným, přímým a efektním způsobem. Teď už to zůstává jen na materialistech, kdy uvidí a uznají, že se jim celý hmotný svět zhroutil, ve který tak slepě věřili a spoléhali.

Myšlenka, kterou materialisté zastávají, existovala od počátku lidstva. Jejich sebevědomí a víra v jejich filosofii jim dala podnět k tomu, aby se vzbouřili proti Bohu, svému Stvořiteli. Ustanovili scénář, ve kterém tvrdí, že hmota nemá žádný začátek ani konec a už vůbec ne Stvořitele. Boha arogantně zapřeli a své útočiště našli ve fyzikální hmotě, která je podle nich jediná věc, která skutečně existuje. Svou filosofií si byli tak jistí, že je nikdy nenapadlo, že by bylo možné předložit vysvětlení, které prokáže opak.

Proto byli tolik zaskočeni, když se v této knize dočetli o faktech týkajících se skutečné povahy fyzikální hmoty. Zde předložené stanovisko vyvrátilo samotný základ jejich filozofie a nenechalo jim žádný prostor pro další diskuzi. Rázem se jim vypařila fyzikální hmota, na které si založili všechny své myšlenky, životy, povýšenost a odmítnutí. **Jak může materialismus bez hmoty dál existovat?**

Jedna z vlastností Boha jsou jeho intriky proti nevěřícím. Toto je uvedeno ve verši: „*A chystali úklady, avšak i Bůh chystal úklady - a Bůh je nejlepší v strojení úkladů*” (Kapitola 8: Kořist, Verš 30)

Bůh na materialisty nastražil past tím, že je nechal domnívat, že hmota existuje. A tak je doslova ponížil. Materialisté považovali své majetky, prestiž, funkce, společenské zařazení a vše ostatní na světě za skutečnou realitu, na kterou se dá spolehnout. Proto také Boha odsunuli jako podřadného. Vychloubačně se proti Bohu vzbouřili a to jen přidalo jejich skeptičnosti. Mezitím se naprosto spoléhali na hmotu. Tím však omezili svou kapacitu chápání a proto si nedovedou domyslet, že Bůh je všude kolem nich. Bůh oznamuje, kam nevěřící svou hloupostí spějí:

Anebo o úklady usilují? Však nevěřící sami obelstěni budou (Kapitola 52: Hora Sinaj, Verš 42).

Historicky je toto pravděpodobně jejich největší porážka. Materialisté se povyšovali a vedli válku proti Bohu ve snaze předvést něco kolosálního. Ale byli podvedeni a utrpěli vážnou porážku. Ve verši: „*A takto jsme v každém městě umístili velmože jako hříšníky, aby tam úklady chystali; však neobelstí nikoho leda sebe samé, aniž o tom mají tušení*” (Kapitola 6: Dobytek, Verš 123) se píše, jak neuvědomělí jsou tito lidé, kteří se postavili proti svému Stvořiteli, a jak to s nimi skončí. V dalším verši se pojednává o tomtéž:

Snaží se oklamat Boha a ty, kdož uvěřili, avšak klamou jen sami sebe, aniž o tom mají tušení (Kapitola 2: Kráva, Verš 9)

Zatímco se nevěřící snaží o převrat, neuvědomují si jednu velmi důležitou věc, která je zdůrazněna v předchozím verši „*klamou jen sami sebe, aniž o tom mají tušení*“. Vždyť vše, co prožívají je pouhá představivost a tyto prožitky pro ně byly naplánovány. Všechny převraty, nad kterými pracují, jsou pouze obrazy vytvořené v jejich mozku stejně jako jejich ostatní počínání. Jejich bláhovost je nechala zapomenout na to, že před Bohem budou stát každý sám za sebe. Vskutku se ocitli v pasti svých vlastních mylných plánů.

Současní nevěřící, stejně jako jejich předchůdci, budou čelit realitě, která jim jejich mylné plány roztříští od samých základů. Ve verši: „*vždyť slabé jsou proti vám úklady satanovy*“ (Kapitola 4: Ženy, Verš 76) Bůh varuje, že tyto plány byly odsouzené ke zkáze od prvního dne jejich zrození. V dalším verši věřícím zvěstuje zprávu: „*neuškodí vám nikterak úklady jejich*“ (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 120).

V následujícím verši Bůh říká: „*Skutky těch, kdož neuvěřili, jsou jako přelud na poušti: žízňivý jej pokládá za vodu, avšak když k němu přijde, shledá, že je to nicota*“ (Kapitola 24: Světlo, Verš 39). Materialismus se také, jak uvádí tento verš, stane pro zastánce přeludem. **Až před sebou budou mít jiné vysvětlení**, budou ho považovat za pouhou iluzi. Bůh je tímto přeludem oklamal schválně. Vláká je do přesvědčení, že všechny sbírky obrazů jsou skutečné. Všichni tito „významní“ lidé, profesori, astronomové, biologové, fyzici, a ostatní bez ohledu na jejich pozici a postavení, jsou jednoduše jako malé děti oklamáni a hlavně poníženi, protože hmotu považovali za svého boha. Svou filozofii a ideologii založili na tvrzení, že souhrn vjemů je bezpodmínečný. Jejich tvrzení se stalo předmětem vážných diskuzí a takzvanou „intelektuální“ normou. Považovali se za velice osvícené při argumentaci o pravdě vesmíru ale především při dohadování ohledně Boha, a to i přestože mají nedostatečné vědomosti. Bůh v následujícím verši vysvětluje jejich situaci:

I strojili mu úklady, avšak i Bůh strojil lest a Bůh nejlépe umí strojit lest (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 54)

Před mnoha spiknutími je možné se zachránit; nicméně Bůh je ve Svém záměru s nevěřícími tak neústupný, že není úniku. Nezáleží na tom, jak moc se budou snažit nebo kam se budou odvolávat, nemají kromě Boha žádného zachránce. Bůh o tom mluví v Koránu: „*A nenaleznou vedle Boha ochránce ani pomocníka žádného*“ (Kapitola 4: Ženy, Verš 173)

Materialisté nikdy nečekali, že do takové pasti spadnou. Mysleli si, že díky všem prostředkům 20. století se jejich sebezapření utvrdí a že stáhnou lidi na svou stranu. Bůh tuto neutichající mentalitu nevěřících a jejich konec popisuje v Koránu následovně:

A strojili úklady, ale také my jsme lest připravili, aniž o tom měli tušení. A pohled, jaký byl konec jejich úkladů: zahubili jsme je i s lidem jejich vším! (Kapitola 27: Mravenci, Verš 50-51).

Jinými slovy tyto verše mají následující význam: materialisté si uvědomí, že vše, co jim kdy patřilo, byly pouhé mylné představy, a proto jim **bylo všechno zničeno**. Budou svědky toho, jak jim skrze prsty proplouvají jejich majetky, továrny, zlato, dolary, děti, manželé, přátelé, pozice a hodnosti, a dokonce jejich vlastní těla a vše o čem si mysleli, že existovalo, a poté budou „zničeni“, přesně jak je psáno v 51. verši Surat an-Naml. V tomto okamžiku už nebudou žádnými fyzickými tělesy, ale dušemi.

Není divu, že je to pro materialisty nejhorší možná situace. Podle jejich slov se skutečnost, že všechno jejich majetek byl pouhý klam, dá popsat jen jako smrt před pozemskou smrtí.

Tato skutečnost je nyní ponechala tváří v tvář Bohu. Bůh nás ve verši, *“Nech Mne s tím, jehož jsem Já jediný stvořil”*, nabádá, abychom nezapomněli na to, že každá lidská bytost stojí v Jeho přítomnosti sama za sebe (*Kapitola 74: Rouchem přikrytý, Verš 11*).

Toto významné varování se opakuje v mnoha jiných verších:

Přicházíte k nám nyní osamělí tak, jak jsme vás poprvé stvořili, a zanecháváte za sebou vše, čím jsme vás obdarovali (Kapitola 6: Dobytek, Verš 94).

A všichni k Němu přijdou v den zmrtvýchvstání jako jedinci (Kapitola 19: Marie, Verš 95).

Lze si to přebrat následovně: ti, kdo uctívali hmotu jako svého boha, existují jen díky Bohu a k Němu se také vrátí. Bůh si jejich vůli podřídil, ať se jim to líbí nebo ne. I když to nechtějí pochopit, čeká na ně Den Zúčtování, kdy bude každý za své činy souzen.

Závěr

Jednu z největších pravd, kterou se kdy v životě dozvíte, se týká právě předmětu, který jsme zde probírali. Bylo dokázáno, že celý hmotný svět je ve skutečnosti jen

„**život ve stínech**“. Proto se tento předmět stal klíčovým zvratem ve schopnosti pochopit Boha a Jeho stvoření a porozumět, že On je jediná absolutní existence.

Člověk, který tuto věc pochopí, si uvědomí, že svět není takový, jak si ho většina lidí představuje. Svět není bezvýhradním místem s opravdovou existencí, jak předpokládají ti, kteří se bezcílně toulají po ulicích, zapojují se do rvaček v hospodách, předvádí se v luxusních kavárnách, chvástají se svými majetky nebo zasvěcují své životy bezcenným aktivitám. Svět je pouze souhrnem vnímání, iluzí. Všechny výše zmíněné osoby jsou pouze stínové bytosti, které tato vnímání sledují ve svých myslích, ale neuvědomují si to.

Toto pojetí je velmi důležité, jelikož vykořeňuje **materialistickou filozofii**, která existenci Boha popírá, a dohání ji tak k jejímu zániku. A proto materialisté jako **Marx, Engels, a Lenin** zpanikařili, rozčilovali se a varovali své následovníky, aby nad tímto tématem „nepřemýšleli“, až jim o něm bude řečeno. Tito lidé jsou tak duševně nevyzrálí, že ani nemohou pochopit, že vjemy vznikají v mozku. Myslí si, že svět, na který se dívají skrze svůj mozek, je „vnější svět“ a nevidí očividné důkazy, které to vyvracejí.

Tato neinformovanost vyplývá z toho, že Bůh nevěřícím moudrost nadělil poskromnu. Bůh v Koránu praví, „**mají srdce, jimiž nic nechápou, a mají oči, jimiž nic nevidí, a mají uši, jimiž nic neslyší. Podobají se dobytku, ba jsou ještě zbloudilejší - a to jsou ti, kdož jsou lhostejní!**“ (Kapitola 7:Rozpoznání, Verš 179).

Chcete-li nad tímto tématem více zhloubat, můžete použít sílu vašeho osobního přemítání. Je nutné, abyste se soustředili, zaostřili vaši pozornost a zapřemýšleli nad mechanismem, kterým vidíte objekty kolem vás a jaké jsou na dotek. Máte-li všímavou mysl, pak ucítíte, že ta inteligentní bytost, která vidí, slyší, dotýká se, myslí, a čte tuto knihu v tuto chvíli, je pouze duše. Je to duše, kdo na obrazovce sleduje vjemy, které se nazývají „hmota“. Člověk, kterému se to podařilo pochopit, se může považovat za někoho, kdo se vystěhoval ze sféry hmotného světa, která zaslepila většinu lidstva, a vstoupil do sféry skutečné existence.

V průběhu historie si tuto skutečnost uvědomilo spousta teistů i filozofů. Islámští intelektuálové jako Imam Rabbani, Muhyiddin Ibn al-'Arabi a Mawlana Jami k tomu dospěli díky znamení z Koránu a zapojejím svého úsudku. Někteří západní filozofové jako George Berkeley dospěli ke stejnému závěru přes logiku. Imam Rabbani napsal v jeho Maktubat (Dopisy), že celý materiální vesmír je „iluze a předpoklad (vjem)“ a že jediná absolutní existence je Bůh.

Bůh... Esence těchto tvorů, které stvořil, není nic než prázdnota... On stvořil všechno, co patří do sféry **smyslů a představ**... Existence vesmíru se nachází ve

sféře smyslů a představ, a není hmotná... Ve skutečnosti není venku nikdo kromě Nejvyšší Bytosti (Kdož je Bůh).²⁹

Imam Rabbani výslovně uvedl, že všechny obrazy, které se před člověkem rozprostírají, jsou pouze iluze a nemají „venku“ žádné obdoby.

Tento fiktivní cyklus je zobrazen v představách. Lze vidět do jaké míry je to zobrazeno, ale jen **okem myslí**. Navenek se zdá, jako by to bylo viděno okem hlavy. Avšak tak tomu není. Venku to nemá ani jmenovatele, ani po tom není stopy. Venku o tom není ani zmínka. Dokonce i obličej osoby odrážený v zrcadle je na tom stejně. Venku nemá žádnou obdobu. Není pochyb o tom, že jeho **věřuhodnost** a obraz je pouze **představivost**. Bůh ví nejlépe.³⁰

Mawlana Jami ustanovil stejný závěr, ke kterému došel tím, že se řídil znamením z Koránu a svým rozumem: „**Vše co se nachází ve světě jsou jen smysly a představy**. Jsou buď jako odrazy v zrcadlech nebo stíny“.

Nicméně, počet těch, kteří tento koncept v minulosti pochopili je omezený. Velcí učenci jako byl Imam Rabbani napsali, že by nebylo moudré tuto skutečnost rozhlášovat mezi davy lidí, protože většina z nich není schopna to vstřebat.

Ve dnešní době se to stalo empirickým faktem podloženým důkazy, které předkládá věda. Poprvé v historii je tento fakt, že vesmír je pouhý stín, vysvětlen velice konkrétním, srozumitelným a explicitním stylem.

Z tohoto důvodu **bude 21. století historickým zlomem**, kdy lidé všeobecně pochopí božské reality a poženou se k Bohu, jediné Absolutní Existenci, v davech. Materialistické krédo 19. století bude zařazeno k hromadě smetí historie. Boží existence a stvoření bude přijato, nekonečno a věčnost bude pochopena, lidstvo se osvobodí od století starých závojevů, podvodů a pověr, které je zaslepovaly.

Není možné, aby tomuto nevyhnutelnému posuvu kupředu stál v cestě nějaký stínový život.

RELATIVNOST ČASU A REALITA OSUDU

Vše, co se týká výše zmíněného, dokazuje, že "trojrozměrný prostor" ve skutečnosti neexistuje, že to je předsudek založen pouze na vnímání, a že člověk vede celý svůj život v "bezprostornosti". Tvrdit opak by bylo jako zastávat pověřčivou domněnku, která by měla od logiky a vědecké pravdy velice daleko. Neexistuje totiž žádný solidní důkaz, který by existenci trojrozměrného hmotného světa dokázal.

Tímto se vyvrací zásadní předpoklad materialistické filozofie, která si zakládá na teorii evoluce, předpoklad, že hmota je absolutní a věčná. Druhý předpoklad, ve kterém si materialistická ideologie hová, je, že čas je absolutní a věčný. Toto je stejná pověra jako ta první.

Vnímání času

To, co vnímáme jako čas, je ve skutečnosti metoda, kterou se porovnává jeden moment s dalším. Lze to vysvětlit na příkladu. Tak třeba, když člověk zaklepe na předmět, uslyší specifický zvuk. Když zaklepe na stejnou věc o pět minut později, uslyší další zvuk. Dobu mezi prvním a druhým zvukem nazývá "čas". Nicméně ve chvíli, kdy slyší druhý zvuk, první zvuk už není nic než pouhá představivost v jeho mysli. Stává se pouze útržkem informace v jeho paměti. Člověk vnímá pojem "čas" tak, **že porovnává okamžik, který právě prožívá, s událostmi ve své paměti. Kdyby k tomuto porovnání nedocházelo, pak by ponětí o čase nemohlo existovat.**

Člověk dělá podobná srovnání, když vidí někoho vstoupit dveřmi do místnosti a usedat uprostřed místnosti do křesla. Mezitím, než si dotyčný sedne do křesla, se v mozku uschovají informace, které zpětně dokáží promítat události od okamžiku, kdy dotyčný otevřel dveře, vstoupil do místnosti a než si usedl do křesla. Vnímání času nastane, když člověk začne porovnávat tyto informace s mužem, který sedí v křesle.

Ve stručnosti, **čas začne existovat v okamžiku, kdy začneme porovnávat informace uložené v mozku.** Kdyby člověk neměl paměť, pak by jeho mozek neměl co promítat, a pojem o čase by nikdy nebyl zaznamenán. Jediný důvod proč někdo tvrdí, že je mu třicet let, je protože jeho paměť nashromáždila informace, které se týkají těchto třiceti let. Kdyby jeho paměť neexistovala, tak by si uplynulých 30let nemohl vybavit a prožíval by jen okamžiky, které se právě uskutečňují.

Vědecké vysvětlení nadčasovosti (věčnosti)

Zkusme tento předmět objasnit tím, že uvedeme, jak si ho vysvětlovali různí vědci a učenci. Profesor genetiky François Jakob, slavný intelektuál a nositel Nobelovy ceny, píše v své knize *Le Jeu des Possibles* (Možné a Skutečné) o času plujícíím pozpátku:

Filmy, které jsou promítány pozpátku, nám umožňují si **představit svět, ve kterém by čas plynul pozpátku**. Svět, ve kterém se mléko vylévá ze šálku s kávou směrem zpět do krabice od mléka; svět, ve kterém jsou světelné paprsky vysílány ze zdi a shromažďovány v centru gravitace namísto toho, aby tryskaly ze světelného zdroje; svět, ve kterém kámen skáče z vody do dlaně za doprovodu udivující spolupráce nespočetných kapek vody. **V tomto světě, kde čas má opačné vlastnosti, by procesy v našem mozku a paměť ukládající informace, měly podobnou zpětnou funkci**. To stejné platí pro minulost i budoucnost a svět se nám bude jevit přesně tak, jak se nám jeví teď.³¹

Svět nefunguje tak, jak bylo nahoře popsáno, protože náš mozek je zvyklý na jistý sled událostí a my očekáváme, že čas běží vždy kupředu. Nicméně toto je rozhodnutí stanovené v mozku a je relativní. Ve skutečnosti nemůžeme nikdy vědět, jak čas ubíhá nebo jestli vůbec ubíhá či nikoli. Toto naznačuje fakt, že čas není absolutní úkaz, ale spíše druh vnímání.

Relativnost času je skutečnost, která byla potvrzena jedním z nejdůležitějších fyziků 20. století, Albertem Einsteinem. Lincoln Barnett, napsal v jeho knize *Vesmír a Dr. Einstein*:

Společně s absolutním prostorem odhodil Einstein pojetí absolutního času - stabilního, neměnného, neúprosného a univerzálního plynutí času, který proudí z nekonečné minulosti do nekonečné budoucnosti. Mnoho nejasností, které obklopovaly Teorii Relativity, pramenilo z lidského zdráhání si uvědomit, že **pocit času, stejně jako pocit barev, je forma vnímání**. Stejně jako je prostor pravděpodobným uspořádáním materiálních objektů, tak čas je jednoduše pravděpodobná posloupnost událostí. Subjektivitu času nejlépe vyjádřil sám Einstein: "Prožitky jednotlivců se nám zdají být seřazeny podle sledu událostí; při tomto procesu jsou jednorázové události, na které si vzpomeneme, zorganizovány podle kategorií 'dříve' a 'později'. Pro každého jednotlivce proto existuje 'Já-čas' neboli subjektivní čas. Ten je sám o sobě neměřitelný. Já vskutku mohu spojit čísla s událostmi, a to takovým způsobem, že větší číslo je spojováno s pozdější událostí než-li s dřívější."³²

Einstein sám poukázal, jak uvádí Barnettova kniha: "prostor a čas jsou druhy intuice, které již nadále nelze oddělovat od vědomí stejně jako od našeho pojetí o barvě, tvaru nebo velikosti". Podle Teorie Obecné Relativity: "Odstraníme-li posloupnost událostí, podle které měříme čas, pak čas nemá žádnou nezávislou existenci."³³

Jelikož čas spočívá v vnímání, závisí zcela úplně na vnímání a je proto relativní.

Rychlost, jakou čas utíká, se liší podle toho, na jaké měřítko se odvoláváme. V lidském těle nejsou žádné přirozené hodiny, které by přesně ukazovaly, jak rychle čas ubíhá. Lincoln Barnett napsal: "Tak jako by bez oka neexistovala věc jako je barva, protože nám ji oko dokáže zprostředkovat, tak ani okamžik ani hodina ani den nejsou nic bez události, která se na ně otiskne".³⁴

Relativnost času je naplno prožívána ve snech. Zatímco si myslíme, že prožíváme vidiny ve snech, které trvají i několik hodin, ve skutečnosti trvají jen několik minut nebo několik sekund.

Zamysleme se nad příkladem, který nám to lépe vysvětlí. Představme si, že jsme v pokoji s jedním oknem, které bylo specificky navrženo a zůstaneme zde po určitou dobu. V místnosti jsou hodiny, které nám ukazují kolik času již uplynulo. Z okna můžeme zároveň sledovat, jak v určitých intervalech vychází a zachází slunce. Až se nás za několik dní zeptají, jak dlouho jsme v tom pokoji strávili, naše odpověď bude záležet jednak na zachovaných informacích ze sledování hodin a jednak z výpočtů, kolikrát slunce vyšlo a zašlo. Řekněme, že jsme odhadli, že jsme v pokoji strávili tři dny. Nicméně až nám osoba, která tento pokus připravila, řekne, že jsme v místnosti strávili jen dva dny a že slunce, které jsme oknem pozorovali, bylo uměle vyvoláno simulačním přístrojem a že ty hodiny v místnosti byly naschvál regulovány tak, aby pracovaly rychleji, pak náš výpočet nemá žádný význam.

Tento příklad potvrzuje, že informace, které máme o rychlosti ubíhajícího času, záleží na relativních referencích. Relativnost času je vědecký fakt dokázaný také vědeckou metodologií. **Einsteinova Teorie Obecné Relativity** tvrdí, že rychlost času se mění v závislosti na rychlosti objektu a jeho pozice v gravitačním poli. Jak rychlost stoupá, čas se zkracuje a zhušťuje: zpomalí jakoby na úroveň "zastavení".

Pokusme se to vysvětlit příkladem daným Einsteinem. Představme si dvojčata, jedno z nich zůstane na zemi zatímco druhé odcestuje do vesmíru při rychlosti podobné rychlosti světla. Až se cestovatel vrátí, uvidí, že jeho bratr zestárnul mnohem rychleji než on. Je to z toho důvodu, že čas ubíhá o hodně pomaleji pro osobu, která se pohybuje rychlostí blízkou rychlosti světla. Zauvažujme nad otcem, který cestuje ve vesmíru a jeho synem, který zůstane na zemi. Když otec odcestoval, bylo mu dvacet sedm let a jeho synovi byly tři roky. Když se otec vrátil na zem o třicet let později (pozemských let), bylo mu pouze třicet, zatímco jeho synovi už bylo třicet tři let.³⁵ Tato relativnost času není způsobena zpomalením nebo zrychlením hodin nebo zpomalením mechanické pružiny. Ale jde spíše o následek rozlišných operačních období celého systému materiální existence, který se prohlubuje až k pod-atomovým částicím (pozn. překl. částice menší než je atom). Jinými slovy dotyčná osoba nebude prožívat zkracování času, jako kdyby se jednalo o zpomalený film. V tomto prostředí, kde se čas zkracuje, úplně všechno, ať srdeční tep, obnova buněk, tak i funkce mozku atd., bude fungovat pomaleji než u nejpomalejší osoby na zemi. Nicméně dotyčná

osoba prožívá svůj život, aniž by si vůbec zkracování času všimla. Teprve až dojde k porovnávání, pak bude možné si účinků zkracování všimnout.

Relativnost v Koránu

Tato zjištění moderní vědy nás vedou k závěru, že **čas není absolutní fakt, jak tvrdí materialisté, ale jen relativní vnímání**. Nejzajímavější na tomto faktu objeveném vědou teprve ve 20. století je, že byl lidstvu odhalen již před čtrnácti stoletími a to v Koránu. Korán na relativnost času odkazuje v různých verších.

V Koránu je možné najít mnoho veršů o tomto vědecky podloženém faktu, že čas je psychologické vnímání závislé na událostech, prostředí a podmínkách. Korán například informuje, že lidský život je velmi krátká doba:

*V ten den, kdy On vás zavolá a vy odpovíte voláním chvály Jeho, usoudíte, že zůstali jste (na tomto světě) **jen maličko** (Kapitola 17: Noční cesta, Verš 52).*

*A v den, kdy Bůh je shromáždí, bude jim připadat, jako by na zemi nestrávili **ani hodinu jednu ze dne**, a poznají se vzájemně (Kapitola 10: Jonáš, Verš 45).*

Některé verše ukazují, že lidé vnímají čas různě a někdy považují velmi krátkou dobu za velice zdlouhavou. Následující rozhovor lidí v Onen Soudný Den je toho dobrým příkladem:

*A pak se Bůh otáže: „Jaký počet let jste na zemi setrvali?“ Odpovědí: „Setrvali jsme tam **den či jeho část**. Zeptej se těch, kdož počítat umějí!“ I odpoví: „Setrvali jste tam pouze dobu nepatrnou, ach, kéž byste byli věděli! (Kapitola 23: Věřící, Verš 112-114).*

V jiných verších Bůh uvádí, že čas plyne v různých prostředích jiným tempem.

*A vyžadují na tobě, abys usplnil příchod trestu, avšak Bůh slib Svůj nezruší. **A jeden den je věru u Pána tvého jako tisíc let z těch, jež vy počítáte** (Kapitola 22: Pouť, Verš 47).*

*Stoupají k němu po nich andělé i duch **v den, jehož délka let padesát tisíc měří** (Kapitola 70: Stupně, Verš 4).*

*On rozkaz z nebe na zem usměřňuje a ten pak k Němu vystoupí **v den, jehož délka - podle počítání vašeho - tisíc let činí** (Kapitola 32: Padnutí na zem, Verš 5).*

Tyto verše jasně zdůrazňují relativnost času. Tento důkaz, který byl teprve nedávno vědci ve 20. století odhalen, byl komunikován lidem již před 1,400 lety v Koránu. Toto je znamení, že Korán byl seslán od Boha, který ovládá všechnen čas a prostor.

Mnoho jiných veršů v Koránu odhaluje, že čas je vjem. Je to obzvláště evidentní v příbězích. Bůh například nechal společníky jeskyně, kteří patřili ke skupině věřících lidí zmíněných v Koránu, v hlubokém spánku po více než tři století. Když se tito lidé vzbudili, mysleli si, že prospali pouze krátkou chvíli a nedokázali odhadnout, jak dlouho vlastně spali:

A zakryli jsme uši jejich v jeskyni té během roků mnohých, potom jsme je vzkřísili, abychom poznali, která z obou stran lépe odhadne délku pobytu jejich (Kapitola 18: Jeskyně, Verš 11-12).

A tak jsme je vzkřísili, aby se jeden druhého vyptávali. I pravil jeden z nich: „Jak dlouho jsme zde setrvali?“ Odpověděli: „Setrvali jsme zde den či část dne jednoho.“ (Nakonec) řekli: „Pán náš zná nejlépe, jak dlouho jsme zde zůstali... (Kapitola 18: Jeskyně, Verš 19).

Situace, o které se hovoří v níže uvedeném verši, také dokazuje, že čas je ve skutečnosti pouze psychologický vjem:

Anebo jsi neviděl toho, jenž prošel okolo místa, jež zničeno bylo do základů, a zvolal: „Jak by mohl Bůh opět přivést k životu toto město poté co je mrtvé?“ A usmrtil jej Bůh na sto let, potom jej vzkřísil a zeptal se jej: „Jak dlouho jsi takto setrval?“ Odvětil: „Setrval jsem tak den anebo část dne.“ - „Nikoliv,“ odvětil Pán, „setrvals tak sto let. Pohled' na potravu svou a nápoj svůj - nejsou zkaženy! A pohled' na osla svého! A věru jsme tě učinili znamením pro lidi. A pohled' na tyto kosti, jak je zvedneme a potom je masem obalíme!“ A když se mu to stalo jasným, zvolal: „Nyní vím, že Bůh je mocný nad věcmi všemi!“ (Kapitola 2: Kráva, Verš 259).

Tento verš jasně zdůrazňuje, že Bůh, který čas stvořil, jím není omezen. Na druhou stranu člověk je časem, který mu Bůh stanovil, svázán. Z veršů je vidět, že člověk není schopný ani vědět, jak dlouho spal. Za těchto okolností je velmi nesmyslné tvrdit, že čas je absolutní (jak materialisté v jejich dezorientovaném myšlení tvrdí).

Osud

Tato relativnost času objasňuje velmi důležitou věc. Relativnost je tak proměnná, že období, které se nám jeví, že mělo trvání miliardy let, mohlo z jiného pohledu trvat jen vteřinu. Navíc enormní časová epocha od počátku světa až po jeho konec nemusela trvat ani vteřinu, ale jen zlomek vteřiny v jiné časové dimenzi.

Toto je vlastní základ u pojmu o osudu - pojmu, kterému většina lidí dobře nerozumí, obzvláště materialisté, kteří ho popírají úplně. Osud je dokonalá znalost všech událostí minulosti nebo budoucnosti, kterou vlastní jenom Bůh. To, proč většina lidí nechápe autentičnost osudu, je protože pochybují o tom, že by Bůh dopředu věděl o událostech, které se ještě neuskutečnily. Nicméně "tyto události jsou ještě neuskutečnění" pouze podle nás. Bůh není vázán časem nebo prostorem, neboť je Sám vytvořil. Z tohoto důvodu **je pro Boha minulost, budoucnost, a přítomnost stejná; pro Něj už všechno nastalo a skončilo.**

Lincoln Barnett vysvětluje v knize *Vesmír a Dr. Einstein*, jak Teorie Obecné Relativity k tomuto závěru dospěla. Podle Barnetta, vesmír lze "udržet v jeho celistvé velkoleposti pouze díky vesmírnému intelektu".³⁶ Vůle, kterou Barnett nazývá "vesmírný intelekt", je moudrost a znalost Boha, který celému vesmíru triumfuje. Stejně jako my snadno vidíme začátek, střed, konec a všechny jednotlivé mezičlánky pravítka jako jeden celek, Bůh vidí čas, kterému jsme podměnjeni, jako jeden okamžik přímo od jeho začátku až k jeho konci. Avšak lidé vidí svůj osud, který pro ně Bůh stanovil, až podle toho, jaké životní události jim čas přináší.

Je také důležité upozornit na povrchnost týkající se překrouceného chápání osudu, která v naší společnosti převládá. Tato zkreslená víra v osud je pověra, která propaguje, že Bůh sice pro každého člověka určil "osud", ale lidé tento osud mohou někdy změnit. Například lidé ledabyle prohlašují, že pacient „odvrátil svůj osud“, protože málem zemřel. Nikdo není schopný změnit svůj osud. Člověk, který málem zemřel, se smrti vyvaroval, protože ještě nenastal jeho čas. Paradoxně tito lidé, kteří klamou sami sebe tvrzením, že „porazili svůj osud“, by měli tvrdit, že to naopak právě byl jejich osud, že přežili.

Pro Boha je osud věčná znalost. Bůh vidí čas jako jediný moment a ovládá všechny čas i prostor. Pro Boha je vše předurčené a dokončené osudem. Z Koránu se lze také dozvědět, že pro Boha existuje pouze jeden čas: některé incidenty, které se nám jeví, že se teprve budou dít v budoucnosti, jsou v Koránu popsány takovým způsobem, jako by se staly už dávno. Například verše, které popisují vyúčtování, které lidé budou muset před Bohem v posmrtném životě obhajovat, jsou uvedeny jako události, které se dávno udály:

*A bude **zatroubeno** na pozoun poprvé a budou **zasaženi** všichni, kdož na nebesích a na zemi jsou, kromě těch, které Bůh bude chtít ušetřit. A potom bude **zatroubeno** podruhé, a hle, vstanou všichni a budou se rozhlížet. A **rozzáří** se země světlem Pána svého a rozložena bude kniha; a **předvedení** budou proroci a svědkové a **bude rozsouzeno** mezi nimi podle pravdy a nebude jim **ukřivděno**... A **budou hnáni** ti, kdož nevěřili, do pekla po skupinách... A **budou pobídnuti** ti, kdož byli bohobojní vůči Pánu svému, do ráje po skupinách. (Kapitola 39: Skupiny, Verše 68-73)*

Jiné verše týkající se tohoto předmětu:

A každá duše se dostaví majíc s sebou průvodce a svědka jednoho. (Kapitola 50: Qáf, Verš 21)

A nebe se rozpolítí a bude zející toho dne (Kapitola 69: Nevyhnutelná, Verš 16)

A odměnil je za to, co vytrpěli, zahradou rajskou a oděvy z hedvábí; tam na poduškách odpočívají budou a nespáří tam ani slunce žár, ani mráz spalující (Kapitola 76: Člověk, Verše 12-13)

Tehdy předvedeno bude peklo tomu, kdo uvidí (Kapitola 79: Vytrhující, Verš 36)

*Dnes však se nevěřícím **posmívají** ti, kdož věřili (Kapitola 83: Zkracující míru, Verš 34)*

A provinilí spatří oheň pekelný a usoudí, že doň budou svrženi a nenaleznou z něho úniku (Kapitola 18: Jeskyně, Verš 53)

(Pozn.překl., záleží na překladu času budoucího a minulého v Koránu)

Jak lze vidět, události, které se budou konat po naší smrti (z našeho hlediska) jsou v Koránu přiblíženy jako příběhy, které se již v minulosti konaly. Bůh není vázán relativním časovým rozpětím, kterým jsme my omezeni. Bůh tyto věci stanovil v bezčasovosti: lidé už tyto věci vykonali a všechny tyto události už byly prožité a skončené. Bůh v následujícím verši sděluje, že je obeznámen s každou událostí, ať velkou či malou, a je zaznamenána v knize.

A ať v jakémkoliv budeš postavení a ať cokoliv budeš z Koránu čísti a ať cokoliv budete z činů dělat, My svědky vašimi budeme, když to budete podnikat a neunikne Pánu tvému ani váha zrnka prachu na zemi a na nebi, ba ani nic menšího či většího - aniž by to bylo zapsáno v Písmu zjevném (Kapitola 10: Jonáš, Verš 61)

Obavy materialistů

Záležitosti, o kterých tato kapitola pojednávala, jmenovitě o věruhodnosti hmoty, bezčasovosti a bezprostornosti, jsou opravdu velice jasné. Jak již bylo zmíněno, v žádném případě nejde o nějaké filozofické nebo myšlenkové postoje ale o **vědecké výsledky, které nelze popřít**. Důkazy týkající se tohoto předmětu, stejně jako technická realita, nepřipouští žádné jiné racionální nebo logické vysvětlení: vesmír je iluzivní prostor, který se skládá z hmoty, a ve kterém žijí všechny bytosti. Je to soubor vnímání.

Pro materialisty je to těžké pochopit. Vrátime-li se například k Politzerovu příkladu o autobusu: i přestože Politzer technicky věděl, že z prostoru vjemů nelze vyskočit ven, připustil to jen v určitých případech. Podle Politzera se události konají v mozku až do srážky s autobusem. Jakmile dojde ke srážce, věci vystoupí z mozku a přemění se na fyzickou realitu. Tento názor má jasnou logickou závadu. Politzer se dopustil stejné chyby jako materialista Johnson, který řekl: „Nakopl jsem kámen a bolí mě z toho noha, z čehož vyplývá, že kámen existuje“. Politzer nepochopil, že šok, který ucítil po srážce, byl také pouhý vjem.

Elementární důvod, proč materialisté tento předmět nedokáží pochopit, je jejich strach z toho, co bude následovat, až to pochopí. Lincoln Barnett hovoří o tom, že někteří vědci se na tento předmět dívají „kriticky“:

Stejně jako filozofové mění postoj a namísto všestranné objektivní reality tíhnou k stínovému světu vjemů, i vědci si začali uvědomovat znepokojující nedostatky smyslu člověka.³⁷

Jakákoliv zmínka naznačující, že hmota a čas jsou vjemy, dokáže materialistům nahnat velký strach, protože tyto dva pojmy jsou pro ně absolutním základem. V určitém smyslu jsou pro ně jako modly k uctívání, protože se domnívají, že oni (materialisté) byli stvořeni díky hmotě a času (procesem evoluce).

Materialisté se zřítí, až zjistí, že všechno je jen vnímání: vesmír, ve kterém si myslí, že žijí, svět, jejich těla, ostatní lidé a jiní filozofové materialismu s ovlivňujícími názory. Všechno, na čem byli závislí, v co věřili a kde hledali útočiště, najednou zmizí. Pocítí chuť zoufalství, ale opravdové zoufalství zažijí až v Soudný Den, jak je psáno ve verši:

A tehdy se vydají nevěřící na milost Bohu a ztratí se od nich to, co si lživě vymysleli (Kapitola 16: Včely, Verš 87)

Poté se materialisté budou snažit ubezpečit sami sebe o existenci hmoty a budou chtít upevnit „důkazy“ pro jejich obhajobu. Můžou mlátit pěstí do zdi, kopat do kamenů, křičet a ječet, ale před realitou není úniku.

Nejenom že chtějí vypustit tuto realitu z mysli, chtějí také, aby ji vyřadili i ostatní lidé. Je jim jasné, že kdyby lidé všeobecně věděli o skutečné povaze hmoty, lidé by prokoukli primitivní tvář filozofie materialistů a zatvrzelost jejich názorů. Tím pádem by materialistům zanikla půda pod nohama, na které postavili základy jejich tvrzení. Tyto obavy jsou důvodem, proč je diskuze na toto téma tolik rozrušující.

Bůh uvedl, že strach nevěřících bude mnohem intenzivnější v Onen Den. V Soudný Den budou osloveni:

*V den, kdy je všechny shromáždíme, řekneme těm, kdož byli modloslužebníky: „**Kde jsou ti, které jste k Bohu přidružovali a jež jste si vymysleli?**“ (Kapitola 6: Dobytek, Verš 22)*

Poté nevěřící budou svědky toho, jak je jejich majetek, děti a důvěrní přátelé, o kterých si mysleli, že jsou skuteční a považovali je za důležitější než Boha, opustí a vypaří před očima. Bůh nás o tom informuje ve verši:

***Pohled', jak sami proti sobě lžou a jak je opustili ti, které si vymysleli** (Kapitola 6: Dobytek, Verš 24).*

Co získají věřící

Zatímco fakt, že hmota a čas jsou vjemy, materialisty zneklidňuje, pro věřící je opak pravdou. Věřící lidé jsou šťastní, že znají tajemství hmoty, protože tato realita je klíčem ke všem otázkám. Tímto klíčem lze odemknout všechny záhady. Člověk snadněji pochopí věci, které měl předtím potíže porozumět.

Je snadnější zodpovědět otázky, o kterých již byla řeč: otázky smrti, ráje, pekla, budoucnosti, měnících se dimenzí a otázek jako: „Kde je Bůh?“, „Co bylo před Bohem?“, „Kdo Boha stvořil?“, „Jak dlouhý bude život v hrobě?“, „Kde nebe a peklo?“ a „Kde se nachází nebe a peklo právě teď?“.

To, jak Bůh dokázal stvořit celý vesmír z ničeho nic, bude natolik jasné, že se tato záhada ohledně **otázek „kdy?“ a „kde?“** stane bezvýznamnou, protože čas ani prostor nebudou hrát žádnou roli. Až bude pochopena bezprostornost, bude jasné, že peklo, nebe a zem jsou vlastně **stejně místo**. Až bude pochopena bezčasovost (věčnost), pak bude jasné, že ke všemu dochází ve **stejném okamžiku**: na nic se nečeká a čas neubíhá, protože všechno se už stalo a skončilo.

Až se tato záhada zakope, bude svět pro věřící jako nebe. Všechna nešťastná podstatná trápení, úzkost a strach zmizí. Člověk pochopí, že celý vesmír má jednoho Panovníka, který mění celý fyzický svět, jak se mu zlíbí a jediné, co byl měl člověk udělat, je se k Němu obrátit. Poté se zcela podřídí Bohu „*aby se zasvětili (Jeho službě)*“ (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 35).

Pochopí-li člověk tuto záhadu, přinese mu to největší zisk na světě.

Vedle této záhady Korán odhaluje další velmi důležitou realitu: že **Bůh je blíže člověku než jeho tepna krční** (Kapitola 50: Qáf, Verš 16). Každému je známo, že krční tepna je uvnitř našeho těla. Co by mohlo být člověku blíže než jeho vnitro? Tato situace lze nejlépe vysvětlit na realitě bezprostornosti. Jakmile člověk porozumí této záhadě, bude mu výše zmíněný verš jasnější.

Je to jednoduchá pravda. Je nutné pevně ustanovit, že kromě Boha neexistuje žádný pomocník nebo poskytovatel. **Kromě Boha neexistuje nic**; On je jediná absolutní existence, u které můžeme hledat útočiště, žádat o pomoc a počítat s odměnou.

Kamkoli se otočíme, Bůh je přítomen.

Evoluce Podvod

Evoluční teorie je filozofie a pojetí o světě. Vyvozuje falešné hypotézy, předpoklady a fiktivní scénáře, protože se snaží vysvětlit existenci a původ života jako důsledek pouhých náhod. Kořeny této filozofie dosahují až po starověk a starověké Řecko.

Všechny ateistické filozofie, které popírají stvoření, přímo či nepřímo přijímají a obhajují myšlenku evoluce. Stejně podmínky dnes převládají u všech ideologických směrů a systémů, které vůči náboženství zaujímají nepřátelský postoj.

Po celé století a půl byl pojem evoluce zahalen do vědeckého převleku za účelem sebeobhajoby. I přestože od poloviny 19.století byla tato teorie presentována jako vědecká nauka, nebyla doposud potvrzena žádným vědeckým objevem nebo experimentem, ač se o to její obhájci snaží sebevíc. Vskutku „samotná věda“, na které je tato teorie tak hluboce závislá, opakovaně a nadále ukazuje, že tato teorie nemá v reálném světě žádné opodstatnění.

Laboratorní pokusy a výpočty pravděpodobnosti definitivně objasnily, že aminokyseliny, které jsou základem pro vznik života, se nemohly vytvořit náhodou. Dodnes se nepodařilo syntetizovat buňku ani v nejvybavenějších a nejmodernějších laboratořích 20. století. Buňka se podle evolucionářů měla utvořit v primitivních a nekontrolovatelných pozemských podmínkách pouhou náhodou. I přes horlivé a dlouhodobé pátrání po zkamenělých útržcích se nikde ve světě doposud nenašel důkaz o „přechodné formě“, který podle neodarwinistického tvrzení demonstruje, jak se živočichové postupně vyvíjeli z primitivních na pokročilé organismy.

Ve snaze nashromáždit důkazy v zájmu evoluce prokázali evolucionáři vlastními silami, že k evoluci nemohlo nikdy dojít!

Charles Robert Darwin, amatérský anglický přírodovědec, byl první, kdo předložil teorii vývoje, která je v zásadě obhajována dodnes. Darwin nejprve vydal své názory v knize *O původu druhů prostřednictvím přirozeného výběru* v roce 1859. V této knize Darwin prohlásil, že všechny živé bytosti měli společného předka a že se vyvinuli díky přirozenému výběru. Ti, kteří se nejlépe přizpůsobili prostředí, předali

své vlastnosti následujícím generacím, a tyto kvalitní předpoklady se po několika epochách vystupňovaly do takové míry že, ve srovnání s vlastním předchůdcem, transformovaly jednotlivce v úplně jiný biologický druh. Lidská bytost je tedy nejdokonalejší výtvar mechanismu přirozeného výběru. Ve zkratce, původ jednoho druhu byl další druh.

Darwinovy neobyčejné názory byly přijaty a podporovány v určitých ideologických a politických kruzích. Jeho teorie se stala velice populární hlavně z toho důvodu, že v dané době nebyla úroveň informovanosti natolik dostačující, aby odhalila, že Darwinovy fiktivní scénáře byly nepravdivé. Obory genetiky, mikrobiologie a biochemie v době, kdy Darwin propagoval své předpoklady, ještě neexistovaly. Kdyby existovaly, Darwin by snadněji uznal, že jeho teorie byla absolutně nevědecká a dále by se nepokoušel v prosazování bezvýznamných tvrzení: informace, které rozhodují o biologických druzích už v genech existují a není možné, aby přes přirozený výběr vznikli noví živočichové tím, že změní geny.

Zatímco se šířil ohlas na Darwinovu knihu, rakouský botanik jménem Gregor Mendel objevil v roce 1865 zákony dědičnosti. Před koncem století byl Mendel málo známý, avšak jeho objev nabyl velkého významu na počátku 1900 díky zrození nauky o genetice. O několik let později byly objeveny struktury genů a chromozómů. Objev DNA molekuly, v padesátých letech, který genetickou informaci ztělesnil, vrhnul evoluční teorii do velké krize, protože nebylo možné vysvětlit, že by nesmírné množství informací nashromážděné v DNA vzniklo náhodnými událostmi.

Mimo všech těchto vědeckých rozvojų se i přes řadu let pátrání nepodařilo objevit žádné přechodné formy, které by ukázaly postupný vývoj živých organismů od primitivního k pokročilému druhu.

Tyto pokroky by bývaly odsunuly Darwinovu teorii do smetí historie. Nicméně se tak nestalo díky určitým spolkům, které trvaly na přezkoumávání, obnovování a povyšování teorie na vědeckou rovinu. Tato úsilí dávají smysl jen poté, co pochopíme, že za touto teorií leží ideologické záměry nikoli vědecké zájmy.

Když se tato teorie dostala ke slepé cestě, některé spolky byly tak přesvědčeni o její nutnosti a proto jí pomohly tím, že založily nový model pod jménem neodarwinismus. Podle tohoto modelu se biologičtí jedinci vyvinuli díky mutacím, menším změnám v jejich genech a ti nejhodnější přežili díky mechanismu přirozeného výběru. Nicméně poté, co bylo dokázáno, že mechanismy navrhované neodarwinismem nebyly platné a že malé změny by nestačily pro tvoření živých jedinců, evolucionáři přišli s novými modely. Představili nové tvrzení tzv „přerušovaná rovnováha“, které se neopírá o žádné racionální nebo vědecké základy. Podle tohoto modelu se živé bytosti vyvinuli v jiné druhy najednou bez žádných přechodných forem. Jinými slovy biologické druhy vznikly, aniž by měly nějaké vývojové předchůdce. Tento způsob výkladu teorie je téměř popis stvoření, ačkoli evolucionáři by to nepřiznali. Snažili se to

popřít nesrozumitelnými scénáři. Například tvrdili, že první pták v historii se mohl náhle a nevysvětlitelně vylíhnout z vejce plazů. Stejná teorie také zastávala, že masožravá pozemní zvířata se mohla přetvořit v obří velryby díky náhlé a ucelené transformaci.

Tyto výklady, které totálně protirečí všem pravidlům genetiky, biofyziky a biochemie, mají s vědou tolik společného, jako žába z pohádky, která se změní v prince. Avšak evolucionární paleontologové byli natolik rozrušeni kvůli krizi, ve které se neodarwinismus nacházel, že se přikláněli k této teorii, která je rozdílná v tom, že je ještě prapodivnější než samotný neodarwinismus.

Jediným záměrem tohoto modelu bylo poskytnout vysvětlení pro mezery ve fosilní dokumentaci, které neodarwinismus nedokázal vysvětlit. Ale není přece racionální se pokusit o vysvětlení propasti ve fosilním archivu evoluce ptáků tím, že začnou tvrdit, že „pták se vylíhnul zcela náhle z vejce plazů“. Vždyť podle vlastních slov evolucionářů vývoj jednoho druhu v další druh vyžaduje rozsáhlou a příznivou změnu v genetické informaci. I tak žádná mutace nezlepší genetickou informaci ani nepřidá novou informaci. Mutace jen naruší genetickou informaci. Proto „hrubé mutace“, které model přerušované rovnováhy zastával, by způsobily jen „hrubé“, tj. „velké“, zjednodušení a rozrušení v genetické informaci.

Teorie přerušované rovnováhy byla očividně pouze výsledkem představivosti. Ale ani tento evidentní fakt nestál obhájcem evoluce v cestě při uctívání dotyčné teorie. Chovali se tak proto, že nebylo možné Darwinovu teorii potvrdit fosilními nálezy. Darwin tvrdil, že živočišné druhy si prošly postupnou změnou, což znamenalo, že museli existovat takoví podivíni jako polo-pták a polo-plaz napůl ryba a napůl plaz. Avšak i přes stovky tisíců objevených zkamenělin a rozsáhlých studií evolucionářů se nenašel ani jeden z těchto „přechodných druhů“.

Evolucionáři se ujali modelu přerušované rovnováhy v naději, že toto velké fosilní fiasko nějak zatají. Jak již bylo řečeno, tato teorie byla zjevně pouze fantazií a velmi brzy se propadla. Model přerušované rovnováhy nebyl nikdy prezentován jako důsledný model, ale spíše jako záplata na nedostatky modelu evoluce. Jelikož si dnešní evolucionáři uvědomují, že složité orgány jako jsou oči, křídla, plíce, mozek a jiné orgány výslovně teorii evoluce vyvrací, jsou v těchto oblastech nuceni hledat útočiště v prapodivných výkladech modelu přerušované rovnováhy.

Existuje nějaký fosilní doklad, který by teorii evoluce potvrdil?

Evoluční teorie argumentuje, že vývoj jednoho druhu v druh jiný se uskutečňoval pozvolně, krok po kroku a trval milióny let. Z tohoto tvrzení lze tedy logicky usoudit, že během těchto období transformace musely existovat hybridní organismy tzv.

„přechodné formy“. Podle evolucionářů se všechny živé věci odvíjely postupně jedna od druhé. To by tedy znamenalo, že tyto přechodné formy by měly existovat v nesčetném množství a různorodosti.

Kdyby tyto bytosti opravdu žili, pak bychom měli být schopni nalézt jejich pozůstatky po celém světě. Navíc je-li tato teorie platná, množství přechodných forem by mělo dokonce přesahovat počet současných živočišných druhů a naše planeta by byla hojně zastoupena jejich zkamenělými otisky.

Evolucionáři hledají tyto fosílie již od dob Darwina a jejich neúspěch je pro ně drtivým zklamáním. Nikde na světě – na žádné pevnině ani v mořských hlubinách – nebyla doposud nalezena žádná přechodná podoba mezi dvěma jedinci.

Darwin si sám byl této nepřítomnosti přechodných forem dobře vědom. Jeho největší nadějí bylo, že budou v budoucnosti nalezeny. I přes své nadějně očekávání věděl, že tyto chybějící přechodné formy byly pro jeho teorii největší překážkou. Proto také ve své knize *Původ druhů* napsal:

Jestliže se biologické druhy vyvíjely od svých předchůdců jemným stupňováním, proč tedy všude kolem nenacházíme nespočetné přechodné formy? Proč není celá příroda ve stavu zmatku, namísto dokonalého stavu živočichů, který kolem nás vidíme? ... Podle této teorie muselo existovat hojně množství přechodných forem, tak proč o nich na zemi nemůžeme najít hromady evidence?... Především u mezipřechodové oblasti, u které by měly být patrné mezipřechodové rysy, proč nenalzáme přechodné rysy, které by podrobně napovídaly o různorodosti této vývojové mezifáze. Tento nedostatek mě mate již dlouhou dobu. 38

Darwin měl důvod se strachovat. Tento problém zatěžoval i jiné evolucionáře. Slavný britský paleontolog, Derek V. Ager, tuto vadu připustil:

Přezkoumáváme-li podrobně fosilní dokumenty, ať na úrovni pořadí nebo biologického druhu, vychází opět a znovu najevo, že nešlo o postupný vývoj, ale o náhlou explozi jedné skupiny na úkor jiné.³⁹

Mezery v dokumentaci o zkamenělinách nemohou být zlehčovány planou nadějí, že se dosud nepodařilo odkrýt dost fosílií, a že se tyto chybějící fosílie jednoho dne podaří objevit. Další evolucionář paleontolog, T. Neville George, vysvětlil:

Už není nutné se více omlouvat za chudobu ve fosilních dokladech. Do určité míry se stala téměř nekontrolovatelně bohatou a objevy předstihují integraci... fosilní dokumentace se přesto nadále skládá hlavně z mezer.⁴⁰

Život na zemi vznikl najednou a v komplexních podobách

Při zkoumání pozemské vrstvy a fosilních vykopávek lze vidět, že živé organismy se objevily současně. Nejstarší vrstva půdy, ve které se našly fosílie živých jedinců, se spojuje s „kambrickým obdobím“ a má odhadovaný věk kolem 530-520 miliónů let.

Živočišní jedinci, kteří byli nalezeni ve vrstvách pocházejících z kambrického období, se ve fosilní dokumentaci objevili zcela náhle a bez žádných předků. Tato rozsáhlá mozaika živých organismů, kterou tvoří obrovské množství komplexních jedinců, se objevila zcela najednou. Tento zázrak se ve vědecké literatuře začal popisovat jako „Kambrická exploze“.

Většina organismů pocházející z tohoto období vlastní velmi komplexní orgány jako oči nebo ústrojí typické u jedinců s velmi pokročilými mechanismy jako jsou žábry, oběhová soustava a tak dále. Fosilní záznamy neobsahují žádné důkazy, které by tyto organismy spojovaly s nějakými předchůdci. Editor časopisu *Věda Země* Richard Monestarsky o tomto náhlém nárůstu nálezů živočišných druhů píše následovně:

Dodnes existující pozoruhodně komplexní živočišné kmeny, které se najednou objevily před zhruba polovinou miliardy let. Pro naši planetu je tento moment od počátku Kambrického období, před asi 550 milióny let, označován za evoluční explozi, která zaplnila moře vůbec prvními komplexní tvory na světě. Mnoho dodnes přítomných živočišných kmenů existovalo již v ranných počátcích Kambrické doby a byly stejně jedineční jako jsou dnes.⁴¹

Evolucionáři nejsou schopni nalézt odpovědi na otázku, proč byla Země zasypána tisíci různých živočišných druhů, a proto si toto „neznámo“ a tento vznik života vysvětlují tím, že si domysleli jakési fiktivní období, které datují 20 miliónů let před Kambrickou epochou. Tato doba se nazývá „evoluční mezera“. Žádné důkazy zatím nebyly nalezeny a tento koncept je stále nejasný a dodnes nedořešený.

V roce 1984 bylo objeveno množství komplexních bezobratlovců v Chengjiangu na území centrálního Yunnanu ve vysočinách jihozápadní Číny. Mezi nimi byl nalezen dnes již vyhynulý trilobit, který nebyl svou stavbou o nic méně komplexní než někteří soudobí bezobratlovci

Švédský evoluční paleontolog Stefan Bengtson tento jev vysvětluje následovně:

Podobá-li se nějaká událost v historii života mýtu o stvoření člověka, pak je to tato náhlá diverzifikace mořského života, kdy mnohobuněčné organismy **převzali** dominantní roli v ekologii a v evoluci. Tato (svízelná) událost nedávala smysl Darwinovi a mate nás dodnes.⁴²

Náhlý výskyt těchto komplexních živých bytostí bez žádných předchůdců není o méně matoucí pro soudobé evolucionáře, než byl pro Darwina před 135 lety. Ani za stoleí a půl se jim nepodařilo překročit bod, u kterého Darwin zůstal nejistý.

Jak lze vidět, fosilní údaje naznačují, že se živé bytosti nevyvinuli z primitivních forem ve formy pokročilé, ale že se objevili najednou a v dokonalém stavu. Absence

přechodných forem není typická pro Kambriické období. Prozatím se nenašla jediná přechodná forma, která by tento údajný evoluční „průběh“ obratlovců - od ryb k obojživelníkům, plazům, ptákům a savcům - potvrdila. Podle fosilních podkladů se každý druh živočicha objevil rázem a v jeho aktuální podobě, dokonalý a kompletní

Jinými slovy živé bytosti nevznikli díky evoluci. Byli stvořeni.

Evoluční padělané a klamné malby

Fosilní doklad je primární zdroj pro ty, kteří hledají důkaz pro evoluční teorii. Při opatrném a nezaujatém prozkoumání lze vidět že, fosilní dokumentace teorii vývoje spíše vyvrací než podporuje. Nicméně veřejnost je ovlivněna zavádějícími výklady a přednáškami o zkamenělinách, které evolucionáři podávají, a proto se lidé domnívají, že fosilní záznamy opravdu teorii vývoje dokazují.

Evolucionářům navíc znamenitě slouží choulostivost některých nálezů zkamenělin, díky kterým se dá sestrotit několik různých závěrů. Ve většině případech jsou vykopané fosílie nevhodné pro potřebu spolehlivé identifikace. Skládají se obvykle z rozptýlených neúplných zlomků kostí. Z tohoto důvodu je velmi snadné pokroutit dostupné údaje a použít je, jak se zlíbí. Není proto překvapující, že rekonstrukce (kresby a modely) předložené evolucionáři jsou založeny na těchto zkamenělých pozůstatcích a jsou připraveny zcela spekulativně za účelem potvrzení evoluční teze. Lidé jsou snadno ovlivnitelní vizuálními informacemi a proto mají tyto fiktivní rekonstruované modely za úlohu přesvědčit lidi, že vymodelovaná zvířata opravdu v minulosti existovala.

Evoluční badatelé vykreslují bytosti, které se podobají člověku, obvykle podle nálezu jednoho zubu nebo úlomku čelisti nebo pažní kosti. Presentují je pak nadšeně veřejnosti jako by šlo o dědictví v lidské evoluci. Tyto výkresy hrají velkou roli v ustálení obrazu o „primitivním člověku“ v myslích mnoha lidí.

Tyto studie založené na pozůstatcích kostí mohou odhalit jen velmi obecné vlastnosti dotyčné bytosti. Charakteristické detaily jsou přítomné v měkkých tkáních, které časem rychle zanikají. Měkké tkáně jsou tedy spekulativně vysvětleny neboť v mezích fantazie producenta rekonstrukcí je možné všechno. Earnst A. Hooten z Harvardské univerzity vysvětluje situaci takto:

Pokus o obnovu měkkých částí je ještě riskantnější záležitostí. Rty, oči, uši a nosní zakončení po sobě na pozůstalých úlomcích kostí nezanechávají žádné nápovědy. Při nestranném rozboru neandrtálské lebky lze vymodelovat charakteristické rysy jak šimpanze tak nějakého filosofa. Tyto údajné obnovy pravěkých typů člověka nemají téměř žádnou vědeckou hodnotu a akorát matou veřejnost ... Nedůvěřujte proto těmto rekonstrukcím.⁴³

Snahy padělat falešné fosílie

Jelikož evolucionisté nebyli schopni nalézt mezi fosilními záznamy žádné solidní důkazy ve prospěch evoluční teorie, tak si někteří z nich vyrobili vlastní. Tyto snahy, o kterých se mluví dokonce i v encyklopediích pod titulky „padělky evoluce“, jednoznačně dokazují, že evoluční teorie je ideologie a filozofie, kterou evolucionisté mohou jen těžko obhajovat. Níže jsou popsány dva nevídané a notoricky známé padělky.

Muž z Piltdownu

Charles Dawson, známý doktor a amatérský paleoanthropolog, přišel s tvrzením, že našel čelistní kost a lebeční fragment v dolu v oblasti Piltdown, v Anglii v roce 1912. Ačkoli lebka byla podobná lidské, čelistní kost patřila očividně opici. Tyto nálezy byly pokřtěny jako „Muž z Piltdownu“. Tyto údajně 500 tisíc let staré vzorky byly považovány za absolutní důkaz evoluce člověka. Po více než 40 let se na téma „Muž z Piltdownu“ sepsalo mnoho vědeckých článků, předkládalo se mnoho výkladů a náčrtů a tato fosílie byla představována jako klíčové svědectví pro evoluci člověka.

V roce 1949 vědci přezkoumali zkamenělinu ještě jednou a usoudili, že „fosílie“ byla úmyslný padělek, který se skládal z lidské lebky a čelistní kosti orangutana.

Díky datovací metodě použití fluóru vyšetřovatelé zjistili, že lebka byla stará jen několik tisíc let. Zuby v čelistní kosti, která patřila orangutanovi, byly uměle opotřebovány a „primitivní“ nástroje, které fosílie příhodně doprovázely, byly troufalé padělky, které byly zaostřeny ocelovým náradím. Oakley, Weiner a Clark připravili podrobnou analýzu, která byla zveřejněna v roce 1953. Lebka patřila 500 let starému muži a mandibulární kost patřila nedávno zesnulé opici! Zuby byly potom speciálně uspořádány a přidány k čelisti. Klouby byly opracovány tak, aby se podobaly lidským kloubům. Poté byly všechny tyto kousky potřené dvojhromanem draslíku, který jim dal starodobý vzhled. (Po namočení do kyseliny tyto skvrny zmizely.) Le Gros Clark, člen týmu, který toto padělání odhalil, nedokázal skrýt svůj šok:

Co ihned bilo do očí, byly stopy po uměle nastrojeném obroušení. Byly opravdu tak očividné, že je divu, že předtím unikly pozornosti. ⁴⁴

Nebraský muž

V roce 1922 Henry Fairfield Osborn, ředitel Amerického Muzea přírodní historie, oznámil, že v západní Nebrasce poblíž Hadí říčky našel zkamenělinu zubní stoličky, která spadá do období třetihor (Pliocén) . Tento zub měl údajně společné rysy člověka

a opice. Začaly se šířit rozsáhlé vědecké argumenty. Některé z nich si tento zub vyložily za opočlověka vzpřímeného (*Pithecanthropus erectus*), zatímco jiné tvrdily, že zub má blíže k modernímu člověku. Tato velice diskutovaná fosílie byla populárně pojmenovaná jako „Nebraský muž“. Bylo mu také okamžitě dáno „vědecké jméno“: „*Hesperopithecus Haroldcooki* „.

Mnoho autorit Osborna podporovalo. Na základě tohoto jediného zubu se začaly kreslit rekonstrukce hlavy a těla Nebraského muže. Nebraský muž byl dokonce zobrazen s celou rodinou.

V roce 1927 byly nalezeny jiné části kostry. Tyto nově objevené pozůstatky odhalily, že zub nepatřil ani člověku ani opici. Ukázalo se, že patřil vyhynulému divokému americkému vepři jménem *Prosthennops*.

Mají člověk a opice společného předka?

Podle tvrzení evoluční teorie mají lidé a moderní opice společné předky. Tito předkové se časem vyvinuli a někteří z nich se stali dnešními opicemi, zatímco další skupina, která následovala jinou odnož vývoje, se stala dnešními lidmi.

Evolucionisté nazývají takzvané první společné předky lidí a opic "*Australopithecus*" což znamená "jihoafrická opice". *Australopithecus*, není nic než pravěký druh opice, který vyhynul a má různé typy. Některé jsou robustní a jiné malé a drobné.

Evolutionisté kategorizují další etapu evoluce člověka jako "*Homo*", což znamená "člověk". Tvrdí, že tvorové v *Homo* sérii jsou lépe vyvinutí než *Australopithecus*, a že podobou nemají daleko od moderního člověka. Dnešní moderní člověk, nebo-li *Homo sapiens*, se prý vyvinul v nejpozdnější etapě evoluce tohoto živočišného druhu.

Podstatou věci je to, že tvorové jménem *Australopithecus*, podle fiktivního scénáře sepsaného evolučionisty, byly ve skutečnosti opravdu opice, které později vyhynuly. A jedinci v sérii *Homo* patřili ke členům různých lidských ras, které žily v minulosti a postupně vymřely. Evolutionisté uspořádali různé fosílie lidí a opic do sestavy od nejmenší po největší, aby sestrojili osnovu pro "evoluci člověka". Výzkum nicméně dokázal, že tyto fosílie nepoukazují v žádném případě na evoluční proces, a že někteří údajní předkové člověka byli ve skutečnosti lidoopi, zatímco jiní byli skuteční lidé.

Nyní se podívejme na *Australopithecus*, který pro evolučionisty reprezentuje první fázi schématu evoluce člověka.

Australopithecus: Vymřelé opice

Evolucionisté tvrdí, že *Australopithecus* je nejprimitivnějším předkem moderních lidí. Popisují se jako dávné kmeny, jejichž hlava a struktura lebky je podobná dnešním

lidoopům ale s menší lebeční kapacitou. Podle tvrzení evolucionistů mají tato zvířata velmi důležitý charakteristický rys, který je potvrzuje za předchůdce lidí: bipedalism (dvounohost).

Pohyby opic a lidí jsou zcela odlišné. Lidské bytosti jsou jediné živé bytosti, které se pohybují volně po dvou nohách. Některá ostatní zvířata mají omezenou schopnost tohoto pohybu, ale to záleží na sklonu jejich kostry.

Podle evolucionistů tyto bytosti, nazývané Australopithecus, byli schopni chodit, ale v ohnutém stylu nikoliv ve vzpřímeném postavení jako lidé. A právě tento neúplný pohyb po dvou nohách stačil na to, aby podpořil evolucionisty v závěru, že byli předky člověka.

Avšak první důkaz, který vyvrátil tvrzení evolucionářů, že Australopithecus byl dvounohý, přišel právě z jejich řad. Podrobné výzkumy zaměřené na fosílie Australopithecus donutily dokonce i evolucionisty přiznat, že sdílí nadměrnou podobu s opicí. Po důkladném anatomickém výzkumu fosílií Australopithecus byl Charles E. Oxnard v polovině 1970tých let schopen přidružit kostní strukturu Australopithecus k dnešním orangutanům:

Důležitý podíl v dnešní uznávané moudrosti o evoluci člověka je založen na studiích zubů, čelistí a fragmentech lebky zkamenělin australopithecus. Poukazují však na to, že blízká návaznost australopithecus na člověka nemůže být platná. Všechny tyto fosílie jsou odlišné od goril, šimpanzů i lidí. Studium australopithecus jako skupiny směřuje spíše k orangutanovi.⁴⁵

Co opravdu ztrapnilo evolucionisty byl objev, že Australopithecus nemohl chodit po nohách ve skloněné pozici. Bylo by to pro Australopithecus totiž fyzicky velmi neúčinné se takto pohybovat, neboť by to vyžadovalo obrovské úsilí. Pomocí počítačového modelování ukázal v roce 1996 anglický paleoantropolog Robin Crompton, že tento "kombinovaný" pohyb není možný. Crompton došel k následující závěru: živá bytost může chodit buď vzpřímeně nebo po všech čtyřech.. Typ jakési mezi-chůze není možné po delším čase snášet kvůli extrémním výdajům energie. To znamená, že Australopithecus nemohl chodit po dvou a mít při chůzi ohlou páteř.

Pravděpodobně nejdůležitější studie, která dokázala, že Australopithecus nemohl chodit po dvou nohách, byla předložena v roce 1994 v Anglii na Universitě Liverpool a to zásluhou výzkumného anatoma jménem Fred Spoor a jeho týmu z oboru anatomie člověka a buněčné biologie. Tato skupina prováděla výzkumy na zkamenělých zvířatech, která chodila po dvou. Jejich analýza zkoumala nedobrovolnou rovnováhu mechanismu, jež se nachází v uchu. Jejich zjištění nezvratně ukázalo, že Australopithecus nemohl chodit po dvou nohách. Tímto vyloučili předešlé tvrzení, že Australopithecus byl jako člověk.

Homo série: Skutečné lidské bytosti

Dalším krokem v imaginární lidské evoluci je "Homo", což je lidská série. Tyto bytosti jsou lidé, kteří se od moderních lidí nijak zvláště neliší až na několik rasových rozdílů. Ve snaze tyto rozdíly nadměru zdůraznit evolucionisté trvají na tom, že tyto osoby nerepresentují "rasu" moderního člověka ale spíše rozdílný "druh". Nicméně za chvíli uvidíme, že osoby v Homo linii nejsou nic než obyčejné typy lidské rasy.

Podle smyšleného schématu evolucionistů proběhla vnitřní fiktivní evoluce druhu Homo následovně: Nejprve Homo erectus, pak Homo sapiens archaický a neandrtálský muž, potom kromaňonci a konečně moderní muž.

I přes to, že evolucionisté tvrdí pravý opak, jsou výše jmenované druhy pouze a jenom opravdové lidské bytosti. Podívejme se na druh Homo erectus, o kterém evolucionisté referují jako o nejprimitivnějším lidském rodu.

Nejprekvapivější důkaz poukazující, že Homo erectus není "primitivní" druh, je fosílie "chlapce z Turkany", která se řadí k nejstarším pozůstatkům Homo erectus. Odhaduje se, že tato fosílie patří 12letému chlapci, který by dosáhl v dospělosti výšky okolo 1.83 metrů. Přímá kostní struktura této fosílie se nijak od moderního člověka neliší. Jeho vysoká a štíhlá kostní struktura se zcela shoduje s tou, kterou mají dnešní lidé žijící v tropických oblastech.. Tato fosílie patří k nejdůležitějším důkazům, že Homo erectus je prostě jedním z druhů moderní lidské rasy. Evolucionistický paleontolog Richard Leakey srovnává Homo erectus a moderního člověka následovně:

Šly by také vidět rozdíly ve tvaru lebky, v míře výčnělku tváře, velikosti obočí a tak dále. Tyto rozdíly jsou pravděpodobně neméně výrazné, než si lze dnes všimnout u ras moderních lidí, které jsou geograficky oddálené. Tato biologická variace vzniká, když je populace od sebe geograficky oddělena po značnou délku času.⁴⁶

Leakey tím chce říci, že rozdíl mezi druhem Homo erectus a námi se dá přirovnat rozdílům mezi černochoy a eskymáky. Lebeční rysy Homo erectus se rýsovaly díky jejich způsobům stravování a genetické emigraci a jejich dlouhodobé izolaci od jiných lidských ras.

Dalším silným důkazem, že Homo erectus není "primitivní" druh, je fakt, že vykopávky fosílií tohoto druhu se datují 27 tisíc let a dokonce 13 tisíc let. Podle článku v časopisu Time, který sice není vědecký spis, ale i tak má vážený hlas ve světě vědy – byly na ostrově Java nalezeny fosílie Homo erectus staré 27 tisíc let. V bažině Kow v Austrálii se našly fosílie staré asi 13 tisíc let, které měly profil Homo sapiens - Homo erectus. Všechny tyto fosílie ukazují, že Homo erectus žil až do dob

krátce před naší dobou a byl pouze jinou lidskou rasou, která je nyní pohřbena historií.

Archaický Homo sapiens a neandrtálský muž

Archaický Homo sapiens je podle fiktivního evolučního schématu bezprostředním předchůdcem dnešního člověka. Ve skutečnosti o nich evolucionisté nemají mnoho co říct, protože jsou mezi nimi a dnešními lidmi pouze malé rozdíly. Někteří vědci dokonce tvrdí, že představitelé tohoto rodu žijí dodnes a za příklad udávají domorodce v Austrálii. Stejně jako Homo sapiens mají domorodci hustá vystupující obočí, dovnitř inklinující strukturu dolní čelisti a menší lebeční objem. Navíc významné objevy naznačují, že tito lidé žili donedávna v Maďarsku a v některých vesnicích v Itálii.

Evolucionisté poukazují na lidské ostatky objevené v údolí Neandertal v Německu, podle kterých jsou neandrtálci pojmenováni. Mnoho současných výzkumníků definuje neandrtálského muže jako podskupinu moderního člověka a nazývají ji "Homo sapiens neandertalensis". Je známo, že tato rasa žila spolu s moderními lidmi ve stejnou dobu a ve stejných oblastech. Nálezy svědčí o tom, že neandrtálci pohřbívali své mrtvé, vyráběli hudební nástroje a sdíleli podobnou kulturu s Homo sapiens sapiens žijících ve stejném období. O zcela moderních lebkách a kostních strukturách neandrtálských fosílií není co spekulovat. Erik Trinkaus, prominentní odborník tohoto oboru z Univerzity Nového Mexika, píše:

Detailním porovnáním neandrtálských kostních pozůstatků s moderními lidmi se ukázalo, že v neandrtálské anatomii není nic, co by přesvědčivě dokazovalo, že jejich pohybové, dovednostní, intelektuální nebo jazykové schopnosti byly podřadnější než ty u moderních lidí.⁴⁷

V skutečnosti měli neandrtálci dokonce nad moderními lidmi některé "evoluční" výhody. Lebeční kapacita neandrtálců byla větší než u moderního člověka a byli robustnější a svalnatější než jsme my. Trinkaus přidává: "Jeden z nejcharakterističtějších rysů neandrtálců je výrazná pevnost jejich trupu a kostí končetin. Všechny zachovalé ostatky kostí napovídají o pevnosti, kterou moderní lidé málokdy vlastní. Navíc tato robustnost je přítomna nejen u dospělých mužů, jak by se dalo čekat, ale je také evidentní u dospělých žen, mládeže a dokonce u dětí."

Přesněji řečeno neandrtálci jsou zvláštní lidskou rasou, která se časem asimilovala s jinými rasami.

Všechny tyto faktory ukazují, že scénář "lidské evoluce" je výmysl představivosti evolucionistů, a že člověk byl vždy člověkem a opice vždy opicí.

Mohl život nastat shodou okolností, jak trvá evoluce?

Evoluční teorie zastává, že život začal buňkou, která vznikla náhodou při primitivních zemských podmínkách. Podívejme se tedy na složení buňky pomocí jednoduchých srovnání, které ukáží, jak nerozumné je připisovat existenci buňky k přírodním jevům a shodám okolností. Struktura buňky v mnoha ohledech stále udržuje své tajemství, dokonce i v době, kdy téměř vstupujeme do 21. století.

Se všemi svými operačními systémy, systémy komunikace, přepravy a řídicí správou není buňka méně složitější než nějaké město. Obsahuje elektrárny vyrábějící energii pro spotřebu buňky, továrny na enzymy a hormony nezbytné pro život, databanku zapisující všechny nutné informace o veškerých produktech, které je třeba vyrobit, komplexní přepravní síť a potrubí pro dopravu surových materiálů a hotových produktů z jednoho místa na jiné, špičkové laboratoře a rafinérie pro zpracování dovezených surovin na jejich užité části, a specializovanou buněčnou blánu s bílkovinami, které kontrolují přicházející a odcházející materiály. To všechno tvoří jen malou část tohoto neuvěřitelně komplexního systému.

Složení a mechanismus buňky je tak komplexní, že její vznik za primitivních zemských podmínek je nemožný. Ani nejvyspělejší laboratoře naší doby ji nejsou schopni syntetizovat. Dokonce ani s použitím aminokyselin, stavebního kamene buňky, není možné vyrobit více než jednu buněčnou organelu, jako je mitochondrie nebo ribosom, které jsou jen součástí buňky. První buňka, která údajně vznikla díky evoluční shodě okolností, je výplodem fantazie stejně jako kůň jednorozec.

Proteiny vyvracejí shodu okolností

Není to jen buňka, kterou nelze reprodukovat: není možné sestavit dokonce ani jednu bílkovinu z tisíců komplexních molekul bílkovin.

Bílkoviny (nebo-li proteiny) jsou obří molekuly složené z aminokyselin uspořádaných v konkrétním sledu určitého množství a struktur. Tyto molekuly tvoří stavební kameny živé buňky. Nejjednodušší je složena z 50 aminokyselin; ale existují bílkoviny, které jsou složeny z tisíců aminokyselin. Nepřítomnost, přídavek nebo náhrada jediné aminokyseliny ve struktuře bílkoviny v živých buňkách, kde má každá speciální funkci, způsobí, že se bílkovina promění v hromadu neužitečné molekulární hmoty. Evoluční teorie ztroskotává na poli tvorby bílkovin, protože není schopná předvést, jak mohou aminokyseliny vznikat "pouhou shodou okolností".

Jednoduchými výpočty pravděpodobnosti, které jsou každému srozumitelné, lze předvést, že funkční struktura bílkovin se nemohla v žádném případě stát náhodou.

Existuje dvacet různých aminokyselin. Vezmeme-li v úvahu, že průměrné složení molekuly bílkovin je 288 aminokyselin, pak existuje 10^{300} odlišných kombinací kyselin. A pouze „jedna“ ze všech těchto možných sekvencí, tvoří požadovanou bílkovinou molekulu. Ty ostatní sekvence aminokyselin jsou buď úplně neúčinné nebo potenciálně škodlivé pro živé tvory. Jinými slovy, pravděpodobnost náhodného vytvoření jedné jediné bílkovinné molekuly se uvádí jako "1 ku 10^{300} ". Pravděpodobnost, že tato "1" se uskuteční z "astronomického" čísla, které se píše jako jednička a 300 nul, je z praktických důvodů citováno jako pravděpodobnost nula; tedy nemožné. Navíc, molekula bílkoviny s 288 aminokyselinami je velice mírná ve srovnání s některými obřími bílkovinnými molekulami, které se skládají z tisíců aminokyselin. Aplikujeme-li podobné počty pravděpodobnosti pro tyto obří bílkovinné molekuly, je patrné, že i slovo "nemožné" je nevystihující.

Je-li náhodná formace jedné jediné bílkoviny z tohoto množství nemožná, pak je více než bilionkrát nemožné, aby se náhodně a organizovaně poshromáždilo kolem jednoho miliónu těchto bílkovin a vytvořila se kompletní lidská buňka. Navíc buňka není pouze sbírka bílkovin. Kromě bílkovin buňky obsahují také nukleové kyseliny, sacharidy, lipidy, vitamíny, a mnoho ostatních látek jako jsou elektrolyty. Všechny látky jsou harmonicky uspořádány a přítomny ve specifických proporcích a to jak ve struktuře tak i funkčně. Každá slouží v různých organelách jako stavební kámen nebo prvek.

Jak jsme viděli, evoluce není schopná vysvětlit vznik ani jedné bílkoviny z miliónů nacházejících se v buňce, natož pak vznik samotné buňky.

Profesor a doktor Ali Demirsoy, jeden z předních odborníků myšlenky evoluce v Turecku, diskutuje ve své knize *Kalitim ve Evrim* (Dědičnost a evoluce) o pravděpodobnosti náhodného vzniku Cytochromu-C, jednoho ze základních a životně důležitých enzymů:

Pravděpodobnost vzniku sekvence Cytochromu-C se dá přirovnat k nule. Život totiž vyžaduje určitou sekvenci a lze říci, že její pravděpodobnost se rovná asi tak jedné v celém vesmíru. Tím pádem by se na její formulaci musely podílet nějaké metafyzické síly, které jsou mimo naše chápání. Avšak akceptování této druhé myšlenky se vědě nehodí. Musíme proto zvažovat první hypotézu.⁴⁸

Po těchto rádcích Demirsoy přiznává, že tato pravděpodobnost, kterou přijmul jen, protože je "pro vědu vhodnější", je nerealistická:

Pravděpodobnost náhody, která by vybavila Cytochrom-C přesnou kombinací aminokyselin, je stejně slibná jako předpoklad, že by opice napsala historii lidstva na psacím stroji – a my spoléhali na to, že opice bude libovolně mačkat správná písmenka na klávesnici.⁴⁹

Správná kombinace aminokyselin však není dostatečná pro vznik jedné z bílkovinných molekul přítomných v živých organismech. Kromě toho musí být

každý z dvaceti různých typů aminokyselin v bílkovině levotočivý. Chemicky řečeno existují dva odlišné typy aminokyselin pod názvem "levotočivé" a "pravotočivé". Rozdíl mezi jejich trojrozměrnými strukturami je, že jsou svými zrcadlovými obrazy, podobně jako u naší pravé a levé ruky. V přírodě se nachází oba typy těchto aminokyselin ve stejném podílu a dokonale na sebe navazují. Nicméně výzkum poodhalil úžasný fakt: všechny bílkoviny přítomné ve struktuře živých organismů jsou tvořeny levotočivými aminokyselinami. Dokonce i jedna pravotočivá aminokyselina, která se připojí na strukturu bílkoviny, ji promění v neúčinnou.

Na okamžik dejme tomu, že život vznikl náhodou, jak tvrdí evolucionisté. V tomto případě by pravotočivé a levotočivé aminokyseliny, které byly vytvořeny náhodně, byly v přírodě zhruba rovnoměrně zastoupeny. Evolucionisté mají stále nejasno ohledně otázky, jaktože si bílkoviny vybírají pouze levotočivé aminokyseliny, a proč se ani jedna pravotočivá aminokyselina nezúčastňuje procesu života. V *Britannica, vědecké encyklopedii*, která je žhavým obhájcem evoluce, autoři poukazují, že aminokyseliny všech živých organismů na zemi a stavební kameny komplexních polymerů, jako jsou bílkoviny, mají stejnou levotočivou asymetrii. Dodávají, že to lze porovnat s házením mince, kde by pokaždé i po milionkrát padla hlava mince. Ve stejné encyklopedii hovoří o tom, že není možné pochopit, proč se molekuly staly levotočivými nebo pravotočivými, a že tento výběr je fascinující, neboť se týká zdroje pozemského života.⁵⁰

Pro aminokyseliny není dostačující jen to, že jsou uspořádány do správného počtu, sekvence a požadovaných trojrozměrných struktur. Tvorba bílkoviny vyžaduje také, aby se aminokyseliny molekul s více než jedním spojem na sebe vázaly jen přes určité spoje. Tato vazba se nazývá "peptidická vazba". Aminokyseliny se na sebe mohou vázat různě; ale bílkoviny obsahují pouze a jen ty aminokyseliny, které jsou spojeny "peptidickou" vazbou.

Výzkum ukázal, že pouze 50% aminokyselin, které se na sebe náhodně napojily, se spojily peptidickou vazbou a ten zbytek se kombinoval jinými vazbami, které nejsou v bílkovinách přítomné. Pro důkladnou funkci je nutné, aby každá aminokyselina v bílkovině byla napojena na jinou aminokyselinu přes peptidickou vazbu a na výběr má pouze z těch levotočivých. Není pochyb, že neexistuje žádný kontrolní mechanismus, který by třídil a odmítal pravotočivé aminokyseliny a osobně se ujistil, že každá aminokyselina se pojí s druhou přes peptidickou vazbu .

Za těchto okolností pravděpodobnost, že se průměrná bílkovinná molekula obsahující pět set aminokyselin uspořádá ve správném množství a sekvenci, spolu s pravděpodobností, že všechny obsažené aminokyseliny budou levotočivé a budou spojené pouze peptidickou vazbou, jsou následující:

- Pravděpodobnost správné sekvence	= $1/20,500 = 1/10650$
- Pravděpodobnost levotočivosti	= $1/2,500 = 1/10150$

- Pravděpodobnost spojení "peptidickou vazbou" = $1/2^{499} = 1/10^{150}$
Celková pravděpodobnost = $1/10^{950}$ to je, "1 " možnost v **10⁹⁵⁰**

Jak lze nahoře vidět, pravděpodobnost formace bílkovinné molekuly zahrnující pět set aminokyselin je "1" děleno číslem, které se píše 1 a za ním 950 nul. Výsledné číslo je pro lidskou mysl nepochopitelné. Toto je pouze pravděpodobnost na papíře. Z praktického pohledu má taková možnost "nulovou" naději na realizaci. V matematice se realizace pravděpodobnosti menší než 1 děleno 10^{50} statisticky považuje za "nulovou" pravděpodobnost.

I přestože nepravděpodobnost vzniku bílkovinné molekuly sestavené z pěti set aminokyselin dosáhla takového rozsahu, lze pokračovat v procesu posouvání hranic naší mysli k dokonce vyšším stupňům nepravděpodobnosti. V "hemoglobinové" molekule, životně důležité bílkovině, existuje 574 aminokyselin, což je mnohem větší číslo než počet aminokyselin u předešle zmíněné bílkoviny. Nyní zauvažujme: v každé z miliard červených krvinek v našem těle je "280,000,000" (280 miliónů) hemoglobinových molekul. Ani údajné stáří zeměkoule prozatím nestačilo na to, aby se metodou "pokusu a omylu" podařilo sestavit alespoň jedinou bílkovinu, natož pak červenou krvinku. Toto vše vede k závěru, že evoluce spadla do ohromné propasti nepravděpodobnosti hned od počátečního stupně formulace jediné bílkoviny.

Hledání odpovědí o vzniku života

Evolucionisté dobře ví, že je těžké přesvědčit lidi o možnosti vzniku života díky náhodě, jelikož lidem nejsou schopni podat racionální vysvětlení pro jejich tvrzení a proto začali hledat způsoby, jak dokázat, že tato náhoda není zas tak nereálná.

Podnikli několik laboratorních pokusů se zaměřením na otázku, jak mohl život vzniknout sám od sebe z neživé hmoty. Nejznámějším a nejuznávanějším z těchto experimentů je "Millerův experiment" známý také jako "Urey-Millerův experiment", který byl řízen americkým vědcem Stanley Millerem v 1953.

Za účelem dokázat, že aminokyseliny mohly vzniknout náhodou, Miller vytvořil ve své laboratoři atmosféru, o které se domníval, že existovala za dob pravěké země (později se však ukázala být nerealistickou) a začal experimentovat. Směs, kterou pro tuto pravěkou atmosféru použil, byla složena z amoniaku, metanu, vodíku a vodní páry.

Miller věděl, že metan, amoniak, vodní pára a vodík na sebe nebudou v přirozených podmínkách reagovat. Věděl, že do této směsi musí přidat energii, aby začala reagovat. Navrhl, že tato energie mohla přicházet z blesků v pravěké atmosféře a podle tohoto předpokladu použil umělou elektřinu na spouštění svých experimentů.

Miller vařil tuto plynovou směs po celý týden na 100 °C a navíc přidal do pokusu elektrický proud. Na konci týdne Miller udělal rozbor chemikálií, které se při pokusu vytvořily, a zaznamenal, že tři z dvaceti aminokyselin, které tvoří základní prvky bílkovin, byly syntetizovány.

Tento experiment vzbudil mezi evolucionisty velké nadšení a propagovali ho jako vynikající úspěch. Evolucionisté povzbuzeni domněním, že tento experiment rozhodně ověřil jejich teorii, ihned začali navrhopvat nové scénáře. Miller údajně prokázal, že se aminokyseliny dokáží tvořit samy od sebe. To je vedlo k spěšným hypotézám o tom, jak probíhaly následné fáze. Podle jejich scénáře se aminokyseliny později náhodně spojily do správných pořadí a vytvořily bílkoviny. Některé z těchto náhodně utvořených bílkovin se nahromáždily do struktur napodobujících buněčné membrány, které pak "nějak" ožily a stvořily primitivní buňku. Buňky se časem pospojovaly a formulovaly živé organismy. Největším podkladem tohoto scénáře byl Millerův experiment.

Nicméně Millerův experiment nebyl nic než kamufláž a od té doby se ukázalo, že je v mnoha ohledech neplatný.

Neplatnost Millerova experimentu

Je to téměř půl století, kdy Miller podnikl svůj pokus. I přesto že byl v mnoha ohledech zneplatněn, evolucionisté Millera a jeho výsledky stále považují za absolutní důkaz, že život mohl vzniknout spontánně z neživé hmoty. Zhodnotíme-li však kriticky Millerův experiment bez zaujatosti a subjektivity myšlenek evolucionistů, začne být zřejmé, že situace není tak růžová, jak nám ji evolucionisté malují. Miller si zadal za cíl dokázat, že aminokyseliny mohly na zemi vzniknout za primitivních podmínek. Některé aminokyseliny opravdu vznikly, ale mechanismus tohoto experimentu byl v rozporu s jeho účelem v mnoha směrech, jak nyní uvidíme.

Hned poté co se aminokyseliny vytvořily, je Miller izoloval použitím mechanismu zvaném "chladná past ". Kdyby tak neučinil, prostředí, ve kterém se aminokyseliny vytvořily, by okamžitě zničily molekuly.

Je zcela bezvýznamné předpokládat, že nějaký vědomý mechanismus tohoto druhu byl přítomen v pravěkých podmínkách země, a zahrnoval ultrafialové záření, blesky, různé chemikálie, a vysoké procento volného kyslíku. Bez oného mechanismu by vyrobené aminokyseliny byly ihned zničeny.

Miller se pokusil ve svém experimentu simulovat pravěké atmosférické prostředí, ale nebylo realistické. Dusík a kysličník uhličitý byly prvky figurující v pravěké atmosféře, ale Miller místo nich použil metan a čpavek.

Proč? Proč evolutionisté trvali na názoru, že primitivní atmosféra obsahovala vysoká množství metanu (CH_4), čpavku (NH_3), a vodní páry (H_2O)? Odpověď je jednoduchá: bez čpavku je nemožné syntetizovat aminokyselinu. Kevin Mckean o tom mluví v článku publikovaném v časopisu *Discover*:

Miller a Urey napodobili pravěkou zemskou atmosféru směsí metanu a čpavku. Podle nich byla zem homogenní směsí kovu, skály a ledu. Nicméně v posledních studiích se ukazuje, že zem za oných dob byla velmi horká a skládala se z roztaveného niklu a železa. Proto by chemická atmosféra této doby byla tvořena především za účasti dusíku (N_2), kyslíku (CO_2) a vodní páry (H_2O). Avšak tyto složky nejsou pro výrobu organických molekul tak vhodné jako je metan a čpavek.⁵¹

Po dlouhé odmlce sám Miller také přiznal, že atmosférické prostředí, které použil v jeho experimentu, nebylo realistické.

Další důležitý fakt, který Millerův pokus znehodnotil, je množství kyslíku v atmosféře. Kyslík by všechny aminokyseliny, které se v atmosféře podle evolucionářů tvořily, zničil. Koncentrace kyslíku by rozhodně zabránila formaci aminokyselin. Tato situace kompletně vyvrací Millerův experiment, neboť kyslík v něm vůbec nebyl použit. Pakliže by kyslík v experimentu byl použit, metan by se rozložil na kysličník uhličitý a vodu, a čpavek by se rozložil v dusík a vodu.

Na druhou stranu v tu dobu neexistovala ozónová vrstva a proto by žádná organická molekula, která by možná na zemi fungovala, nemohla přežít, protože by nebyla chráněna před intenzivními ultrafialovými paprsky.

Kromě několika aminokyselin podstatných pro život, Millerův experiment také vyprodukoval mnoho organických kyselin s vlastnostmi, které jsou pro struktury a funkce živých věcí docela škodlivé. Kdyby aminokyseliny neizoloval a nechal je ve stejném prostředí s ostatními chemikáliemi, došlo by buď k jejich zániku nebo přeměně v jinou sloučeninu díky chemickým reakcím. Navíc se také vytvořilo velké množství pravotočivých aminokyselin. Jejich přítomnost vyvrátila teorii evoluce v samotných základech, protože pravotočivé aminokyseliny nejsou schopné ve složení živých organismů fungovat a jejich účast ve složení ovlivňuje bílkoviny tak, že se stanou neužitečnými.

Na závěr lze shrnout, že okolnosti, za kterých se aminokyseliny v Millerově experimentu vyrobily, nebyly dostačující k tomu, aby při nich mohl vzniknout život. Médium, ve kterém se tvořily, byla kyselá směsice, která ničila a okysličovala veškeré užitečné molekuly, které by bývaly vznikly.

Evolutionisté sami vlastně vyvracují teorii vývoje (což je u nich často zvykem) tím, že povyšují tento experiment jako "důkaz". Jediné, co tento experiment ukázal, je, že aminokyseliny lze vyrobit v kontrolovaném laboratorním prostředí, avšak všechny nezbytné podmínky musí být specificky a vědomě nastavené. Experiment ukazuje, že to, co vnese život (nebo "skoro život" u aminokyselin) nemůže být žádná bezvědomá šance, ale spíše vědomá vůle - zkrátka Stvoření. Proto každá fáze Stvoření přináší důkazy, které napovídají o existenci a moci Boha.

Zázračná molekula: DNA

Evoluční teorie není schopná podat soudržné vysvětlení pro existenci molekul, které jsou základem buňky. Navíc vývoje ve vědě genetiky a objev nukleové kyseliny (DNA a RNA) představuje pro evoluční teorii nové problémy.

V roce 1955 práce dvou vědců v oboru DNA, jménem James Watson a Francis Crick, nastartovala novou éru v oblasti biologie. Mnoho vědců nasměrovalo svou pozornost na vědu genetiky. Dnes, po letech výzkumu, mají vědci strukturu DNA téměř zmapovanou.

Zde je nutné uvést několik velmi základních informací o struktuře a funkci DNA:

Molekula zvaná DNA, která existuje v jádru každé ze sta triliónů buněk v našem těle, obsahuje kompletní stavební plán lidského těla. Informace týkající se všech charakteristik člověka, od fyzického vzhledu ke struktuře vnitřních orgánů, jsou zaznamenány v DNA prostřednictvím specifického kódovacího systému. Informace v DNA jsou kódované podle sledu čtyř jedinečných základů, které tuto molekulu tvoří. Tyto základny jsou specifikovány jako A, T, G, a C podle počátečních písmen jejich jmén. Všechny strukturální rozdíly mezi lidmi jsou výsledkem variací ve sledu těchto základů. Existuje přibližně 3.5 miliardy nukleotidů, což je 3.5 miliardy písmen v DNA molekule.

DNA data, která se vztahují k určitému orgánu nebo bílkovině, jsou zahrnuta ve speciálních komponentech zvaných "geny". Například informace o oku existuje v sérii zvláštních genů, zatímco informace o srdci existuje v docela odlišné sérii genů. Buňka produkuje bílkoviny tak, že použije informace ze všech těchto genů. Aminokyseliny, které tvoří strukturu bílkoviny, jsou definovány podle uspořádání tří nukleotidů v DNA.

Je důležité podotknout jeden detail. Nastane-li chyba ve sledu nukleotidů, které gen formulují, pak je tento gen zcela zneplatněn. Když zvažíme, že v lidském těle existuje okolo 200 tisíců genů, začne být evidentní, že je nemožné, aby milióny nukleotidů, které tyto geny tvoří, vznikly náhodou a v pravém sledu. Frank Salisbury, evoluční biolog, na tuto nepravděpodobnost reaguje následovně:

Průměrná bílkovina zahrnuje asi 300 aminokyselin. Patřičný gen DNA má pak ve svém řetězu kolem 1,000 nukleotidů. Protože v DNA řetězu existují čtyři druhy nukleotidů, jeden z nich skládající se z 1,000 vazeb by mohl existovat v 4^{1000} formách. Použijme algebru (logaritmy) a můžeme vidět, že $4^{1000} = 10^{600}$. Vynásobíme-li číslo deset samo sebou a to 600 krát, dostaneme číslo 1 následované 600ti nulami! Toto číslo je kompletně mimo naše chápání.⁵²

Číslo 4^{1000} se rovná 10^{600} . Toto číslo se čte jako 1 a přidáme k němu 600 nul. Například číslo 10 s 11ti nulami se nazývá bilión, avšak číslo se 600ti nulami je opravdu obtížné pochopit.

Ohledně tohoto faktu byl evolucionista profesor Ali Demirsoy nucen učinit následující přiznání:

Ve skutečnosti, pravděpodobnost náhodného vytvoření bílkoviny a nukleové kyseliny (DNA-RNA) je mimořádně malá. A co potom náhoda vzniku určitého bílkovinného řetězce, ta je astronomická.⁵³

Kromě všech těchto nepravděpodobností je navíc nemožné, aby DNA byla při reakci zapojena, protože je zatížena svou dvojřetězcovitou spirálou.

Navíc zatímco DNA se může replikovat jen s pomocí některých enzymů, které jsou vlastně bílkoviny, syntézu těchto enzymů lze spustit jen přes informaci zakódovanou v DNA. Jelikož tyto dvě podmínky závisí jedna na druhé, musí tedy existovat ve stejnou chvíli, aby k replikaci mohlo dojít, anebo jedna z nich musela být "vytvořena" dříve než ta druhá. Americký mikrobiolog Jacobson se vyjádřil k tomuto předmětu takto:

Kompletní pokyny pro reprodukci, pro energii a těžbu prvků z aktuálního prostředí, pro pořadí růstu, a pro spouštěcí mechanismus, který startuje pokyny pro růst – všechny tyto elementy musely existovat současně v daný moment (když začal vznikat život). Tato kombinace akcí se jeví jako neuvěřitelně nepravděpodobná okolnost a je často připisována božímu zásahu.⁵⁴

Výše zmíněná citace byla napsána dva roky po odhalení struktury DNA J. Watsonem a F. Crickem. I přes všechny pokroky ve vědě zůstává pro evolucionisty tento problém nevyřešený. V souhrnu lze říci, že nutnost DNA k reprodukci, nutnost účasti některých bílkovin pro reprodukci a požadavek čerpání informací z DNA k produkci této bílkoviny, zcela podlomily teorii evoluce.

Dva němečtí vědci, Junker a Scherer, vysvětlili, že syntéza každé z molekul vyžadovaných pro chemickou evoluci, potřebuje specifické podmínky, a že pravděpodobnost souběžnosti těchto prvků, které mají teoreticky velmi odlišné metody vzniku, je nulová:

Dodnes neexistuje žádný experiment, kde by se podařilo získat všechny molekuly nutné pro chemickou evoluci. Proto je nezbytné vyrobit různé molekuly zvlášť v odlišných prostředích za velmi příznivých podmínek a pak je přemístit do společného prostředí, aby došlo k jejich reakci a to za předpokladu, že je uchráníme před škodlivými elementy jako je hydrolýza a fotolýza.⁵⁵

V zkratce, evoluční teorie není schopná dokázat žádné evolučních fáze, které se údajně děly na úrovni molekul.

Žádné aminokyseliny ani jejich produkty, které jsou bílkoviny tvořící buňky živých bytostí, se nemohly nikdy formulovat v takzvaném "primitivním atmosférickým" prostředí. Navíc detaily jako je neuvěřitelně komplexní struktura bílkovin, jejich

pravotočivé a levotočivé rysy, a problémy spojené s tvorbou peptidických vazeb, jsou pouze zlomky důvodu, proč se je nepodaří nikdy vyrobit v žádném budoucím experimentu.

I kdybychom na chvíli předpokládali, že se bílkovinám přece jen podařilo vzniknout náhodně, stejně by to nemělo žádný význam, neboť bílkoviny samy o sobě nejsou nic, protože se nemohou samy od sebe reprodukovat. Syntéza bílkovin je možná jen díky informacím zakódovaným v DNA a RNA molekulách. Bez DNA a RNA je nemožné, aby se bílkovina reprodukovala. Přesný sled dvacet různých aminokyselin zakódovaných v DNA určuje strukturu každé bílkoviny v těle. Nicméně pro ty, kdo tyto molekuly studují, je jasné, že není možné, aby DNA a RNA vznikly náhodou.

Skutečnost Stvoření

Se zhroucením teorie evoluce v každém oboru dnes začaly prominentní osoby v oblasti mikrobiologie připouštět, že došlo ke Stvoření a začaly obhajovat názor, že všechno je stvořeno vědomým Tvůrcem jako součást velkolepého stvoření. Toto je skutečnost, kterou už lidé nemohou přehlížet. Vědci, kteří se mohou věnovat své práci s nezaujatou myslí, si osvojili přístup zvaný "inteligentní design". Michael J. Behe, jeden z nejpřednějších vědců tohoto kruhu, akceptuje skutečnost, že existuje absolutnost díky Tvůrci a popisuje slepou cestu těch, kteří to nadále popírají:

Výsledek těchto narůstajících úsilí zkoumat buňku - zkoumat život na molekulární úrovni - je hlučné, jasné, ostré volání "designu!" Výsledek je tak jednoznačný a tak významný, že ho je nutno považovat za jeden z největších úspěchů v historii vědy. Tento triumf vědy by měl vyvolat výkřik "Eureka" z desíti tisíc hrdel.

Avšak nikdo neotvírá žádné láhve ani nikdo netleská. Místo toho komplexnost buňky je zahalena zvědavým a rozpačitým tichem. Když se toto téma diskutuje veřejně, lidem se začnou podlamovat nohy a těžko se jim dýchá. V soukromí jsou lidé více uvolnění; mnoho z nich to výslovně připustí, pak zírají na zem, potřesou hlavou, a nechají to být. Proč tento překvapivý objev nechťejí vědecké kruhy nenasytně přijmout? Proč se záležitosti designu dotýkají jen intelektuálníma rukavicema? Dilema je pro ně to, že jedna strana je označována jako inteligentní design, proto druhá strana musí být označována jako Bůh.⁵⁶

V dnešní době mnoho lidí ani dokonce neví, že jsou nasměrováni tak, aby souhlasili se společností klamu, kterou považují za pravdu ve jménu vědy, namísto toho, aby věřili v Boha. Ti, kteří nepovažují za vědecké tvrdit, že "Bůh nás stvořil z ničeho nic", však věří tvrzení, že první živá bytost byla stvořena díky "pravěké polévce" za doprovodu blesků před miliardy let.

Jak již bylo popsáno jinde v této knize, rovnováha v přírodě je tak delikátní a tak mnohočetná, že je zcela nerozumné tvrdit, že jsme se vyvinuli díky "náhodě". Ať se již ti, kdo se nedokáží od tohoto nelogického tvrzení osvobodit, snaží sebevíc, evidence existence Boha na nebi a na zemi je očividná a nepopíratelná..

Bůh je Tvůrce nebe, země a všeho, co se mezi nimi nachází.
Jeho znamení jsou rozprostřeny po celém vesmíru.

“Sláva Tobě,“ řekli, „my máme vědění jen o tom, čemus nás Ty naučil, neboť Ty jediný vševědoucí, moudrý!“ (Kapitola 2: Kráva, Verš 32).